

De Europæiske Fællesskabers Tidende

ISSN 0378-7001

C 370

42. årgang

21. december 1999

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler</i>	
(1999/C 370/001)	E-0017/98 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Valg af sprog i De Europæiske Fællesskabers Tidende (supplerende svar)	1
(1999/C 370/002)	E-0837/98 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Fjernsynsprogrammers indhold og ytringsfriheden (supplerende svar)	2
(1999/C 370/003)	E-0849/98 af Marco Cellai til Kommissionen Om: Kommissionens indbringelse af klage for Domstolen (supplerende svar)	2
(1999/C 370/004)	E-0870/98 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Regularisering af illegale indvandrere (supplerende svar)	3
(1999/C 370/005)	E-0880/98 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Problemer med den frie bevægelighed og erhvervelse af kvalifikationer som speciallæge i EU (supplerende svar)	3
(1999/C 370/006)	E-2378/98 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Overtrædelse af bestemmelserne vedrørende offentlige udbud (supplerende svar)	4
(1999/C 370/007)	E-2987/98 af John Iversen til Kommissionen Om: Krav om nationale registre for forbrug af medicin til dyr (supplerende svar)	5
(1999/C 370/008)	E-3069/98 af David Bowe til Kommissionen Om: Primater	7
(1999/C 370/009)	E-3071/98 af Michael Elliott til Kommissionen Om: Primater	7
	Samlet supplerende Svar på skriftlige forespørgsler E-3069/98 og E-3071/98	7
(1999/C 370/010)	E-3680/98 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Miljøpark i udkanten af Athen	8

DA

Pris: 34,50 EUR

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 370/011)	E-4096/98 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: En park til bevidstgørelse om miljøet i Athen	8
	Samlet supplerende Svar på skriftlige forespørgsler E-3680/98 og E-4096/98	9
(1999/C 370/012)	E-3718/98 af Angela Sierra González til Kommissionen Om: Slumkvarterer i Las Palmas på Gran Canaria (De Kanariske Øer, Spanien) (supplerende svar)	9
(1999/C 370/013)	E-3801/98 af Sérgio Ribeiro til Kommissionen Om: Kontraktbrud begået af Texas-Samsung, Maia, over for den portugisiske stat (supplerende svar)	10
(1999/C 370/014)	E-3802/98 af Sérgio Ribeiro til Kommissionen Om: Lukning af Nestlés fabrik i Matosinhos, Portugal (supplerende svar)	11
(1999/C 370/015)	E-3916/98 af Viviane Reding til Kommissionen Om: Vertikale begrænsninger inden for ølsektoren	11
(1999/C 370/016)	E-3956/98 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Overholdelse af kodeksen for våbeneksport	13
(1999/C 370/017)	P-3963/98 af Peter Skinner til Kommissionen Om: Det Europæiske Observationsorgan for Forbindelserne på Arbejdsmarkedet – Dublin-instituttet	13
(1999/C 370/018)	P-3993/98 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Afgift for telelicensindehavere i Italien (supplerende svar)	14
(1999/C 370/019)	E-4028/98 af Leonie van Bladel til Kommissionen Om: Omkostninger i forbindelse med indførelsen af euroen	15
(1999/C 370/020)	E-0130/99 af Leonie van Bladel til Kommissionen Om: Omkostningerne i forbindelse med indførelsen af euroen	16
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-4028/98 og E-0130/99	16
(1999/C 370/021)	E-4043/98 af Ian White til Kommissionen Om: Puerto Morazan – Mitch-orkanen	17
(1999/C 370/022)	E-4044/98 af Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Finansieringen af motortrafikvejen Lorca-Águilas i Murcia-regionen (Spanien) med midler fra EFRU (supplerende svar)	18
(1999/C 370/023)	P-0026/99 af Graham Watson til Kommissionen Om: Biologisk mangfoldighed	19
(1999/C 370/024)	P-0131/99 af Sirkka-Liisa Anttila til Kommissionen Om: Gennemførelsen og overvågningen af fødevarerhjælpeprogrammet til Rusland	19
(1999/C 370/025)	E-0143/99 af Brigitte Langenhagen til Kommissionen Om: EU-støtte til den tyske Landkreis Osterholz-Scharmbeck	20
(1999/C 370/026)	E-0144/99 af Brigitte Langenhagen til Kommissionen Om: EU-støtte til den tyske Landkreis Verden	21
(1999/C 370/027)	E-0145/99 af Brigitte Langenhagen til Kommissionen Om: EU-støtte til den tyske Landkreis Rotenburg/Niedersachsen	21
(1999/C 370/028)	E-0146/99 af Brigitte Langenhagen til Kommissionen Om: EU-støtte til den tyske Landkreis Stade	21
(1999/C 370/029)	E-0147/99 af Brigitte Langenhagen til Kommissionen Om: EU-støtte til den tyske Landkreis Cuxhaven	21
	Samlet supplerende Svar på skriftlige forespørgsler E-0143/99, E-0144/99, E-0145/99, E-0146/99 og E-0147/99	21
(1999/C 370/030)	E-0148/99 af Joaquín Sisó Cruellas til Kommissionen Om: Hjerneflugt	22
(1999/C 370/031)	E-0170/99 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Miljø	23

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 370/032)	E-0200/99 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Undtagelsesbestemmelser for slagterier i Italien (supplerende svar)	24
(1999/C 370/033)	E-0201/99 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Gidseltagninger i Frankrig (supplerende svar)	25
(1999/C 370/034)	E-0238/99 af Michèle Lindeperg til Kommissionen Om: Betalinger i euro	26
(1999/C 370/035)	E-0267/99 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Konkurrence mellem kørekortudstedende instanser – påmindelse om skriftlig forespørgsel E-2907/98	27
(1999/C 370/036)	P-0269/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Hjælp til Rusland – forsvundne EU-millioner	28
(1999/C 370/037)	E-0327/99 af Alexander Falconer til Kommissionen Om: Omkostninger forbundet med EU-informationstjenesterne	29
(1999/C 370/038)	E-0328/99 af Alexander Falconer til Kommissionen Om: Omkostninger forbundet med EU-informationstjenesterne	29
(1999/C 370/039)	E-0332/99 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Rådets direktiv 98/58 om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål	30
(1999/C 370/040)	E-0346/99 af Katerina Daskalaki til Kommissionen Om: Europa-Parlamentets initiativbetænkning om pressen	30
(1999/C 370/041)	E-0366/99 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Kommissionsmedlemmernes aflønning	31
(1999/C 370/042)	E-0378/99 af Viviane Reding til Kommissionen Om: Smertefuld slagting af hunde og katte i Asien	32
(1999/C 370/043)	E-0381/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Børns indtagelse af isotoniske drikke	33
(1999/C 370/044)	P-0386/99 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Vækst og beskæftigelse	34
(1999/C 370/045)	E-0396/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Miljødelæggelser på klippeøerne Gavdos og Gavdopoula	35
(1999/C 370/046)	E-0493/99 af Undine-Uta Bloch von Blottnitz til Kommissionen Om: Ødelæggelse af den græske ø Gavdopoula	35
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0396/99 og E-0493/99	36
(1999/C 370/047)	E-0406/99 af Giuseppe Rauti til Kommissionen Om: Angreb på sundheden som følge af forurening i Podenzano ved Piacenza (Italien)	36
(1999/C 370/048)	E-0407/99 af Honório Novo til Kommissionen Om: Halvgeneriske oprindelsesbetegnelser for portvin	37
(1999/C 370/049)	E-0411/99 af Honório Novo til Kommissionen Om: Anvendelse af betegnelsen »PORT« for vine fremstillet i Australien	38
(1999/C 370/050)	E-0416/99 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Grønlandere og danskers rettigheder (supplerende svar)	39
(1999/C 370/051)	E-0418/99 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Vekselgebyrer i banker	39
(1999/C 370/052)	E-0423/99 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Ulovlig tilbagekaldelse af det græske selskab Themis' autorisation til at drive forsikringsvirksomhed i Italien	40
(1999/C 370/053)	E-0426/99 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Charterfly	42

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 370/054)	E-0447/99 af José Valverde López til Kommissionen Om: Levnedsmiddelanalyseenheden under Miljøinstituttet (Ispra)	42
(1999/C 370/055)	E-0451/99 af Giuseppe Rauti til Kommissionen Om: Kvaliteten om fødevarerhjælpen til Rusland	43
(1999/C 370/056)	E-0477/99 af Susan Waddington til Kommissionen Om: Bestemmelser vedrørende naturlige kosmetiske produkter	44
(1999/C 370/057)	E-0478/99 af Susan Waddington til Kommissionen Om: Bestemmelser om brandsikkerhed – hoteller i Spanien	45
(1999/C 370/058)	E-0497/99 af Bartho Pronk til Kommissionen Om: Grænseoverskridende lægebehandling	45
(1999/C 370/059)	E-0502/99 af Susan Waddington til Kommissionen Om: Den Internationale Sæmmenslutning til Fremme af Samarbejdet med Forskere fra Lande i det Tidligere Sovjetunionen (INTAS)	46
(1999/C 370/060)	E-0507/99 af Klaus Lukas til Kommissionen Om: Underslæb i Bulgarien	46
(1999/C 370/061)	E-0512/99 af Eolo Parodi og Guido Viceconte til Kommissionen Om: Flyforbindelse til øerne Pantelleria og Lampedusa	48
(1999/C 370/062)	E-0521/99 af Laura González Álvarez og Pedro Maset Campos til Kommissionen Om: VVM-rapport om motorvejsprojektet ved Vigo (Galicien – Spanien)	49
(1999/C 370/063)	E-0523/99 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Interview med generaldirektør Landáburu i tidsskriftet »Nederlandse Gemeente« af 18.-25. december 1998 om medlemsstaternes netto-bidrag	50
(1999/C 370/064)	E-0524/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	50
(1999/C 370/065)	E-0525/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	51
(1999/C 370/066)	E-0527/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	51
(1999/C 370/067)	E-0528/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	51
(1999/C 370/068)	E-0529/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	52
(1999/C 370/069)	E-0530/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	52
(1999/C 370/070)	E-0531/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	52
(1999/C 370/071)	E-0532/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	53
(1999/C 370/072)	E-0533/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	53
(1999/C 370/073)	E-0534/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	53
(1999/C 370/074)	E-0535/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	54
(1999/C 370/075)	E-0537/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	54

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 370/076)	E-0538/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	54
(1999/C 370/077)	E-0539/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	55
(1999/C 370/078)	E-0540/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	55
(1999/C 370/079)	E-0541/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	55
(1999/C 370/080)	E-0544/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	56
(1999/C 370/081)	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0524/99, E-0525/99, E-0527/99, E-0528/99, E-0529/99, E-0530/99, E-0531/99, E-0532/99, E-0533/99, E-0534/99, E-0535/99, E-0537/99, E-0538/99, E-0539/99, E-0540/99, E-0541/99 og E-0544/99	56
(1999/C 370/082)	E-0547/99 af Ursula Stenzel til Kommissionen Om: Katastrofehjælp	59
(1999/C 370/083)	E-0552/99 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Udviklingsbistand	59
(1999/C 370/084)	E-0560/99 af John Iversen til Kommissionen Om: Ny procedure for tildeling af midler fra ISPO	60
(1999/C 370/085)	E-0563/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Omstrukturering af Italiens Nationale Olympiske Komité (CONI) og bevarelse af arbejdspladser	62
(1999/C 370/086)	E-0568/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Den seneste udvikling omkring Urban-initiativet i Rom	63
(1999/C 370/087)	E-0570/99 af José Barros Moura til Kommissionen Om: Eksport af kamptyre fra Portugal til Spanien	63
(1999/C 370/088)	P-0583/99 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Kommissionsmedlem Montis medlemskab af det trilaterale udvalgs bestyrelse	64
(1999/C 370/089)	E-0587/99 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Anmodning om yderligere oplysninger i tilknytning til skriftlig forespørgsel E-0370/98	64
(1999/C 370/090)	E-0590/99 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Rådets direktiv 96/29/Euratom vedrørende de miljømæssige virkninger af dereguleringen af kontrol med radioaktivitet	65
(1999/C 370/091)	E-0591/99 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Kommissionens undersøgelser om behandling af radioaktivt affald og nuklear sikkerhed	66
(1999/C 370/092)	E-0592/99 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Anmeldelse fra de japanske myndigheder om planer om at sende affaldsstoffer fra højberiget uran til USA via EU-havne	66
(1999/C 370/093)	E-0594/99 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Illegal import og eksport af radioaktive materialer i EU i 1998	67
(1999/C 370/094)	E-0596/99 af Ian White til Kommissionen Om: Væksthormonet rBST	68
(1999/C 370/095)	P-0599/99 af Frédéric Striby til Kommissionen Om: Indregistrering og afgiftsopkrævning for alsaciske lystsejlere	68
(1999/C 370/096)	P-0603/99 af Umberto Bossi til Kommissionen Om: Den italienske regerings forslag om nedsættelse af arbejdstiden til 35 timer	69
(1999/C 370/096)	E-0608/99 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Slovakiets deltagelse i det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling	70

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 370/097)	E-0609/99 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Støtte til tidsskrifter og aviser i EU	70
(1999/C 370/098)	E-0610/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Projekter i Stemnitsa (Arkadia) under det regionale operationelle program for Peloponnes	71
(1999/C 370/099)	E-0611/99 af Carlos Pimenta til Kommissionen Om: Det Europæiske Fællesskabs ratificering og gennemførelse af Århus-konventionen	71
(1999/C 370/100)	E-0612/99 af Bernie Malone til Kommissionen Om: Dobbeltbeskatningsaftaler	72
(1999/C 370/101)	E-0616/99 af Peter Crampton til Kommissionen Om: Internationale fiskeriaftaler	73
(1999/C 370/102)	E-0621/99 af Robin Teverson til Kommissionen Om: Flyselskabernes slottider	73
(1999/C 370/103)	E-0623/99 af Josep Pons Grau og María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Avl, oplæring og dressur af aggressive hunderacer	74
(1999/C 370/104)	E-0626/99 af Umberto Bossi til Kommissionen Om: Restaureringen af Det Skæve Tårn i Pisa	75
(1999/C 370/105)	E-0627/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Fællesskabsmidler og Sviluppo Italia	75
(1999/C 370/106)	E-0628/99 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Serviceorgan – vekselgebyrer	76
(1999/C 370/107)	E-0630/99 af Encarnación Redondo Jiménez til Kommissionen Om: <i>Cyperus esculentus</i> L. (jordmandel). Landbrug (supplerende svar)	78
(1999/C 370/108)	E-0637/99 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Tortur i Zimbabwe	79
(1999/C 370/109)	E-0638/99 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Arrestationen af en menneskerettighedsforkæmper i Indonesien	80
(1999/C 370/110)	E-0642/99 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Danmarks forbud mod import af blykrystal	80
(1999/C 370/111)	E-0643/99 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Omkostninger til EF-kørekortet	81
(1999/C 370/112)	E-0644/99 af Karl-Heinz Florenz til Kommissionen Om: Klimabeskyttelse i EU	82
(1999/C 370/113)	E-0649/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Ukontrolleret stigning i strømmen af indvandrere til EU	83
(1999/C 370/114)	E-0679/99 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Evaluering af behovet for en vurdering af virkningerne på miljøet	83
(1999/C 370/115)	E-0682/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Toldkontingentet for tunfileter i 1999	84
(1999/C 370/116)	E-0683/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Toldkontingentet for tunfileter i 1999	85
(1999/C 370/117)	E-0684/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Toldkontingentet for tunfileter i 1999	86
(1999/C 370/118)	E-0686/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Toldkontingentet for tunfileter i 1999	87
(1999/C 370/119)	E-0688/99 af Fernand Herman til Kommissionen Om: Situationen i stivelsessektoren og dennes industrier i EU	87

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 370/120)	E-0689/99 af Amedeo Amadeo til Kommissionen Om: Import af svampe	88
(1999/C 370/121)	E-0690/99 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Den officielle sprogbrug i EU	89
(1999/C 370/122)	E-0691/99 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Krav om særlig tilladelse ved eksport under Wassenaar-arrangementet	89
(1999/C 370/123)	E-0692/99 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Foranstaltninger til støtte for fiskeri af sværdfisk i Middelhavet	90
(1999/C 370/124)	E-0694/99 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Overtrædelsesprocedure vedrørende olie	91
(1999/C 370/125)	E-0717/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	91
(1999/C 370/126)	E-0718/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	92
(1999/C 370/127)	E-0719/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	92
(1999/C 370/128)	E-0720/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	92
(1999/C 370/129)	E-0721/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	93
(1999/C 370/130)	E-0722/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	93
(1999/C 370/131)	E-0723/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	93
(1999/C 370/132)	E-0724/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	94
(1999/C 370/133)	E-0725/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	94
(1999/C 370/134)	E-0726/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	94
(1999/C 370/135)	E-0727/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	95
(1999/C 370/136)	E-0728/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	95
(1999/C 370/137)	E-0729/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	95
(1999/C 370/138)	E-0730/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	96
(1999/C 370/139)	E-0731/99 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Strukturfondene	96
(1999/C 370/140)	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0717/99, E-0718/99, E-0719/99, E-0720/99, E-0721/99, E-0722/99, E-0723/99, E-0724/99, E-0725/99, E-0726/99, E-0727/99, E-0728/99, E-0729/99, E-0730/99 og E-0731/99	96
(1999/C 370/141)	E-0732/99 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Atomkraftværker og år-2000-problemet	97
(1999/C 370/141)	E-0741/99 af Alessandro Danesin til Kommissionen Om: Bjergområder og strukturfondene	98

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (forsat)	Side
(1999/C 370/142)	E-0745/99 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Fiskeri og bæredygtighed	99
(1999/C 370/143)	E-0749/99 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Cryptosporidium	99
(1999/C 370/144)	E-0753/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Støtte til Torrita di Siena Kommune	100
(1999/C 370/145)	E-0764/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Grækenlands manglende gennemførelse i national ret af afgørelser fra Domstolen om forurening af vandmiljøet	101
(1999/C 370/146)	E-0765/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Bygning af en ny jernbaneforbindelse mellem Lianokladi og Dokomos	102
(1999/C 370/147)	E-0766/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Jernbanelinjen mellem Athen og Thessaloniki	102
(1999/C 370/148)	E-0767/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Arkæologiske udgravninger i Pidna i Pieria amt	103
(1999/C 370/149)	E-0774/99 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Tacis-projektet A2.01/96 om fremsendelse af en uddannelsessimulator til den anden enhed på Medzamortatomkraftværket i Armenien	104
(1999/C 370/150)	P-0775/99 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Delta Radios opførelse af radiosendemast i Nordsøen	105
(1999/C 370/151)	E-0779/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Privatiseringer og monopoler i sektoren for mejeriprodukter	106
(1999/C 370/152)	P-0780/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Finansiering af de politiske partier	107
(1999/C 370/153)	E-0782/99 af John Iversen til Kommissionen Om: Værftsstøtte i EU	107
(1999/C 370/154)	E-0788/99 af Graham Mather til Kommissionen Om: Kommissionens kritik af lægemiddelagenturet i Det Forenede Kongerige	108
(1999/C 370/155)	E-0790/99 af Graham Mather til Kommissionen Om: Det statslige interventionsorgan (Intervention Board Executive Agency) i Det Forenede Kongerige – Midlerne til den fælles landbrugspolitik	109
(1999/C 370/156)	E-0794/99 af Raimondo Fassa til Kommissionen Om: Kommissionens aktioner med henblik på »fair trade«	110
(1999/C 370/157)	P-0795/99 af Reimer Böge til Kommissionen Om: Transport af slagtekvæg	111
(1999/C 370/158)	E-0796/99 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Færdigpakning af mælk i 180 ml-flasker	111
(1999/C 370/159)	E-0797/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Fritagelse for omsætningsafgift	112
(1999/C 370/160)	E-0798/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Screening inden for områderne retlige og indre anliggender	113
(1999/C 370/161)	E-0800/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Østrigere i Kommissionen	114
(1999/C 370/162)	E-0802/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: EU's ejendomme	114
(1999/C 370/163)	E-0805/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Storbritanniens finansiering af et projekt med bygning af dæmninger i Tyrkiet	116

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 370/164)	E-0807/99 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Tyrkisk eksport af stålprodukter	117
(1999/C 370/165)	E-0811/99 af Joaquín Sisó Cruellas til Kommissionen Om: Udvælgelse af 81 forskningscentre	118
(1999/C 370/166)	E-0815/99 af Graham Watson til Kommissionen Om: Moms	118
(1999/C 370/167)	E-0819/99 af Antoni Gutiérrez Díaz til Kommissionen Om: Ulovlige anlægsarbejder finansieret gennem strukturfondene i Llançà, Girona, Spanien	119
(1999/C 370/168)	E-0831/99 af Graham Watson til Kommissionen Om: Habitatdirektivet og fugledirektivet	119
(1999/C 370/169)	E-0834/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Skiferindustriens konkurrenceevne	121
(1999/C 370/170)	E-0836/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Import af skifer til EU	122
(1999/C 370/171)	P-0837/99 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Gener for Natura-området som følge af havnebyggeriet i Vuosaari	123
(1999/C 370/172)	E-0840/99 af Sören Wibe til Kommissionen Om: Euroens tilstand	124
(1999/C 370/173)	E-0841/99 af Kenneth Coates til Kommissionen Om: Fluortilsætning i vand	125
(1999/C 370/174)	E-0843/99 af Ursula Stenzel til Kommissionen Om: Generel udvælgelsesprøve KOM/A/10/Option 2	126
(1999/C 370/175)	E-0845/99 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Dårlig udførelse af offentlige arbejder i Grækenland	127
(1999/C 370/176)	E-0851/99 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Tidsfrister for momsbetaling	127
(1999/C 370/177)	E-0853/99 af Reimer Böge til Kommissionen Om: Afkaffelse af afgiftsfrit salg ved rejser inden for Fællesskabet	128
(1999/C 370/178)	E-0856/99 af Marilena Marín til Kommissionen Om: Fængsling af Veneto-borgere som følge af deres frie meningstilkendegivelse	129
(1999/C 370/179)	E-0858/99 af Pieter Dankert til Kommissionen Om: ESF – Nederlandene	130
(1999/C 370/180)	P-0861/99 af Carlos Coelho til Kommissionen Om: Den fælles fiskeripolitik	130
(1999/C 370/181)	E-0866/99 af Joan Vallvé til Kommissionen Om: Nye angreb på spansk frugt og grøntsager	131
(1999/C 370/182)	E-0868/99 af Joan Vallvé til Kommissionen Om: Kommunalstøtte og kommuneprojekter i Valencia	132
(1999/C 370/183)	E-0869/99 af Honório Novo til Kommissionen Om: Indtægtsnedgang for fiskerne i den autonome region Madeira	132
(1999/C 370/184)	E-0871/99 af James Nicholson til Kommissionen Om: URBAN-initiativet – Nordirland	133
(1999/C 370/185)	E-0872/99 af James Nicholson til Kommissionen Om: PEACE-programmet – Nordirland	133
(1999/C 370/186)	E-0873/99 af James Nicholson til Kommissionen Om: KONVER II-initiativet – Nordirland	133

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 370/187)	E-0874/99 af James Nicholson til Kommissionen Om: RETEX II-initiativet – Nordirland	134
(1999/C 370/188)	E-0877/99 af James Nicholson til Kommissionen Om: SMV-initiativet – Nordirland	134
(1999/C 370/189)	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0871/99, E-0872/99, E-0873/99, E-0874/99 og E-0877/99	134
(1999/C 370/189)	E-0875/99 af James Nicholson til Kommissionen Om: PESCA-initiativet – Nordirland	134
(1999/C 370/190)	E-0883/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Sikkerhedskontrol i lufthavnene	135
(1999/C 370/191)	E-0885/99 af Marie-Paule Kestelijn-Sierens til Kommissionen Om: Belgiens gennemførelse af direktiv 93/89/EØF om opkrævning af afgifter for erhvervskøretøjers benyttelse af visse veje	136
(1999/C 370/192)	P-0893/99 af Elly Plooij-van Gorsel til Kommissionen Om: Efteropkrævning af afgifter på tekstilvarer fra Bangladesh til skade for europæiske importører	137
(1999/C 370/193)	E-0909/99 af Bernard Lehideux til Kommissionen Om: Den syriske regerings reaktion på beslutningen fra marts 1998 om de libanesiske fanger i Syrien	138
(1999/C 370/194)	E-0979/99 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: Libanese, palæstinensere og jordanere tilbageholdt i Syrien	138
(1999/C 370/194)	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0909/99 og E-0979/99	138
(1999/C 370/195)	E-0919/99 af Roberto Mezzaroma til Kommissionen Om: Lov om omflakkende hunde	139
(1999/C 370/196)	E-0921/99 af Roberto Mezzaroma til Kommissionen Om: Målsætninger for udvikling af egnen omkring Anzio og Nettuno	139
(1999/C 370/197)	P-0927/99 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Regulering af radioamatørområdet i Europa	140
(1999/C 370/198)	P-0928/99 af Rijk van Dam til Kommissionen Om: Nødhjælpsstransporter til Ukraine	141
(1999/C 370/199)	E-0940/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Forpligtelsen i New York-aftalen af 1995 vedrørende bevarelse og forvaltning af fælles bestande og bestande af stærkt vandrende fiskearter til at indbringe tvister for Den Internationale Domstol til fredelig bilæggelse	142
(1999/C 370/200)	E-0945/99 af Honório Novo til Kommissionen Om: Vasco da Gama-broen i Lissabon – udbetaling af overførte beløb	143
(1999/C 370/201)	P-0951/99 af Michael McGowan til Kommissionen Om: Støtteberettigelse under strukturfondene	143
(1999/C 370/202)	E-0961/99 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: Gennemførelse af en undersøgelse af 3000 menneskers forsvinden i Algeriet	144
(1999/C 370/203)	E-0962/99 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Rejeopdræt i Bangladesh og miljøbeskyttelse	145
(1999/C 370/204)	E-0964/99 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Udvidelse af havnen i Ibiza, Balearerne	146
(1999/C 370/205)	E-0970/99 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Program for salg fremstød for europæiske produkter på det japanske marked	147
(1999/C 370/206)	P-0976/99 af Georges Garot til Kommissionen Om: Diskrimination i konkurrencen mellem franske og spanske tomatproducenter	147

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (forsat)	Side
(1999/C 370/207)	E-0982/99 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Nedsættelse af toldsatser, som USA har indført på tekstilvarer	148
(1999/C 370/208)	E-0987/99 af Luigi Colajanni, Roberto Speciale og Andrea Manzella til Kommissionen Om: Drabet på Paraguays vicepræsident	149
(1999/C 370/209)	E-0990/99 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Import af eksotiske fugle	149
(1999/C 370/210)	E-0992/99 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Hjælp til Kasakhstan	150
(1999/C 370/211)	E-0997/99 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Foranstaltninger truffet af EU til at lukke atomkraftværket i Tjernobyl	150
(1999/C 370/212)	E-1000/99 af Ian White til Kommissionen Om: Artikel 9 i Rådets forordning (EØF) 95/93 af 18. januar 1993	151
(1999/C 370/213)	E-1001/99 af Ian White til Kommissionen Om: Revision af Rådets forordning (EØF) 95/93 af 18. januar 1993	151
(1999/C 370/214)	E-1002/99 af Ian White til Kommissionen Om: Fri handel med ankomst- og afgangstidspunkter i lufthavne	151
(1999/C 370/215)	E-1003/99 af Ian White til Kommissionen Om: Regionale lufthavne	152
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1000/99, E-1001/99, E-1002/99 og E-1003/99 .	152
(1999/C 370/216)	E-1005/99 af Ian Hudgton til Kommissionen Om: Forskning i syntetiske og organiske hormonprodukter	152
(1999/C 370/217)	E-1006/99 af Ian Hudgton til Kommissionen Om: Dyrs velfærd	153
(1999/C 370/218)	E-1007/99 af Ian Hudgton til Kommissionen Om: Transport af levende dyr	153
(1999/C 370/219)	P-1032/99 af Luigi Florio til Kommissionen Om: Sikkerheden i vej- og jernbanetunneller	154
(1999/C 370/220)	E-1033/99 af Richard Howitt til Kommissionen Om: Private konsulenter tilrettelæggelse af Den Europæiske Dag for Handicappede	155
(1999/C 370/221)	E-1039/99 af Marco Cellai til Kommissionen Om: Initiativer til beskyttelse af olivenolie	155
(1999/C 370/222)	P-1041/99 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Formodede uregelmæssigheder i forvaltningen af globale tilskud til Brindisi i Italien	157
(1999/C 370/223)	E-1043/99 af Ilona Graenitz til Kommissionen Om: Screeningundersøgelse af ansøgerlandes miljølovgivning	158
(1999/C 370/224)	E-1060/99 af Carlos Bru Purón til Kommissionen Om: Gebyrer ved omveksling af valuta	158
(1999/C 370/225)	P-1063/99 af Marie-Paule Kestelijn-Sierens til Kommissionen Om: Forlængelse af overgangsperioden for etikettering i forskellige måleenheder i direktiv 80/181/EØF	159
(1999/C 370/226)	E-1066/99 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Problemer med gennemførelsen af TACIS-programmer vedrørende atomsikkerhed	160
(1999/C 370/227)	E-1075/99 af Anne McIntosh til Kommissionen Om: Ansøgerlande	160

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 370/228)	E-1077/99 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Støtte til gulvbelægningsindustrien i Europa	161
(1999/C 370/229)	P-1085/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Mineralolieleverandører	161
(1999/C 370/230)	P-1086/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Handelsforbindelserne mellem EU og Marokko	162
(1999/C 370/231)	E-1090/99 af Francis Decourrière til Kommissionen Om: Mål nr. 1 – Virksomhedsflytninger inden for Den Europæiske Union	163
(1999/C 370/232)	P-1094/99 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Undtagelse fra traktatens artikel 92	164
(1999/C 370/233)	P-1098/99 af Yvonne Sandberg-Fries til Kommissionen Om: Rensningsanlægget ved byen Toulon på Peloponnesos, Grækenland	165
(1999/C 370/234)	P-1101/99 af Anneli Hulthén til Kommissionen Om: Fælles bestemmelser for pensioner	165
(1999/C 370/235)	E-1104/99 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Tibetansk uafhængighed	166
(1999/C 370/236)	P-1111/99 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Konkurrencesituationen i det fælles marked for surfbræt	167
(1999/C 370/237)	P-1119/99 af Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Kommissionens program for bekæmpelse af doping	167
(1999/C 370/238)	E-1125/99 af Leonie van Bladel til Kommissionen Om: Truende ændringer i det politiske klima i Slovakiet	168
(1999/C 370/239)	E-1139/99 af Arthur Newens til Kommissionen Om: Studerende fra Kina	169

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

(1999/C 370/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0017/98**af Jaak Vandemeulebroucke (ARE) til Kommissionen***(29. januar 1998)*

Om: Valg af sprog i De Europæiske Fællesskabers Tidende

I De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. L 328 af 28. november 1997 findes en fortegnelse over ordregivere, der er omfattet af aftalen om offentlige indkøb. På side 10 anføres for Belgiens vedkommende en rent fransksproget liste.

Kommissionen er bekendt med min bekymring for valget af sprog. Kan den oplyse, hvorfor denne fortegnelse er udelukkende på fransk? Kan jeg heraf udlede, at de nederlandsk- og tysksprogede ikke er omfattet af disse bestemmelser om offentlige indkøb?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(11. juni 1999)

Under henvisning til svar af 20. marts 1998 ⁽¹⁾, kan Kommissionen nu give følgende supplerende oplysning.

Det er korrekt, at der i bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/52/EF af 13. oktober 1997 om ændring af direktiv 92/50/EØF, 93/36/EØF og 97/37/EØF om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af henholdsvis offentlige tjenesteydelsesaftaler, aftaler om offentlige indkøb og offentlige bygge- og anlægskontrakter ⁽²⁾ findes en fortegnelse, der kun er på fransk, over belgiske ordregivere. I bilaget er ordregiverne i de andre medlemsstater ikke i alle tilfælde anført på medlemsstatens eget sprog, men i oversættelse, hvor det er nødvendigt, bl.a. når der er tale om en beskrivelse af en ordregiver og ikke kun et navn. Beskrivelsen af ordregiveren findes på de forskellige sprog, som direktivet er offentliggjort på, således som det var tilfældet med de foregående direktiver.

Med baggrund i grønbogen om offentlige indkøb i Den Europæiske Union: overvejelser for fremtiden ⁽³⁾ samt meddelelsen om offentlige indkøb i Den Europæiske Union ⁽⁴⁾, overvejer Kommissionen bl.a. at foreslå ændringer til direktiverne om offentlige indkøb. Disse ændringer vil naturligvis blive offentliggjort på alle Fællesskabets officielle sprog. Bilagene til direktivet vil også blive taget op til overvejelse i forbindelse med den kommende offentliggørelse og ajourført, hvis det måtte være nødvendigt. Det ærede medlems bemærkninger vil blive taget i betragtning i denne sammenhæng, og der vil blive truffet de fornødne foranstaltninger.

⁽¹⁾ EFT C 304 af 2.10.1998.

⁽²⁾ EFT L 328 af 28.11.1997.

⁽³⁾ KOM(96) 583 endelig udg.

⁽⁴⁾ KOM(98) 143 endelig udg.

(1999/C 370/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0837/98**af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen**

(26. marts 1998)

Om: Fjernsynsprogrammers indhold og ytringsfriheden

I Finland findes der fire selvstændige fjernsynskanaler, der alle er journalistisk uafhængige af staten. En af disse kanaler (Oy Yleisradio Ab) har udarbejdet en programserie, der er produceret med et journalistisk sigte og uden sponsorstøtte, men med den hensigt at fremme salget af finske produkter. Kommissionen har imidlertid sendt det finske trafikministerium en skrivelse, hvori produktionen af sådanne programmer forbydes.

Kommissionen krænker på denne måde den journalistiske ytringsfrihed og blander sig i fjernsynsprogrammernes indhold. Mener Kommissionen, at dens embedsmænd har handlet korrekt i denne sag, og i bekræftende fald, hvilken EU-traktat bygger den sin opfattelse på?

Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. juli 1999)

Kommissionen kan nu i fortsættelse af sit svar af 5. juni 1998 ⁽¹⁾ give følgende oplysninger.

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-931/98 fra Riitta Myller m.fl. ⁽²⁾

⁽¹⁾ EFT C 310 af 15.12.1998.

⁽²⁾ EFT C 354 af 19.11.1998, s. 42.

(1999/C 370/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0849/98**af Marco Cellai (NI) til Kommissionen**

(26. marts 1998)

Om: Kommissionens indbringelse af klage for Domstolen

I henhold til nogle presseforlydender i december 1997 har Kommissionen vedtaget at indbringe klage for Domstolen i forbindelse med en sag i anledning af den italienske regerings traktatbrud, idet der i lov nr. 236/95 skulle mangle en overgangsordning til beskyttelse af de erhvervede rettigheder for de sprogmedarbejdere (allerede lektorer i fremmedsprog), der allerede arbejder ved de italienske universiteter i henhold til dekret nr. 382/80 fra den italienske præsident. Med denne klager ignorerer Kommissionen i realiteten selve indholdet af Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. november 1997, og dens klage er øjensynlig baseret på en tilsigtet sammenblanding af udtrykkene »lecturer« og »lettore«. Herudover har Kommissionen overhovedet ikke begrundet, hvori den italienske regerings manglende respekt for erhvervede rettigheder skulle bestå, idet de bestemmelser, der indførtes med lov nr. 236/95, giver beskyttelse af de rettigheder, de pågældende har erhvervet i henhold til tidligere bestemmelser, og generelt sikrer dem en bedre behandling.

På denne baggrund bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Er, og i bekræftende fald i hvilken udstrækning, Kommissionens afgørelse blevet influeret af visse forlydender i pressen eller af udtalelser fra EP-medlemmer?
2. Hvilke juridiske betragtninger er klagen baseret på?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn**

(29. juni 1999)

Kommissionen kan nu uddybe sit svar af 5. juni 1998 ⁽¹⁾ med følgende oplysninger.

Kommissionens beslutning om at indbringe behandlingen af lektorer i fremmedsprog ved italienske universiteter for Domstolen på grundlag af EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169) er ikke blevet påvirket af artikler i pressen. Kommissionens beslutning bygger på juridiske argumenter og dokumentation fra dens undersøgelser i forbindelse med traktatbrudssagen.

Kommissionen har juridisk set truffet sin beslutning på grundlag af, at der i væsentligt omfang er dokumentation for, at fremmedsprogslektorerers erhvervede rettigheder ikke overholdes tilstrækkeligt på en række italienske universiteter.

⁽¹⁾ EFT C 310 af 15.12.1998.

(1999/C 370/004)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0870/98
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(26. marts 1998)

Om: Regularisering af illegale indvandrere

I den betænkning om respekten for menneskerettighederne i Den Europæiske Union (1996), der blev vedtaget under mødeperioden i februar, blev opmærksomheden udtrykkeligt henledt på nogle bestemte medlemsstater, som efter en vis periode regulariserer den opholdsretlige status for personer, der illegalt opholder sig på deres område.

1. Mener Kommissionen, at disse medlemsstaters praksis strider mod gældende fællesskabsret?
2. Mener Kommissionen, at disse medlemsstaters praksis strider mod Schengen-aftalens bestemmelser?
3. Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at få integreret Schengen-aftalens bestemmelser i fællesskabsretten og afhjælpe sådanne forskelle?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(28. juni 1999)

Hverken EU-retten eller Schengen-reglerne, som netop er blevet integreret i EU-samarbejdet, er til hinder for, at en medlemsstat indfører bestemmelser for illegale indvandrere på dens område.

(1999/C 370/005)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0880/98
af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen**

(26. marts 1998)

Om: Problemer med den frie bevægelighed og erhvervelse af kvalifikationer som speciallæge i EU

Direktiv 93/16 ⁽¹⁾ har skabt problemer i forbindelse med erhvervelsen af kvalifikationer som speciallæge i EU-medlemsstaterne. Før dette direktiv trådte i kraft (april 1993) kunne et eksamensbevis erhvervet i Østrig anerkendes i Grækenland, og der kunne følgelig gives tilladelse til udøvelse af disse særlige kvalifikationer i Grækenland. Denne ordning bortfalder ved dette direktivs ikrafttræden. Selvom lige-

stillingen af eksamensbeviser anerkendes, kan der ikke gives tilladelse til udøvelse af et erhverv, idet denne tilladelse bør opnås i det land, hvor uddannelsen er taget. Forholdene varierer i de enkelte lande svarende til de forskellige nationale bestemmelser. Hele ordningen skaber overdrevne problemer for dem, der har studeret i et EU-land og ønsker at udøve deres erhverv i et andet EU-land.

Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Vil de bestemmelser, der fandtes før direktivets ikrafttræden, i en overgangsperiode kunne finde anvendelse for dem, der blev indskrevet på universiteterne i EU, inden det trådte i kraft?
2. Hvis eksamensbeviser opnået i EU kan sidestilles, vil der så kunne indføres en ordning, som gør det muligt for en læge at opnå tilladelse til at udøve af erhverv i det land, hvor han ønsker at arbejde, selvom han har opnået sit eksamensbevis i et andet land?
3. Hvis eksamensbeviserne er ligestillede, vil der så være mulighed for at udøve sine kvalifikationer som speciallæge i et andet EU-land end det, hvor man erhvervede disse kvalifikationer, eftersom det er velkendt, at specialet udgør en del af lægeuddannelsen?

(¹) EFT L 165 af 7.7.1993, s. 1.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(29. juni 1999)

1. Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er en kodificeret udgave af alle de direktiver, der siden 1975 er vedtaget vedrørende den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser. Da der udelukkende er tale om en kodificering, er der ikke sket nogen ændring i den retlige situation forud for vedtagelsen. I forhold til den situation, der forelå i 1975, er der således ikke ved direktivet indført nogen ændring i situationen for læger, der ønsker at gennemføre en uddannelse som speciallæge i en anden medlemsstat.
2. Princippet om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser indebærer, at enhver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, som EU-statsborgere har fået udstedt i andre medlemsstater, og på sit område giver dem samme virkning — med hensyn til adgang til at optage og udøve lægevirksomhed — som de eksamensbeviser, den selv udsteder. Princippet indføres i direktiv 93/16/EØF ved artikel 4 og 5, for så vidt angår eksamensbeviser som speciallæger, der er fælles for alle medlemsstater, og ved artikel 6 og 7, for så vidt angår eksamensbeviser som speciallæger, der kun er fælles for visse medlemsstater.
3. Der er i direktiv 93/16/EØF ingen bestemmelse, der er til hinder for, at man kan gennemføre en uddannelse som speciallæge i en anden medlemsstat end den, hvor man har erhvervet sin grunduddannelse som læge.

(1999/C 370/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2378/98

af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen

(27. juli 1998)

Om: Overtrædelse af bestemmelserne vedrørende offentlige udbud

Med afgørelse af 1988 overdrog kommunalrådet i San Giorgio del Sannio, i Benevento-provinsen, Italias Sudkoncessionen vedrørende projektering og konstruktion af gasdistributionsnettet inden for kommunen for et tidsrum af 30 år. Med en senere afgørelse af 15. oktober 1997 godkendte kommunalrådet igen en ny plan om ændring af ovennævnte aftale, hvorved det drejede sig om en fuldstændig ny koncession på grund af de væsentlige ændringer med hensyn til omkostninger og tidsfrister i aftalen.

Alt dette var i klar modstrid med direktiv 92/50/EØF (¹) om offentlige tjenesteydelsesaftaler samt Fællesskabets bestemmelser om fri konkurrence og artikel 21 i den italienske lov nr. 216 af 1995, som omhandler samme emne. I henhold til disse bestemmelser tildeles enhver ordre på grundlag af det

økonomisk mest fordelagtige bud, og hvad angår aftaler, hvis værdi er 5 mio ecu eller derover, skal der altid anvendes en gennemsigtig offentlig udbudsprocedure.

Mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt og hensigtsmæssigt at kontrollere, om den procedure, ovennævnte kommunalråd fulgte, var korrekt, i betragtning af at den tilsyneladende ikke er i overensstemmelse med kriterierne om, at administrative foranstaltninger bør være økonomiske, gennemskuelige og offentlige, idet der i strid med princippet vedrørende fri konkurrence ikke blev offentliggjort udbud, således at alle berettigede virksomheder kunne deltage i udbudsproceduren på lige fod.

(¹) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(29. juni 1999)

Som supplerende bemærkning til det svar, Kommissionen gav den 19. oktober 1998 (¹), kan man nu oplyse følgende.

Kommissionen har henvendt sig til de italienske myndigheder for at undersøge, hvorvidt fællesskabslovgivningen om offentlige tjenesteydelsesaftaler blev overholdt ved tildelingen af koncessionen vedrørende konstruktion af gasdistributionsnettet i kommunen San Giorgio del Sannio. Kommissionen har bl.a. ved flere lejligheder henvendt sig skriftligt til de italienske myndigheder og har senere på et møde uddybet, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre ovennævnte undersøgelse.

De italienske myndigheder har ikke svaret. Kommissionen har ikke kendskab til de retlige eller faktiske omstændigheder, der gør det muligt præcist at fastslå, hvilken juridisk form for aftale der er tale om, og hvilken fællesskabslovgivning der finder anvendelse. Kommissionen kan derfor ikke undersøge, om der er sket en overtrædelse af denne lovgivning. Det møde, der er fastsat i juli måned med de italienske myndigheder, kan imidlertid bringe klarhed over situationen.

(¹) EFT C 50 af 22.2.1999.

(1999/C 370/007)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2987/98
af John Iversen (PSE) til Kommissionen**

(8. oktober 1998)

Om: Krav om nationale registre for forbrug af medicin til dyr

De europæiske forbrugeres stigende ønske om sunde og rene fødevarer har skabt et behov for en større kontrol med landbrugets medicinforbrug. Antibiotiske vækstfremmere og et overforbrug af medicin skaber resistente bakterier, og på længere sigt kan vi risikere, at mennesker vil dø af sygdomme som influenza og lungebetændelse, for de ikke længere kan behandles med antibiotika.

Hvis man oprettede nationale registre for medicinforbruget i landbruget, kunne man sammenligne forbruget i de forskellige medlemslande, og på den måde påtale, hvis der foregik et overdrevent forbrug af medicin i nogle medlemslande. Endvidere ville man have et instrument til at forske i sammenhængen mellem resistente bakterier og forbruget af medicin. Der tegner sig allerede et mønster, hvor antallet af resistente bakterier er meget lavere i de skandinaviske lande, hvor forbruget er lavt sammenlignet med lande som UK, Holland og Belgien.

Mener Kommissionen ikke, at det ville være en idé at fremsætte et forslag om, at man nationalt skal oprette registre for forbrug af medicin i landbruget? Samtidig kunne Kommissionen fremsætte et forslag om, at antibiotika skal være receptpligtigt i medlemslandene, hvilket ville forhindre landmændene i at bruge medicin som vækstfremmer.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann**

(20. april 1999)

Som supplement til sit svar af 11. november 1998 ⁽¹⁾ kan Kommissionen nu give det ærede medlem følgende oplysninger.

Fællesskabslovgivningen om såvel foderstoffer (tilsætningsstoffer) som veterinærlægemidler indeholder kontrolbestemmelser, bl.a. krav om registrering af oplysninger om fremstilling, godkendelse, salg og forbrug af antibiotika.

På foderstofområdet har Kommissionen taget initiativ til, at der fra januar 2000 indføres en ordning med indsamling af nationale oplysninger om forbruget af antibiotiske tilsætningsstoffer, der er godkendt ved direktiv 70/524/EØF om tilsætningsstoffer til foderstoffer ⁽²⁾. Rådet har i øvrigt vedtaget forordning (EF) 2821/98 af 17. december 1998 om ændring af direktiv 70/524/EØF om tilsætningsstoffer til foderstoffer for så vidt angår inddragelse af godkendelsen af visse antibiotika ⁽³⁾. Forordningen forbyder, af hensyn til menneskers sundhed, anvendelsen af fire antibiotika som tilsætningsstoffer til foderstoffer. Endvidere er der strenge regler for fremstilling og distribution af antibiotiske tilsætningsstoffer og af forblandinger og foderblandinger indeholdende sådanne tilsætningsstoffer. I alle led i kæden — fra producenten af et tilsætningsstof til producenten af foderblandinger over producenten af forblandinger — er de enkelte virksomheder eller mellemhandlere forpligtet til at føre optegnelser over bl.a. arten og mængden af de fremstillede eller anvendte tilsætningsstoffer.

Lovgivningen om antibiotika, der indgives som veterinærlægemidler ⁽⁴⁾, foreskriver en række foranstaltninger til kontrol med fremstilling, markedsføringstilladelse, receptpligt, distribution (grossist- og detailledet) og anvendelsesbetingelser samt en ordning for lægemiddelovervågning. Sidstnævnte omfatter oplysninger om eventuel manglende effektivitet i tilfælde af resistens og om overvågning af og kontrol med restkoncentrationer hidrørende fra behandlede dyr. Forud for udstedelsen af markedsføringstilladelser for veterinærlægemidler undersøges det i samtlige tilfælde, om de skal være receptpligtige. En af de vigtigste faktorer, der tages hensyn til i denne forbindelse, er risikoen for, at et lægemiddel kan bruges til andre formål end behandling.

Endvidere skal alle, der har tilladelse til at forhandle (engros- eller detailhandel) veterinærmedicinske lægemidler (f.eks. farmaceuter og dyrlæger), føre optegnelser over hver enkelt transaktion, med dato, nøjagtig beskrivelse af præparatet, varepartiets nummer, den modtagne eller leverede mængde, leverandørens eller modtagerens navn og adresse, og, hvis det er relevant, navn og adresse på den ordinerende dyrlæge samt en kopi af recepten.

For antibiotikaholdige lægemidler, der er blandet i foder (dvs. foderlægemidler), opstiller Rådets direktiv 90/167/EØF ⁽⁵⁾ markedsføringsbetingelserne for sådanne produkter og krav om forelægelse af en særlig recept. Således skal dyrlægerecepten bl.a. angive den anvendte lægemiddelforblanding, navnet herpå, mængden heraf og tilbageholdelsesperioden. Ved kollektiv behandling med foderlægemidler skal endvidere også behandlingsmåden anføres.

Efter Kommissionens opfattelse imødekommer de ovennævnte bestemmelser på passende måde ønsket om så vidt muligt at begrænse og kontrollere anvendelsen af antibiotika på foder- og dyresundhedsområdet. Den har derfor ikke på nuværende tidspunkt planer om at fremsætte forslag om, at der oprettes yderligere nationale registre, som foreslået af det ærede medlem.

⁽¹⁾ EFT C 96 af 8.4.1999, s. 155.

⁽²⁾ EFT L 270 af 14.12.1970.

⁽³⁾ EFT L 351 af 29.12.1998.

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EØF) 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering — EFT L 214 af 24.8.1993 — og Rådets direktiv 81/851/EØF af 28. september 1981 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om veterinærmedicinske præparater — EFT L 317 af 6.11.1981.

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 90/167/EØF af 26. marts 1990 om fastsættelse af betingelserne for tilberedning, markedsføring og anvendelse af foderlægemidler i Fællesskabet — EFT L 92 af 7.4.1990.

(1999/C 370/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3069/98**af David Bowe (PSE) til Kommissionen**

(9. oktober 1998)

Om: Primater

Hvad er Kommissionens politik og praksis med hensyn til EU-midler til finansiering af eksperimenter med primater, og hvor stor er den samlede EU-støtte til eksperimenter med primater for hver enkelt af følgende år: 1996, 1997, 1998 (til dato)? Hvor mange primater udgør dette?

(1999/C 370/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3071/98**af Michael Elliott (PSE) til Kommissionen**

(9. oktober 1998)

Om: Primater

Hvilke statistikker/informationer har Europa-Kommissionen vedrørende antallet af primater, der anvendes i EU-finansierede forskningsprojekter, vedrørende formålet med disses anvendelse og størrelsen af den pågældende EU-støtte? Hvad er Kommissionens detaljerede planer for fremtiden om kontrol og registrering af den EU-finansierede forskning inden for dette følsomme område?

Dersom sådanne statistikker og informationer er blevet udarbejdet:

- Hvor stor er EU-støtten til forskning i BS/TSE med anvendelse af primater for hver enkelt af årene 1996, 1997 og 1998 (til dato), og hvor mange primater er der tale om for hvert enkelt af disse år?
- Hvor stor EU-støtte er der tildelt til forskning i AIDS med anvendelse af primater for hver enkelt af årene 1996, 1997 og 1998 (til dato), og hvor mange primater er der tale om for hvert enkelt af disse år?

**Samlet supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson
på skriftlige forespørgsler E-3069/98 og E-3071/98**

(27. maj 1999)

I forlængelse af sit svar af 16. november 1998 ⁽¹⁾ kan Kommissionen nu forelægge følgende yderligere oplysninger.

Kommissionen har ingen statistiske oplysninger om antallet af primater, der anvendes i EU-finansierede forskningsprojekter og om de pågældende finansieringsbeløb.

Efter at have gjort forespørgsler hos projektkoordinatorerne kan Kommissionen ikke desto mindre fremlægge følgende oplysninger:

1. Støtten til forskning i erhvervet immundefektsyndrom (AIDS) med anvendelse af primater som forsøgsdyr beløb sig i 1997 til 223 400 ECU og i 1998 til 504 300 ECU. Der er anvendt 200 makakaber og 6-12 chimpanser i forbindelse med EU-finansierede AIDS-forskningskontrakter (under- tegnet mellem 1994 og 1998) som led i det 4. rammeprogram ⁽²⁾.
2. Forskningsprojekter vedrørende bovin spongiform encefalopati/overførbare spongiform encefalopati (BSE/TSE) vil først blive indledt i 1999. I disse projekter ventes der anvendt 78 makakaber og 16 rhesusaber, men ingen chimpanser.

Alle disse projekter er blevet vurderet af tværfaglige eksperter, som også tager stilling til, om det er berettiget at anvende forsøgsdyr, navnlig primater. For forskning i AIDS og BSE er nøje tilrettelagte dyreforsøg den eneste måde til at indhente viden, der kan bruges til udvikling af diagnose, behandling eller vaccination for mennesker.

Det skal understreges, at EU-støtten højst dækker 50 % af de samlede projektomkostninger. Det er ikke muligt at sætte tal på mængden af dyr, der anvendes pr. år. Projekterne varer gennemsnitlig 3 år, og dyrene bruges i de fleste tilfælde i over 1 år.

Som det udtrykkeligt hedder i det fjerde rammeprogram, skal dyreforsøg så vidt det overhovedet er muligt erstattes med alternative metoder. Endvidere skal alle deltagere i EU's forskningsprojekter henholde sig til EU-lovgivningen og national lovgivning på området, herunder Rådets direktiv 86/609/EØF af 24. november 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål⁽¹⁾. Kommissionen vil fortsat overvåge anvendelsen af primater i EU-støttede forskningsprojekter ved også i fremtiden at tilvejebringe statistiske oplysninger af den art, som den har indsamlet for at kunne besvare det ærede medlems spørgsmål.

⁽¹⁾ EFT C 96 af 8.4.1999.

⁽²⁾ EFT L 126 af 18.5.1994.

⁽³⁾ EFT L 358 af 18.12.1986.

(1999/C 370/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3680/98

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. december 1998)

Om: Miljøpark i udkanten af Athen

I udkanten af Athens byområde (i kommunerne Ilioupolis, Ag. Anargiroi og Kamatero) findes en meget stor offentligt ejet bygningsværk med navnet »Pyrgos Vasilissis«. Her og i det tilstødende område er der ved at opstå en miljøpark. Denne investering på 2,5 mia drachmer støttes finansielt af EU (Regionaludviklingsfonden, pilotbyforsøg under artikel 10). Ikke desto mindre klager mange beboere i området over, at der lige ved siden af er givet byggetilladelse til et stort supermarked (på 2,7 hektarer!), som vil medføre alvorlige trafik- og parkerings- samt forureningsproblemer mm.

Kommissionen bedes oplyse:

1. Er den bekendt med og hvorledes vurderer den det forhold, at en af EU medfinansieret miljøpark skal sameksistere med dette byggeri?
2. Kan den garantere, at der er udført de nødvendige miljøindvirkningsmæssige undersøgelser?
3. Har den truffet andre foranstaltninger, der kan medvirke til at sikre, at det ikke vil udvikle sig sådan som de lokale borgere med god grund frygter?

(1999/C 370/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4096/98

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(14. januar 1999)

Om: En park til bevidstgørelse om miljøet i Athen

I et af de tættest bebyggede områder i Athen (Ilio, Ag. Anargiri og Kamatero) findes der et stort offentligt areal under navnet »Pirgos Vasilissis«. På dette areal og dets nærmeste omgivelser skal der anlægges en park til bevidstgørelse om miljøet. De samlede omkostninger (2,5 mia. drakmer) finansieres af EU (Regionaludviklingsfonden, byudviklingsprogrammer under artikel 10).

Der er imidlertid indkommet adskillige protester og klager fra områdets indbyggere over, at der ved siden af den planlagte park er givet tilladelse til opførelse af et indkøbscenter (2,7 ha!), som vil medføre betydelige færdselsproblemer og forurenende aktiviteter.

Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Har den kendskab til denne park? Hvorledes vurderer den mulighederne for, at parken kan forenes med sidstnævnte projekt?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at der er foretaget en miljørisikovurdering?
3. Er der truffet andre foranstaltninger med henblik på at forhindre, at udviklingen får det forløb, som områdets indbyggere med god grund frygter?

**Samlet supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies
på skriftlige forespørgsler E-3680/98 og E-4096/98**

(7. maj 1999)

Der blev givet støtte til udviklingen af første fase af »Pyrgos Vasilissis-miljøpark i henhold til artikel 10 i forordningen for Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU). Formålet med projektet var at skabe en park og et miljøuddannelsescenter for hos lokalbefolkningen at skabe bevidsthed om miljø og miljøspørgsmål samt at foretage en rehabilitering af området. Projektet fik 5,7 mio. EUR i EFRU-støtte og afsluttedes i 1994. Anden fase af projektet modtager støtte i henhold til det operationelle miljøprogram og skal efter planerne være afsluttet med udgangen af dette år.«

Det er de pågældende lokale myndigheder, der giver byggetilladelse til et tilstødende område, hvilket ikke er et spørgsmål Kommissionen kan blande sig i. Med hensyn til miljøvirkningerne i det pågældende tilfælde, er det igen de græske myndigheder, der skal beslutte, om der er behov for en undersøgelse.

Kommissionen vil holde øje med de fremtidige virkninger af det planlagte byggeri på miljøparken. Hvis dette byggeri har negativ virkning på Fællesskabets investering i parken, kan Kommissionen tage støtten op til fornyet overvejelse og i yderste konsekvens kræve støtten tilbagebetalt, hvis dette skulle vise sig at blive nødvendigt.

(1999/C 370/012)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3718/98
af Angela Sierra González (GUE/NGL) til Kommissionen**

(11. december 1998)

Om: Slumkvarterer i Las Palmas på Gran Canaria (De Kanariske Øer, Spanien)

I Las Palmas kommune er man ved at gennemføre et byfornyelsesprojekt i forbindelse med anlæg af en maritim park, »Parque marítimo de Las Canteras – El Confital«, som finansieres med EU-midler over Pomal-programmet (et lokalmiljøprogram).

For at gennemføre dette projekt foretages der ekspropriering af arealer, hvor mange borgere, der trues af social udstødelse, har deres bopæl. I forbindelse med gennemførelsen af dette projekt er der imidlertid ikke taget skridt til at finde alternative boliger til disse mennesker, og den økonomiske erstatning, de modtager som følge af eksproprieringen, kan kun med nød og næppe dække tabet af deres tidligere bolig.

Har Kommissionen kendskab til denne sag?

Er det efter Kommissionens opfattelse nødvendigt, at der i forbindelse med byplanlægningsprojekter, som berører befolkningsgrupper med alvorlige sociale problemer, som de ovenfor nævnte, først og fremmest tages hensyn til disse befolkningsgruppers behov, således at man undgår, at de fortsat skal leve som socialt marginaliserede i kvarterer med for lav boligstandard?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies**

(21. april 1999)

Kommissionen kan som supplement til sit svar af 18. januar 1999⁽¹⁾ og på grundlag af de spanske kompetente myndigheders oplysninger om iværksættelsen af det lokale operationelle miljøprogram (POMAL) fremkomme med følgende oplysninger:

Las Palmas borgmesterkontor har endnu ikke påbegyndt eksproprieringen i forbindelse med miljøgenopretningsprojektet »El Confital e el Rincón«, fordi det juridiske grundlag for eksproprieringerne nu afhænger af en afgørelse fra den spanske højesteret. Ifølge dette program, der er et led i planerne om sanering af slumkvarterer, skal 108 sundhedsfarlige boliger i de pågældende områder rives ned.

Det er klart, at eksproprieringen, når tiden er inde til det, skal omfatte en erstatning, der skal overholde kriterierne i den spanske lovgivning herom fra 1998, »Ley de Régimen del suelo y valoraciones«.

Borgmesterkontoret er ved at udarbejde en beretning om enkelttilfælde, som de sociale myndigheder vil anvende for at bedømme hver enkel families socio-økonomiske forhold med henblik på tildelingen af erstatning og støtte til flytning og genhusning.

(¹) EFT C 142 af 21.5.1999, s. 147.

(1999/C 370/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3801/98
af Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. december 1998)

Om: Kontraktbrud begået af Texas-Samsung, Maia, over for den portugisiske stat

Halvledervirksomheden Texas Instruments-Samsung Electronic (TISE) meddelte sidste uge sine 748 arbejdstagere, at den agtede at lukke fabrikken i Maia, Portugal, pr. 31. marts 1999.

Ud over de meget alvorlige sociale virkninger af denne beslutning, som ifølge virksomheden er uigenkaldelig, betyder den et kontraktbrud over for den portugisiske stat, idet der var indgået en programkontrakt i juli 1995 med en tidshorisont frem til 2004, som indebar tildeling af meget store joint-venture-støttebeløb. Selv om den portugisiske regering ugen før var blevet underrettet om planerne om dette ensidige kontraktbrud, var det virksomheden, der offentliggjorde beslutningen, og kontrakten er endnu ikke offentligt tilgængelig under henvisning til, at dens offentliggørelse kunne skade forhandlingsforløbet, hvor det vigtigste punkt synes at være tilbagebetaling af de støttebeløb, der er udbetalt til virksomheden som led i den nævnte programkontrakt.

Men i en situation som denne, som ud fra forskellige synsvinkler, men først og fremmest det sociale perspektiv, er meget alvorlig, er det yderst relevant og presserende at spørge Kommissionen om følgende: Er den vidende om denne programkontrakt, er der EU-midler involveret, og hvorledes har man sikret de offentlige midler, såvel de nationale som EU-midlerne?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(28. april 1999)

Inden for rammerne af industriprogrammet PEDIP II i den anden EF-støtteramme for Portugal i perioden 1994-1999 godkendte de portugisiske myndigheder et projekt iværksat af firmaet Texas Samsung i Maia, Portugal.

Der blev ydet investeringsstøtte svarende til 10,6 millioner EUR og uddannelsesstøtte svarende til 5,3 millioner EUR. Af disse beløb ydede henholdsvis Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og Den Europæiske Socialfond 75 %.

De portugisiske myndigheder har meddelt Kommissionen, at mekanismerne i investeringskontrakten, som er underskrevet af den portugisiske stat og initiativtageren, er blevet aktiveret for at få støtten tilbagebetalt. De to parter forhandler nu. Hvis det ikke viser sig muligt at opnå en aftale, anvendes der i henhold til portugisisk lovgivning en voldgiftsprocedure.

Kommissionen vil informere det ærede medlem om forløbet af forhandlingerne, så snart der foreligger oplysninger herom fra de portugisiske myndigheder.

(1999/C 370/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3802/98
af Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. december 1998)

Om: Lukning af Nestlé's fabrik i Matosinhos, Portugal

Nestlé's fabrik Longa Vida i Matosinhos, Portugal, skal ifølge virksomhedens pr-direktør lukkes og dens produktionsafdeling overføres til Spanien eller Frankrig.

Denne beslutning vil betyde arbejdsløshed for over hundrede arbejdstagere, hvor til kommer, at samme multinationale virksomhed tidligere har lukket fabrikken Rajá og Findus og desuden afskediget omkring 70 arbejdstagere fra fabrikken Longa Vida.

Beslutningen er navnlig vigtig, da drejer sig om et moderne industrianlæg, der har modtaget finansiel støtte fra den portugisiske stat og Den Europæiske Union til investeringer, som i de seneste fem år, har beløbet sig til over 3000 millioner escudos.

Da der desuden er tale om flytning af virksomhed inden for Den Europæiske Union, og der tilsyneladende er involveret store EU-støttebeløb, bedes Kommissionen oplyse følgende: Er den vidende om denne situation, findes der programkontrakter, som den er involveret i, eller som den er vidende om, og vil virksomheden Nestlé i forbindelse med en eventuel flytning igen modtage finansiel støtte?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(3. maj 1999)

Inden for rammerne af industriprogrammet PEDIP I under den første EF-støtteramme for Portugal i perioden 1989-1993 blev der iværksat et projekt af firmaet Nestlé i Matosinhos, Portugal, godkendt af de portugisiske myndigheder.

Et beløb på 380 000 EUR blev afsat til formålet hvoraf 240 000 EUR blev udbetalt og 140 000 EUR frigjort. Af disse beløb ydede Den Europæiske Fond for Regionaludvikling 70 %. Gyldighedsperioden for den kontrakt, som blev underskrevet af den portugisiske stat og iværksætteren, er udløbet.

Hvis fabrikken lukker, vil den portugisiske stat ikke have noget kontraktgrundlag for at søge om godtgørelse for støttebeløbet.

Ifølge oplysninger fra de portugisiske myndigheder har Kommissionen ikke officielt kendskab til, at firmaet har planer om at flytte fra Portugal.

(1999/C 370/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3916/98
af Viviane Reding (PPE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Vertikale begrænsninger inden for ølsektoren

Som bekendt vil Kommissionen, inden for rammerne af den planlagte reform af anvendelsen af de fastlagte konkurrenceregler, foreslå en generel nedskæring af antallet af vertikale begrænsninger.

Er Kommissionen klar over, at den foreslåede tærskel på 40 % markedsandel kan få til følge, at alle bryggerier i Luxembourg må lukke? Enkelte bryggerier har en markedsandel på over 40 % og vil dermed ikke mere kunne indgå eneforhandlingsaftaler. Konkurrerende virksomheder i storregionen, som på deres nationale marked har en markedsandel på under 40 %, men hvis produktion langt overstiger hele Luxembourgs produktion, må imidlertid godt indgå sådanne aftaler. De små luxembourgske bryggerier kan så ikke mere klare sig i den konkurrence- og overlevelseskamp mellem de »store«, som føres med omfattende midler. Dette kan ikke være formålet med de nye ordninger, og dette bør Kommissionen tage med i sine overvejelser.

Overvejer Kommissionen at tilpasse sin definition af referencemarkedet til realiteterne, dvs. at definere markedet som indre marked (og dermed naturligvis fastsætte en mindre referenceværdi for markedsandelen), hvor den egentlige konkurrence mellem virksomhederne, når alt kommer til alt, finder sted? Ville det ikke, i benægtende fald, være fornuftigt at tage hensyn til de overregionale aspekter af reformerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(10. februar 1999)

Det ærede medlem rejser en række spørgsmål vedrørende Kommissionens forslag om en revision af konkurrencereglerne for vertikale aftaler, som belyses i det følgende.

Kommissionen vedtog den 30. september 1998 en meddelelse⁽¹⁾ med forslag til en plan om en revision af konkurrencepolitikken over for vertikale begrænsninger, idet det blev foreslået, at man valgte en mere økonomisk baseret tilgang. Der er bred tilslutning hertil, og denne fremgangsmåde er nødvendig på grund af en række strukturelle svagheder i de nuværende gruppefritagelsesforordninger, bl.a. om ølafalterne.

Den største svaghed er, at der med de nuværende gruppefritagelsesforordninger indrømmes fritagelse, uden at der tages hensyn til de involverede selskabers stilling på markedet. Der sondres ikke mellem, om en virksomhed har en markedsandel på 5 % eller 95 %. Det er ikke nogen god konkurrencepolitik, og den kan ikke opretholdes. Det er Kommissionens erfaring, at vertikale begrænsninger generelt kun er fordelagtige, hvis de involverede virksomheder ikke har nogen markedsstyrke. I tilfælde, hvor virksomhederne har markedsstyrke, er situationen en helt anden. De vertikale begrænsninger kan i disse situationer anvendes til at fremme konkurrencen eller til at bekæmpe konkurrencen, for eksempel til at forhindre adgang til markedet.

Kernen i Kommissionens forslag¹ er en gruppefritagelsesforordning, der skal gælde for alle typer vertikale begrænsninger i næsten alle sektorer, for færdigvarer og hjælpeprodukter samt for tjenesteydelser. På grund af den økonomiske tilgang er det nødvendigt at begrænse anvendelsen af gruppefritagelse til de virksomheder, der har markedsstyrke. Det eneste kriterium for at anvende en sådan begrænsning, der er praktisk anvendelig og bredt accepteret i konkurrencepolitik i hele verden, er markedsandelen på det relevante antitrustmarked eller indekser beregnet på basis af markedsandele. Det erkendes, at markedsandel og markedsstyrke ikke er det samme, men førstnævnte begreb kan anvendes til at definere de tilfælde, hvor der antages at være tale om manglende betydelig markedsstyrke.

At vælge det relevante antitrustmarked som kriterium indebærer ikke, at der diskrimineres mod selskaber, der opererer på mindre markeder. Man behandler selskaber med tilsvarende markedsandel på samme måde, hvad enten de opererer på samme marked eller forskellige markeder. Det vil ikke være hensigtsmæssigt at begrænse markedet ud fra geografiske betragtninger som foreslået i spørgsmålet.

I meddelelsen foreslås en eller to tærskler for markedsandele for at begrænse anvendelsen af den foreslåede gruppefritagelse. Valget mellem et system med en eller to tærskler og de faktiske niveauer står stadig åbent. Kommissionen foreslår i meddelelsen 20 % og 40 % i tilfælde af et system med to tærskler og en tærskel på mellem 25 % og 35 % i tilfælde af én tærskel. Det vil skabe et sikkert holdepunkt for virksomheder, der ligger under tærsklen. Det vil genoprette deres frihed til at indgå aftaler og give virksomhederne mulighed for at vælge de distributionsformer, der er kommercielt mest interessante for dem. Da de fleste markeder er præget af konkurrence og virksomheder uden markedsstyrke, vil det øge retssikkerheden og reducere håndhævelsesomkostningerne for de fleste virksomheder. Resultatet bliver derfor ikke nogen reduktion af antallet af vertikale aftaler.

Den foreslåede nye gruppefritagelse betyder ikke, at de få bryggerier med markedsandele over tærsklen nødvendigvis behøver at frygte, at deres aftaler bliver ugyldige, eller at de bliver forpligtet til at anmelde dem.

At en vertikal begrænsning ikke er omfattet af en gruppefritagelse indebærer ikke en formodning om, at den er ulovlig. Aftalen behøver ikke at være konkurrencebegrænsende, og den er måske ikke omfattet af EF-traktatens artikel 85, stk. 1. Den falder måske under artikel 85, stk. 1, men kan fritages i henhold til undtagelserne i EF-traktatens artikel 85, stk. 3. Kommissionen vil udarbejde retningslinjer for anvendelse af konkurrencereglerne over tærsklen for at præcisere den fremtidige politik for disse virksomheder.

Selskaber med markedsstyrke over tærsklen vil muligvis være nødsaget til at tilpasse nogle af deres aftaler, hvis det efter en undersøgelse af markedet viser sig nødvendigt for at sikre konkurrence på markedet og adgang hertil. Denne beskyttelse af konkurrencen vil imidlertid være en fordel for forbrugerne, og på længere sigt for beskæftigelsen, fordi den sikrer et levedygtigt erhvervsliv.

(¹) KOM(98) 544 endelig udg.

(1999/C 370/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3956/98

af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Overholdelse af kodeksen for våbeneksport

Der er for nylig offentliggjort en rapport om overholdelsen af EU's adfærdskodeks for våbeneksport udarbejdet af indehaveren af Unesco-professoratet vedrørende fred og menneskerettigheder ved Universidad Autónoma i Barcelona. Heraf fremgår det, at Spanien har solgt våben til en værdi af 23 mia. pesetas til 23 lande, som overtræder denne kodeks.

Har Kommissionen kendskab til denne rapport? Har den endvidere kendskab til, om der er andre medlemsstater, som også overtræder adfærdskodeksen? Agter Kommissionen på denne baggrund at tage skridt til at gøre medlemsstaterne opmærksomme på nødvendigheden af, at de opfylder de forpligtelser, de har påtaget sig ved undertegnelsen af ovennævnte kodeks?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(28. januar 1999)

Kommissionen har ikke kendskab til den rapport, som det ærede medlem omtaler.

Kommissionen har ikke noget direkte ansvar for, at visse medlemsstater tillader eksport af våben. De medlemsstater, der for nylig har godkendt adfærdskodeksen for våbeneksport, er imidlertid forpligtede til at overholde alle kriterier, principper og procedurer, den indeholder. Kommissionen vil fortsat i de rette forummer gøre sit for at tilskynde medlemsstaterne hertil.

(1999/C 370/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3963/98

af Peter Skinner (PSE) til Kommissionen

(21. december 1998)

Om: Det Europæiske Observationsorgan for Forbindelserne på Arbejdsmarkedet — Dublin-instituttet

Vil Kommissionen fremlægge detaljerede oplysninger om observationsorganets virksomhed, herunder

1. observationsorganets arbejdsprogram for 1998
2. kopier af alle rapporter og dokumenter, observationsorganet har udarbejdet i 1998
3. detaljerede oplysninger om observationsorganets arbejdsprogram for 1999?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(1. marts 1999)

1. Det Europæiske Observationsorgan for Forbindelserne på Arbejdsmarkedet (EIRO) kom i 1998 rigtig i gang med sit arbejde. Arbejdsprogrammet for 1998 er blevet gennemført fuldt ud med offentliggørelsen af seks numre af EIRObserver, der omfatter informationer vedrørende arbejdsmarkedsforhold på nationalt plan og EU-niveau; offentliggørelse af seks sammenlignende undersøgelser vedrørende forældreorlov, efteruddannelse, arbejdstid, europæiske samarbejdsudvalg, inddragelse af lønmodtagere samt fjernarbejde; offentliggørelse af en årsrapport om arbejdsmarkedsforholdene i 1997; almindelig adgang til EIROOnline; samt start af en »informationstjeneste«.
2. Kommissionen kan oplyse, at det er muligt at få disse publikationer ved henvendelse til instituttet i Dublin (European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions, Wyattvill Road, Loughlinstown, Co. Dublin, Irland; tlf. + 353 1 204 3100, fax + 353 1 282 6545, e-mail eiroinfo@ei-ro.eurofound.ie).
3. I 1999 vil nyheder, indslag og sammenlignende undersøgelser fortsat blive lagt ind på EIROOnline, EIRO's database. EIRO's sammenlignende undersøgelser vil fortsat blive udarbejdet hver anden måned og vil omhandle arbejde for vikarbureauer, arbejdsorganisation, arbejdsmarkedsforhold i små og mellemstore virksomheder, europæisering af kollektive aftaler, sociale virkninger af privatisering samt udstationerede arbejdstagere. Den årlige oversigt for 1998 vil blive offentliggjort både online og i trykt udgave i foråret 1999. EIRObserver, der præsenterer et udvalg af EIROOnlines optegnelser, vil fortsat blive offentliggjort både på tryk og elektronisk og vil blive videregivet til EIRO's målpublikum. For udvalgte repræsentanter i EIRO's målgruppe vil der fortsat være en informationstjeneste, og der vil igen blive afholdt forskellige pr-arrangementer. Man vil også undersøge muligheden af at inddrage de lande, som forventes at blive optaget i EU i de følgende år, i EIRO-projektet.

(1999/C 370/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3993/98

af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen

(21. december 1998)

Om: Afgift for telelicensindehavere i Italien

Siden 1. januar 1998 har der hersket fuldstændig fri konkurrence på det indre marked, hvad angår telenet og teletjenester.

Det fastsættes i direktiv 97/13/EF ⁽¹⁾ bl.a., at »gebyrer, som virksomhederne afkræves som led i tilladelses-procedurerne, kun har til formål at dække administrationsomkostningerne i forbindelse med udstedelsen, forvaltningen, kontrollen og håndhævelsen af den gældende ordning for individuelle tilladelser«.

Da finansloven for 1999 for nylig vedtoges, indførte Italien for indehavere af licens til at installere og præstere telenet og teletjenester pligt til at betale en årlig afgift med forskellige procentsatser i forhold til operatørernes omsætning inden for samtlige teletjenester og -præstationer, og denne afgift, som ganske vist er degressiv, skal gælde ud over år 2002.

Størrelsen på den afgift, der således er pålagt de italienske virksomheder, har intet sidestykke i nogen anden medlemsstat og forekommer i det hele taget overproportioneret til at dække de administrative omkostninger ved udstedelsen af licenser. Kan Kommissionen på den baggrund oplyse,

- hvorfor Italien ikke har rettet sig efter EU-reglerne?
- om ikke afgiftens opkrævning er i modstrid med principperne om fri konkurrence, ikke-diskriminering, forholdsmæssighed og objektivitet?
- om ikke det italienske marked og de telekommunikationsvirksomheder, der opererer i Italien, straffes i forhold til de europæiske markeder, især i betragtning af udviklingen inden for innovative tjenester og informationssamfundet?

- hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at sikre overholdelsen af EU-reglerne?
- af hvilke årsager den ikke har følt sig forpligtet til at følge sin stillingtagen af 11. november 1998 over for den italienske regering op?

(¹) EFT L 117 af 7.5.1997, s. 15.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann**

(26. april 1999)

I Italien opkræves der i forbindelse med tilladelsesproceduren afgifter af individuelle tilladelser, bl.a. på grundlag af dekret af 5. februar 1998. De administrative omkostninger i Italien ligger næsten på niveau med det europæiske gennemsnit, hvilket fremgår af den fjerde rapport om gennemførelse af telelovgivningspakken (¹).

Den afgift, der indførtes ved en lov, der var tilknyttet 1999-budgetloven, er en supplerende afgift, dvs. at de berørte selskaber både skal betale tilladelsesafgiften i henhold til dekretet og afgiften på deres årlige omsætning. Selv om det står klart, at den nationale foranstaltning skal ses i sammenhæng med udfasningen af den gamle tilladelsesafgift, er Kommissionen af den opfattelse, at afgiften nærmere er at anse for en skat end tilladelsesafgift. Den er derfor ikke omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/13/EF af 10. april 1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester, men skal behandles på grundlag af Fællesskabets relevante skattelovgivning. Skatten lader ikke til at være i modstrid med Fællesskabets skattelovgivning og navnlig ikke i uoverensstemmelse med momsreglerne.

Med hensyn til afgiftens overensstemmelse med Fællesskabets konkurrenceregler er spørgsmålet, om afgiften ville have en negativ virkning på nye aktørers adgang til det italienske marked og dermed fastholde »gamle« operatørers dominerende stilling. En afgift på grundlag af omsætningen, som ikke tager hensyn til, hvorvidt et selskab giver overskud, ville forlænge tilbagebetalingsperioden for nye aktørers investeringer og dermed gøre investeringerne mindre attraktive, hvilket medfører større hindringer for markedsadgang. Afgiften, der er indført af den italienske regering efter Kommissionens brev af 11. november 1998, undtager dog nye markedsaktører op til en vis omsætningsstørrelse og udfases over de næste fem år. Dette lader til at være tilstrækkeligt til at undgå en negativ virkning for konkurrencen.

(¹) KOM(98) 594 endelig udg.

(1999/C 370/019)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4028/98
af Leonie van Bladel (UPE) til Kommissionen**

(8. januar 1999)

Om: Omkostninger i forbindelse med indførelsen af euroen

1. Har Kommissionen kendskab til, at nederlandske banker i forbindelse med indførelsen af euroen vil beregne sig et gebyr på fem gylden fra deres kunder, hver gang de bruger betalings- eller kreditkort med pinkode i udlandet?
2. Har Kommissionen endvidere kendskab til, at bankerne ved betaling med betalings- eller kreditkort med pinkode i indlandet vil beregne sig et gebyr på fem cent pr. gang?
3. Har Kommissionen gjort sig klart, at bankkunder især på grund af gebyret på fem gylden pr. gang i udlandet vil se sig nødsaget til at hæve større beløb for at spare omkostninger, da et beløb på en gange femhundrede gylden jo koster fem gylden i hævegebyr, medens fem gang ethundrede gylden vil koste femogtyve gylden i gebyr?
4. Er Kommissionen ikke enig i, at det ikke er befordrende for borgernes sikkerhed, at de hæver større beløb i udlandet for at spare omkostninger?

5. Vil Kommissionen i betragtning af den ensartede sats, bankerne vil beregne sig, undersøge, om der er tale om karteldannelse eller misbrug af en dominerende stilling fra bankernes side?
6. Hvilke modforholdsregler vil Kommissionen i bekræftende fald tage?

(1999/C 370/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0130/99
af Leonie van Bladel (UPE) til Kommissionen

(2. februar 1999)

Om: Omkostningerne i forbindelse med indførelsen af euroen

1. Er Kommissionen bekendt med, at bankerne i anledning af indførelsen af euroen hos deres kunder opkræver et gebyr på NLG 5,- ved brug af betalingskort i udlandet?
2. Er Kommissionen endvidere bekendt med, at bankerne ved indenlandsk brug af betalingskortet opkræver et gebyr på NLG 0,50?
3. Er Kommissionen klar over, at bankkunderne navnlig på grund af gebyret på NLG 5,- per gang ved brug af kortet i udlandet følger sig tvunget til at hæve større beløb for at spare omkostningerne? Hæver man én gang femhundrede gylden, koster det fem gylden, mens fem gange hundrede gylden vil koste femogtyve gylden.
4. Deler Kommissionen den opfattelse, at ovenstående ikke fremmer den enkelte borgers sikkerhed i betragtning af, at der hæves større beløb i udlandet for at spare omkostninger?
5. Er Kommissionen rede til, i betragtning af at bankerne opkræver en identisk tarif, at undersøge, om der her er tale om karteldannelse, henholdsvis misbrug af monopolstilling fra bankernes side?
6. I bekræftende fald hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at imødegå dette?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti
på skriftlige forespørgsler E-4028/98 og E-0130/99

(9. april 1999)

1. Den mulighed, som bankkunder i en medlemsstat har for at hæve penge i en hæveautomat eller gennemføre elektroniske transaktioner i en anden medlemsstat, er en service, som bankerne kan kræve betaling for i konkurrence med andre banker. Kommissionen er bekendt med, at bankerne i Nederlandene (og andre steder) har ændret deres fremgangsmåde for opkrævning af gebyrer for sådanne tjenester. Denne ændring i gebyrerne for grænseoverskridende transaktioner er en direkte følge af forpligtelsen til at anvende faste vekselkurser ved omregning og veksling mellem valutaenheder i de medlemsstater, der deltager i Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU). Der henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-3962/98 fra Larive ⁽¹⁾, som vedrører det samme spørgsmål.
2. I lighed med transaktioner, der gennemføres i udlandet, er muligheden for bankkunder for at anvende betalingskort i indenlandske detailforretninger eller hæve penge i hæveautomater en service, som bankerne har ret til at opkræve gebyr for i konkurrence med andre banker.
3. og 4. Der er mange faktorer, der påvirker bankkundernes beslutning om størrelsen af de beløb, der hæves i hæveautomater, herunder risikoen ved at ligge inde med store kontantbeløb. Bankgebyrerne for denne service er en af disse. Det vil ikke være hensigtsmæssigt at kræve, at alle banker skal anvende samme opkrævningsmetode (f.eks. en procentsats frem for et fast beløb).
5. Kommissionen vil undersøge nærmere, hvilke gebyrer de nederlandske banker opkræver ved hævning af kontanter i udlandet og for betalinger med nationale kreditkort i indenlandske detailforretninger. Hvis disse gebyrer er ens, vil Kommissionen undersøge, om bankerne overtræder Fællesskabets konkurrencelovgivning.

6. Hvis det kan konstateres, at ensartede gebyrer er resultatet af en aftale eller samordnet praksis mellem bankerne, og hvis samhandelen mellem medlemsstaterne påvirkes i betydeligt omfang, vil det være muligt at gribe ind i medfør af EF-traktatens artikel 85. Traktatens artikel 86 finder kun anvendelse, hvis de pågældende banker har en dominerende stilling på det berørte marked, og der er tale om misbrug af en dominerende stilling.

Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-3962/98 fra Larive indeholder også oplysninger om de forholdsregler, den tager med hensyn til at undersøge størrelsen af de gebyrer, bankerne anvender for grænseoverskridende transaktioner og veksling af de deltagende medlemsstater pengesedler. Det fremhæves, at Kommissionen i foråret 1999 vil udsende en meddelelse om politikken vedrørende betalingssystemer i ØMU. Den vil indeholde en detaljeret ramme for, hvorledes man realiserer målet om et fælles betalingsområde.

Det ærede medlem henvises endelig til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-3825/98 fra Caudron ⁽²⁾ og P-52/99 fra Tamino ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT C 320 af 6.11.1999.

⁽²⁾ EFT C 348 af 3.12.1999, s. 3.

⁽³⁾ EFT C 325 af 12.11.1999.

(1999/C 370/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4043/98

af Ian White (PSE) til Kommissionen

(13. januar 1999)

Om: Puerto Morazan — Mitch-orkanen

Hvor stort et beløb har EU afsat til katastrofehjælp til Nicaragua og Honduras? Er der mulighed for at forhøje dette beløb?

Hvor stor den del af EU's bistand kanaliseres gennem EU-baserede eller internationale ikke-statslige hjælpeorganisationer i stedet for den nicaraguanske regering? Hvad gøres der for at forhøje denne andel, så al bistand kanaliseres gennem EU-baserede eller internationale ikke-statslige hjælpeorganisationer?

Hvad gøres der for at mobilisere alle EU-medlemsstaternes helikoptere i området?

Hvor meget genopbygningsbistand i form af mandskab og udstyr til reparation af veje og broer er der blevet sendt til Nicaragua og Honduras? Hvad gøres der for at øge denne bistand og for at fremskynde udsendelsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(10. februar 1999)

Indtil nu har Kommissionen ydet 8,2 mio. euro i katastrofehjælp til Honduras og 5,5 mio. euro til Nicaragua. Den 4. november 1998 vedtog Kommissionen, at der skulle gives 6,8 mio. euro til den hårdest ramte del af befolkningen i regionen (fødevarepakker, nødhjælpsmateriale, medicin). Den 21. december 1998 vedtog Kommissionen desuden et hjælpeprogram på 9,5 mio. euro, hvor der især fokuseres på vandforsyning, sundhed og boliger. Endvidere har Kommissionen overført 3 mio. euro fra andre programmer, især fra regionale katastrofeberedskabsprogrammer, til katastrofehjælpen til befolkningen i de ramte områder.

I løbet af året vil Kommissionen fortsætte med at yde støtte (8 mio. euro) til regionen gennem finansiering af projekter, hvor rehabilitering er et afgørende element og derved kan forberede overgangen til mere struktureret rehabilitering, samt økonomisk genopbygningshjælp fra andre budgetmidler.

Kommissionen arbejder hovedsageligt sammen med ikke-statslige organisationer, FN's særlige institutioner og internationale organer som Den Internationale Røde Kors Komite. For Mellemerikas vedkommende bliver hjælpen kanaliseret gennem de europæiske ikke-statslige organisationer (ngo'er), som allerede er aktive i regionen, og gennem det spanske, tyske og østrigske Røde Kors i samarbejde med deres søsterorganisationer fra de katastroferamte lande.

Kommissionen har fået oplyst, at USA og Mexico blandt andet har sendt helikoptere til Nicaragua og Honduras og stået i spidsen for at bringe nødhjælp ud til landsbyer, der er afskåret fra omverdenen.

Kommissionen yder ikke genopbygningsbistand i form af mandskab og udstyr til reparation af veje og broer i Honduras og Nicaragua. Men der ydes finansiel støtte til genopbygning af hospitaler, private huse og vandinstallationer. For nylig blev der givet 8,2 mio. euro til faglig bistand til forberedelse og gennemførelse af et regionalt genopbygningsprogram i Mellemamerika. Nærmere oplysninger om dette genopbygningsprogram vil fremgå af en meddelelse, som Kommissionen vil forelægge Parlamentet og Rådet omkring marts 1999.

(1999/C 370/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4044/98

af Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. januar 1999)

Om: Finansieringen af motortrafikvejen Lorca-Águilas i Murcia-regionen (Spanien) med midler fra EFRU

Motortrafikvejen Lorca-Águilas i Murcia-regionen (Spanien) finansieres med midler fra EFRU. Strækning I (km 0,000-3,800), hvor anlægsarbejderne åbenbart lige er påbegyndt, udgør det eneste resterende afsnit.

1. Har Kommissionen kendskab til, at anlægget af denne strækning har været blokeret på grund af en negativ vvm-vurdering?
2. Er Kommissionen orienteret om, at der senere gennemførtes ændringer, som gav anledning til en ny vvm-vurdering, denne gang positiv?
3. Finder Kommissionen, at anlægget af denne strækning er i overensstemmelse med EU's miljøbestemmelser, især direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet?
4. Kan Kommissionen orientere om det videre forløb af anlægget af motortrafikvejen Lorca-Águilas?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies**

(5. maj 1999)

Den 30. maj 1992 afgav det regionale miljø- og naturagentur for regionen Murcia en negativ vvm-vurdering vedrørende anlægget af strækning I (km 0,000-3,700) af motorvejen Lorca-Aguilas på grund af beboelse tæt ved den pågældende strækning.

I 1995 ændrede den regionale regering det oprindelige projekt med henblik på at reducere de negative konsekvenser af motorvejen i den pågældende zone. I juli 1998 vurderede generaldirektoratet for civilbeskyttelse og miljø, at det nye projekts virkninger på miljøet var acceptable.

Den regionale regering offentliggjorde allerede i juli 1998 et nyt udbud vedrørende anlægget af den pågældende strækning. Udliciteringen af anlægsarbejdet skete den 16. oktober 1998, og strækningen er nu under anlæggelse.

Per 31. december 1998 udgjorde udgifterne til det pågældende projekt 447,26 mio. pesetas, hvoraf 290,27 mio. pesetas bliver betalt af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling.

(1999/C 370/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0026/99
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(13. januar 1999)

Om: Biologisk mangfoldighed

Kan Kommissionen på baggrund af sit svar på skriftlig forespørgsel E-0649/97 ⁽¹⁾ om integrering af miljødimensionen i de øvrige EU-politikker og i betragtning af den fælles landbrugspolitik indvirkning på den biologiske mangfoldighed i Den Europæiske Union bekræfte, at alle de forslag i Kommissionens arbejdsprogram, der har tilknytning til den fælles landbrugspolitik, er forsynede med grønne stjerner, således at der vil blive krævet en miljøvurdering?

⁽¹⁾ EFT C 367 af 4.12.1997, s. 33.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(10. februar 1999)

Ved udarbejdelsen af Agenda 2000-forslagene om den fælles landbrugspolitik ⁽¹⁾ sørgede Kommissionen for, at miljødimensionen blev ordentligt integreret, og dette blev tilkendegivet i begrundelsen til forslagene.

Der er ikke i år planlagt nogen nye forslag, der har med den fælles landbrugspolitik at gøre, og som ville kunne have større indflydelse på den biologiske mangfoldighed i EU. For 1999 er det derfor kun forslaget til reform af markedsordningen for bomuld, der er blevet mærket med en »grøn stjerne«.

Ved den miljøvurdering, der kræves i forbindelse med tildelingen af de såkaldte grønne stjerner, identificeres der blot potentielt vigtige virkninger. Hvis det er relevant, vil der blive foretaget en mere tilbundsående miljøvurdering.

Ifølge Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om en strategi for den biologiske mangfoldighed i EU, der blev vedtaget den 4. februar 1998 ⁽²⁾, vil Kommissionen udarbejde handlingsplaner for de forskellige sektorer, herunder landbruget. Handlingsplanerne forventes at foreligge i februar 2000.

⁽¹⁾ KOM(98) 158 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(98) 42 endelig udg.

(1999/C 370/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0131/99
af Sirkka-Liisa Anttila (ELDR) til Kommissionen

(27. januar 1999)

Om: Gennemførelsen og overvågningen af fødevarerhjælpeprogrammet til Rusland

På grundlag af Ruslands anmodning om fødevarerhjælp udarbejdede Kommissionen øjeblikkeligt et forslag til et fødevarerhjælpeprogram til Rusland til Rådet. For øjeblikket forberedes programmets gennemførelse.

Ifølge artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning nr. 2802/98 ⁽¹⁾ skal fødevarerhjælpen sendes til Rusland vederlagsfrit og udelukkende til de områder, der lider mest under manglen på fødevarer. Desuden indføjedes en erklæring i Rådets protokol om, at områderne omkring Moskva og St. Petersborg ikke er omfattet af fødevarerhjælpen. I udbudsbestemmelserne for korn, oksekød og skummetmælkspulver har Kommissionen dog udvalgt St. Petersborg som et af bestemmelsesstederne for produkterne. Ifølge Rådets erklæring burde St. Petersborg være udeladt, da bestemmelsesstedet for produkterne blev fastlagt, for at fødevarerhjælpen ikke skulle skabe forvridninger for den traditionelle handel.

Kommissionen har ikke beføjelser til at overvåge programmets gennemførelse inden for Den Russiske Føderations grænser. Alligevel har man i tilbudsbestemmelserne for den rug og hvede, der er bestemt til

Rusland, udvalgt havnen i Muuga i Estland og havnen i Klaipeda Litauen som første bestemmelsehavn — efter at kornet er sendt fra interventionslagrene — hvorefter kornet sendes til de enkelte bestemmelsesteder i Rusland. Da Kommissionen kun har beføjelse til at foretage overvågning inden for EU's ydre grænser, virker det ikke velovervejet, at Kommissionen ikke som læsningshavne har udvalgt nogle af de havne, der er beliggende på EU's område og i næsten samme afstand fra de endelige forarbejdningssteder, såsom havnene i Kotka eller Lovisa i Den Finske Bugt. Disse havne er tidligere blevet anvendt til skibsfragt og jernbanetransport til Rusland. På denne måde ville overvågningen og kontrollen med forsendelserne af fødevarer til Rusland også række betydelig længere end ved anvendelse af havnene i Muuga eller Klaipeda.

Hvordan vil Kommissionen hindre, at fødevarerhjælpen til Rusland skaber forvriddninger i den traditionelle handel med fødevarer, og hvordan agter Kommissionen i størst muligt omfang at overvåge, at fødevarerhjælpen når frem?

(¹) EFT L 349 af 24.12.1998, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(27. april 1999)

Det ærede medlems opmærksomhed henledes på svaret på skriftlig forespørgsel E-3957/98 af Marjo Tuulevi-Kallström (¹) om sikker leverance af fødevarerhjælp til Rusland.

Hvis Kommissionen på noget tidspunkt ikke er overbevist om, at bestemmelserne i Rådets direktiv (EF) 2802/98 af 17. december 1998 om et program for levering af landbrugsprodukter til Den Russiske Føderation (²) eller i aftalememorandummet af 20. januar 1999 med Den Russiske Føderations regering overholdes, vil fødevarerhjælpeprogrammet blive suspenderet. Således er memorandummet i overensstemmelse med stk. 3.12 blevet præciseret med hensyn til dets operationelle aspekter, og der er nedsat en EU-russisk arbejdsgruppe, der hver uge skal drøfte gennemførelsen af programmet og eventuelle problemer.

For at sikre, at EU's fødevarerhjælp ikke skaber forvriddninger for den traditionelle handel med fødevarer, er det fastsat i memorandummet, at produkterne sælges på de lokale markeder til markedspris bortset fra undtagelsestilfælde, hvor nogle fødevarer kan uddeles gratis til de mest sårbare grupper i modtagerregionerne. Desuden har Den Russiske Føderation forpligtet sig til at forhindre reeksport af de modtagne varer og suspenderer også sin egen eksport af kød og korn.

Kommissionen har valgt nogle specialiserede firmaer til at overvåge forsendelsen fra afhentningen i interventionslagrene i EU og indtil de når frem til de lokale markeder i modtagerregionerne i Rusland. Det er helt nøjagtigt fastsat i memorandummet, hvor mange af den enkelte vare der skal leveres til modtagerregionerne. Moskva- og St. Petersborg-regionerne kommer ikke i betragtning.

Det ærede medlems opmærksomhed henledes også på Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-269/99 af Gerhard Hager (³) og mundtlig forespørgsel H-130/99 af Jean-Antoine Giansily i spørgetiden på Parlamentets plenarmøde i marts 1999 (⁴).

(¹) EFT C 207 af 21.7.1999, s. 150.

(²) EFT L 349 af 24.12.1998.

(³) Se side 28.

(⁴) Forhandlinger i Europa-Parlamentet (marts 1999).

(1999/C 370/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0143/99

af Brigitte Langenhagen (PPE) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: EU-støtte til den tyske Landkreis Osterholz-Scharmbeck

Hvilke former for støtte, og i hvilken størrelse, opregnet efter de forskellige støtteområder, er i valgperioden 1994-1999 tilgået den tyske Landkreis Osterholz-Scharmbeck?

(1999/C 370/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0144/99
af Brigitte Langenhagen (PPE) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: EU-støtte til den tyske Landkreis Verden

Hvilke former for støtte, og i hvilken størrelse, opregnet efter de forskellige støtteområder, er i valgperioden 1994-1999 tilgået den tyske Landkreis Verden?

(1999/C 370/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0145/99
af Brigitte Langenhagen (PPE) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: EU-støtte til den tyske Landkreis Rotenburg/Niedersachsen

Hvilke former for støtte, og i hvilken størrelse, opregnet efter de forskellige støtteområder, er i valgperioden 1994-1999 tilgået den tyske Landkreis Rotenburg/Niedersachsen?

(1999/C 370/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0146/99
af Brigitte Langenhagen (PPE) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: EU-støtte til den tyske Landkreis Stade

Hvilke former for støtte, og i hvilken størrelse, opregnet efter de forskellige støtteområder, er i valgperioden 1994-1999 tilgået den tyske Landkreis Stade?

(1999/C 370/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0147/99
af Brigitte Langenhagen (PPE) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: EU-støtte til den tyske Landkreis Cuxhaven

Hvilke former for støtte, og i hvilken størrelse, opregnet efter de forskellige støtteområder, er i valgperioden 1994-1999 tilgået den tyske Landkreis Cuxhaven?

Samlet supplerende Svar
afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer
på skriftlige forespørgsler E-0143/99, E-0144/99, E-0145/99, E-0146/99 og E-0147/99

(8. juni 1999)

Da svaret er meget omfattende, fremsendes det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(1999/C 370/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0148/99**af Joaquín Sisó Cruellas (PPE) til Kommissionen***(11. februar 1999)*

Om: Hjerneflugt

Deltagelse i international uddannelse og virksomhedernes efterspørgsel efter kvalificeret personale med international erfaring er to faktorer, som har stimuleret unge videnskabsmænds interesse for at arbejde i udlandet. USA er hovedmålet for disse europæiske indvandrere, og de fleste af dem har ledende stillinger. Det må også nævnes, at ca. 50 % af alle de europæere, som afslutter en kandidatexamen i USA, bliver boende i en længere periode eller endog permanent, og europæiske doktorer bliver meget længere tid i USA end deres koreanske eller japanske kolleger. Det ser ud til, at eksistensen af førende forskningscentre i USA sammen med åbne og fleksible ansættelsesstrukturer, en stærk virksomhedskultur samt høj levestandard og høj livskvalitet er faktorer, der udøver stor tiltrækning.

Hvad agter Den Europæiske Union at foretage sig for at undgå denne »hjerneflugt«, i betragtning af at Europa måske er ved at miste et stort antal højtkvalificerede videnskabsmænd?

Når europæiske videnskabsmænd først er rejst til udlandet, finder de det ofte vanskeligt at vende hjem. Man har peget på muligheden af at oprette forsknings- og udviklingscentre i særklasse overalt i Europa, hvor joint venture-virksomheder med deltagelse fra både den offentlige og den private sektor skulle absorbere hjemvendte videnskabsmænd og tilskynde dem til at vende tilbage til Europa. Hvad mener Kommissionen om dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson*(19. april 1999)*

Det ærede medlem har, som det fremgår af spørgsmålet, fuldt kendskab til den artikel, som er offentliggjort af Institutet for Teknologiske Fremtidsstudier (IPTS) ved Kommissionens Fælles Forskningscenter⁽¹⁾. Kommissionen er bekymret over de tendenser, denne undersøgelse afslører og søger derfor — gennem Fællesskabets rammeprogrammer for forskning og teknologisk udvikling (FTU) — at give unge forskere mulighed for mobilitet inden for Fællesskabet (f.eks. Marie Curie-stipendier, samarbejdsbaserede forskningsprojekter).

De gode resultater med dette stipendieprogram viser, at forskningsinfrastrukturen i Fællesskabet i princippet er tilfredsstillende og tilstrækkelig attraktiv for unge forskere. De tendenser, som IPTS-rapporten viser, kan imidlertid ikke bekæmpes med Fællesskabets program alene. I tråd med nærhedsprincippet bør der også sættes ind på nationalt plan, navnlig i de medlemsstater, hvor de unge er mest tilbøjelige til at blive i USA efter deres uddannelse. Som det også fremgår af IPTS-rapporten, burde den private sektor i Europa spille en større rolle for få den emigrerede talentmasse til at vende tilbage. Kommissionen vil fortsætte sine bestræbelser på at fremme denne proces ved — gennem rammeprogrammerne — at finansiere fælles forskningsprojekter på højt plan med deltagelse af forskere fra universitetsverdenen og fra industrien. I denne sammenhæng er der i det femte FTU-rammeprogram indført en ordning med Marie Curie-virksomhedsstipendier, som giver unge forskere mulighed for at videreudanne sig i et industri- og forretningsmiljø.

Med hensyn til den hjerneflugt, der inden for Fællesskabet foregår fra de mindre begunstigede områder, hjælper Marie Curie-stipendieordningen forskere med at vende tilbage til deres hjemegn, idet deres forskning finansieres i et yderligere år efter deres hjemkomst. Kommissionen opfordrer også »sammenhængs«-medlemsstaterne til at investere i forskningsinfrastruktur og udnytte strukturfondene hertil. I denne sammenhæng vil Kommissionen gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på Kommissionens meddelelse »Samhørighed, konkurrenceevne og FTU- og innovationspolitik«⁽²⁾, som Parlamentet behandlede den 24. februar 1999 på grundlag af Lassus' betænkning (PE 225.088). I ønsket om at udbygge den

videnskabelige kompetence i disse områder har Kommissionen endvidere, som led i det femte FTU-rammeprogram, indført en ordning med værtsstipendier i de ugunstigt stillede områder.

(¹) IPTS Report No. 29, november 1998.

(²) KOM(998) 275 endelig udg.

(1999/C 370/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0170/99

af Jaime Valdivielso de Cué (PPE) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: Miljø

Europa-Kommissionen har truffet foranstaltninger med henblik på at begrænse forekomsten af kviksølv i batterier og akkumulatorer; disse foranstaltninger skal træde i kraft i medlemsstaterne den 1. januar 1999.

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes den støtter anvendelsen af genopladelige batterier og akkumulatorer samt den videnskabelige forskning på dette område, som vil kunne føre til en definitiv løsning på dette problem, da genopladelige batterier er mere miljøvenlige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(12. april 1999)

De foranstaltninger, der blev indført med Kommissionens direktiv 98/101/EF af 22. december 1998 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 91/157/EØF om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer (¹), har til formål at reducere tilstedeværelsen af kviksølv i batterier og vil få virkning fra 1. januar 2000.

I henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 91/157/EØF af 18. marts 1991 om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer (²), skal medlemsstaterne udarbejde programmer for fremme af markedsføringen af batterier, der indeholder mindre mængder af forurenende stoffer, og for fremme af forskning vedrørende fremstilling af mere miljøvenlige batterier.

Medlemsstaterne anmodes desuden om, i henhold til artikel 3 i direktiv 75/442/EØF om affald (³) at fremme udvikling af rene teknikker og renere produkter. Genopladelige batterier bidrager til det overordnede mål for affaldsforvaltningspolitikken og miljøbeskyttelsen. Der er imidlertid i øjeblikket ikke noget specifikt fællesskabsprogram eller direktiv, der fremmer anvendelse af disse teknikker. Da anvendelsen af genopladelige batterier har meget kort økonomisk tilbagebetalingstid, sætter Kommissionen sin lid til, at markedskræfterne vil sørge for større udbredelse.

Kommissionen har tilskyndet til forskning og teknologisk udvikling (FTU) inden for energiintensive sekundære (genopladelige) batterier til elektrisk fremdrift af køretøjer for at forbedre ydeevnen og reducere omkostningerne. Under det fjerde rammeprogram blev der afsat omkring 20 mio euro fra ikke nuklear energi (JOULE) og programmerne for industri- og materialeteknologi til FTU af avancerede batterier.

Der er især gjort betydelige fremskridt med at øge energiintensiteten og forbedre procesteknikkerne for lithumbatterier. Selv om denne teknologi primært er rettet mod hybride og elektriske køretøjsanvendelser, kan meget af den tilpasses (og bliver det) til mindre bærbare anvendelser. Denne indsats forventes at fortsætte under det femte rammeprogram (særprogram 4 »energi, miljø og bæredygtig udvikling«, nøgleaktion »økonomisk og effektiv energi til et konkurrencedygtigt Europa«), der udtrykkelig omfatter forskning i højkapacitetsoplagring, herunder energieffektive avancerede sekundære batterier.

(¹) EFT L 1 af 5.1.1999.

(²) EFT L 78 af 26.3.1991.

(³) EFT L 194 af 25.7.1975.

(1999/C 370/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0200/99**af Gianni Tamino (V) til Kommissionen**

(11. februar 1999)

Om: Undtagelsesbestemmelser for slagterier i Italien

Med artikel 48 i »finansloven« for 1999 er fristen for slagteriernes tilpasning til normerne for hygiejne og sundhed, samt løsningen af de sundhedsmæssige problemer i forbindelse med produktion og afsætning af fersk kød endnu en gang blevet forlænget — denne gang til den 31. december 1999 — således at disse virksomheder endnu ikke har tilpasset sig bestemmelserne i direktiv 91/497/EØF ⁽¹⁾ og 91/498/EØF ⁽²⁾, overtaget i det italienske lovdekret nr. 286 af 18. april 1994.

Denne undtagelse er blevet udvidet til, at det heller ikke er obligatorisk at bedøve dyrene inden slagtning og aflivning, som det ellers fremgår af Rådets direktiv 93/119/EØF ⁽³⁾ af 22. december 1993, overtaget i det italienske lovdekret nr. 333 af 1. september 1998.

Som svar på forespørgsel E-3274/97 ⁽⁴⁾ i forbindelse med den forrige forlængelse meddelte Kommissionen, at den havde kontaktet de italienske myndigheder for at få en afklaring på situationen.

Er Kommissionen bekendt hermed, og hvorledes stiller den sig hertil?

Agter den på baggrund af denne åbenlyse krænkelse af fællesskabsbestemmelserne at indlede traktatbrudsprocedure mod Italien?

⁽¹⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 69.

⁽²⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 105.

⁽³⁾ EFT L 340 af 31.12.1993, s. 21.

⁽⁴⁾ EFT C 158 af 25.5.1998, s. 75.

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. maj 1999)

Tidsfristerne for slagteriernes tilpasning til bestemmelserne i Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød ⁽¹⁾ inden for Fællesskabet, om betingelserne for produktion og afsætning af fersk kød som ændret ved Rådets forordning 91/497/EØF af 29. juli 1991 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet, så det kommer til at omfatte produktion og afsætning af fersk kød, er fastlagt i Rådets direktiv 91/498/EØF af 29. juli 1991 om betingelserne for indrømmelse af midlertidige og begrænsede undtagelser fra de særlige EF-sundhedsbestemmelser for produktion og markedsføring af fersk kød.

Anvendelsen af de nye bestemmelser i ovennævnte direktiver har i praksis vist sig at volde vanskeligheder for mange slagterier i medlemsstaterne. Da direktiv 64/433/EØF blev ændret ved direktiv 95/23/EF af 22. juni 1995 om betingelserne for produktion og afsætning af fersk kød ⁽²⁾, blev derfor følgende bestemmelse indføjet. De kompetente myndigheder kan give et slagteri, der er undtaget i henhold til artikel 2 i direktiv 91/498/EØF, og som til nævnte myndigheders tilfredshed kan godtgøre, at det er begyndt at opfylde nærværende direktivs krav, men som af grunde, der ikke kan tilregnes det, ikke kan overholde de oprindeligt fastsatte frister, den yderligere frist, der er nødvendig for, at det kan opfylde sine forpligtelser.

Efter at have erfaret om praksis i Italien gennem det ærede parlamentsmedlems skriftlige forespørgsel E-3274/97 ⁽³⁾, kontaktede Kommissionen de italienske myndigheder for at få en forklaring. Det italienske sundhedsministerium meddelte Kommissionen, at det ved lov havde indrømmet de slagterier yderligere frist, som endnu ikke opfyldte deres forpligtelser. Hvis en sådan yderligere frist indrømmes som en generel undtagelse, og der ikke længere skal træffes afgørelse fra sag til sag, kan det være svært at overholde ånden i direktiv 95/23/EF. En yderligere generel forlængelse til den 31. december 1999, som nu er indrømmet af Italien, kan næppe finde sin berettigelse i »den yderligere frist«, som kan indrømmes i henhold til artikel 4 A nr. 2 i direktiv 64/433/EØF som ændret ved direktiv 95/23/EF. Under disse omstændigheder forbeholder Kommissionen sig ret til at indlede en overtrædelsesprocedure mod Italien.

⁽¹⁾ EFT 121 af 29.7.1964.

⁽²⁾ EFT L 243 af 11.10.1995.

⁽³⁾ EFT C 15 af 25.5.1998.

(1999/C 370/033)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0201/99
af Florus Wijsenbeek (ELDR) til Kommissionen**

(11. februar 1999)

Om: Gidseltagninger i Frankrig

Har Kommissionen kendskab til en episode, der fandt sted i Rennes den 18. og 19. januar 1999, hvor franske landmænd tog en nederlandsk lastbilchauffør som gidsel?

Er Kommissionen ligeledes klar over, at 22 t svinekød blev gjort uegnet til menneskeføde, og at lastbilen blev ødelagt?

Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at der bør sættes en stopper for disse uacceptable aktioner, og at de franske myndigheder, som ikke vil forhindre disse aktioner, straks bør betale skadeserstatning til transportvirksomhed, transportbruger og chauffør?

I benægtende fald, hvorfor ikke?

**Supplerende svar
fra Franz Fischler på Kommissionens vegne**

(20. april 1999)

Kommissionen har ganske rigtigt via en klage, som firmaet »Veenstra Transport« har indbragt, fået kendskab til en ny episode, hvor grupper af franske landbrugere ved voldsaktioner har ødelagt landbrugsprodukter fra andre medlemsstater.

Kommissionen har hele tiden fordømt de krænkelse af princippet om varers fri bevægelighed, som enkeltpersoner begår, uden at myndighederne i de pågældende medlemsstater griber ind og træffer de nødvendige foranstaltninger til sikring af den offentlige orden og for at bringe aktionerne til ophør. I forbindelse med en overtrædelsesprocedure indledt af Kommissionen konkluderede Domstolen i sin afgørelse af 9. december 1997 i sag C-265/95, Kommissionen mod Den franske Republik, følgende: »Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til de fælles markedsordninger for landbrugsprodukter og EF-traktatens artikel 30, sammenholdt med artikel 5, idet den har undladt at træffe alle nødvendige og adækvate foranstaltninger med henblik på, at private aktioner ikke hindrer den frie bevægelighed for frugt og grøntsager«. Kommissionen henleder ligeledes opmærksomheden på Rådets forordning (EF) 2679/98 af 7. december 1998 om det indre markeds funktion med hensyn til fri bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne (1).

Med hensyn til fremtiden er Kommissionen indstillet på at tage skridt til, at medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, som påhviler dem, til sikring af, at princippet om den fri bevægelighed overholdes.

I det foreliggende tilfælde henvendte Kommissionen sig, da den fik kendskab til episoden, til de franske myndigheder og bad dem træffe de nødvendige foranstaltninger til opretholdelse af den offentlige orden, således at varens fri bevægelighed kunne sikres. Den bad ligeledes om at blive orienteret om, hvilke foranstaltninger Frankrig havde truffet for at holde den skadelidte virksomhed skadesløs.

De franske myndigheder svarede, at den nederlandske transportør var blevet angrebet af en gruppe svineproducenter om aftenen den 17. januar 1999 foran en konserveringsfabrik i Quimper. Chaufføren fik derefter besked på at flytte sin bil hen foran en anden konserveringsvirksomhed i Ergue Gaberic, hvor den blev holdende indtil den 19. januar kl. 20.30, hvor den fik tilladelse til at fortsætte. De franske myndigheder understreger, at Det franske Gendarmeri, medens køretøjet var parkeret, sikrede, at situationen ikke kom ud af kontrol. Ifølge de franske myndigheder led chaufføren ingen overlast og havde sin fulde bevægelsesfrihed, selv om han på grund af omstændighederne foretrak at forblive i traktoren under hele forløbet. Myndighederne anfører desuden, at de samtidig med lastbilens tilbageholdelse førte forhandlinger med henblik på at få den pågældende krænkelse af den offentlige orden bragt til ophør. De præciserer, at de til dette formål havde rekvireret en deling af det mobile gendarmeri, der stod klar til indsats om aftenen den 19. januar 1999.

De franske myndigheder anfører med hensyn til ødelæggelsen af varerne ved, at kødet blev overhældt med dieselolie, at dette spørgsmål i øjeblikket er ved at grundigt undersøgt, fordi ødelæggelsen først blev opdaget flere timer efter, at lastbilen havde forladt det sted, hvor den var blevet tilbageholdt. Ifølge de

franske myndigheder skal den skadelidte virksomhed sende en anmodning om skadeserstatning til »præfekten« i det pågældende departement ledsaget af samtlige bilag, således at skaden kan fastslås med sikkerhed.

(¹) EFT L 337 af 12.12.1998.

(1999/C 370/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0238/99
af Michèle Lindeperg (PSE) til Kommissionen

(12. februar 1999)

Om: Betalinger i euro

De europæiske borgere, der er tilhængere af euroen, glædede sig til, at det fra den 1. januar 1999 ville blive nemmere for dem at foretage betalinger under rejser i EU ved at betale i euro (med check udstedt i euro eller med bankkort). Forventningen var stor, og en af de konkrete fordele, som de straks forventede, var, at omvekslingsgebyrer og dertil knyttede omkostninger ville bortfalde.

Imidlertid har det kunne konstateres, at selv om omvekslingsgebyret i forbindelse med betaling i euro med check eller bankkort er forsvundet, så er bankomkostningerne steget så meget, at det fratager enhver lysten til at betale i euro i andre lande end hjemlandet.

Mener Kommissionen ikke, at dette kan virke afskrækkende på selv de varmeste fortalere for euroen, og at man har ladet en lejlighed gå fra sig til aktivt og konkret at anskueliggøre fordelene ved den fælles valuta?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(1. april 1999)

Kommissionen er klar over problemerne i forbindelse med betalinger over grænserne såvel i euro som i national valuta. Imidlertid måtte man ikke forvente, at indførelse af euroen automatisk ville medføre, at banktjenester i forbindelse med sådanne betalinger ville blive vederlagsfri.

Med hensyn til checks må der sondres mellem flere tilfælde. For så vidt angår eurochecks er transaktionernes forløb ret ubesværet, thi det styres af centrale kompensationsorganisationer. Det forholder sig stadig således, at afregningsprocessen fortsat forløber på samme måde, som før Den Monetære Union gik ind i fase III, hvoraf følger, at der påløber omkostninger på samme niveau som før. For så vidt angår andre checks (nationale checks), er afregningen mere indviklet. Der forudsættes manuel behandling af hver enkelt check, hvilket betyder, at disse instrumenter ikke er egnede til grænseoverskridende brug, i hvert fald ikke til transaktioner vedrørende mindre beløb.

Med hensyn til »bankkort« har Kommissionen længe forsøgt at fremme disses interoperabilitet. Det er således i stadig flere tilfælde blevet muligt at trække penge i seddelautomater i udlandet og betale i udlandet for indkøb i forretninger, ved salgsstedernes terminaler, med kort, der er udstedt i kortindehaverens bopælsland. Omkostningerne i forbindelse med disse transaktioner, der kun delvis omfatter vekslingsomkostningerne, er ligeledes stort set forblevet de samme som før ifølge de oplysninger, Kommissionen er i besiddelse af. Denne fortsætter dog med at undersøge mulighederne for at forbedre disse tjenester. Den er således i kontakt med bankkredse med henblik på undersøgelse af aspekterne af elektroniske pungen interoperabilitet. Den håber, at disse instrumenter, som er særlig velegnede til anvendelse af euroen, vil kunne fremme udviklingen af den »aktive pædagogik«, det ærede medlem med føje omtaler.

Endelig skal det erindres, at inden euroens indførelse kunne pengeinstitutterne dække i det mindste en del af deres omkostninger ind gennem de svingende vekselkurser, som de anvendte ved transaktionen. I dag er de forpligtede til at anvende den faste vekselkurs og angive omkostningerne særskilt. Gennemsigtheden omkring omkostningerne er således forbedret, hvilket vil gøre det lettere for kunderne at vælge mellem de forskellige tilbud.

(1999/C 370/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0267/99**af Florus Wijsenbeek (ELDR) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Konkurrence mellem kørekortudstedende instanser — påmindelse om skriftlig forespørgsel E-2907/98

Kommissionen bedes oplyse, hvor langt den er nået med indhentningen af de oplysninger, der er nødvendige for at besvare skriftlig forespørgsel E-2907/98 ⁽¹⁾ om konkurrence mellem kørekortudstedende instanser?

Hvornår forventer Kommissionen at kunne besvare ovennævnte skriftlige forespørgsel?

⁽¹⁾ EFT C 96 af 8.4.1999, s. 153.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(3. maj 1999)

I forlængelse af Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-2907/98 ⁽¹⁾ har Kommissionen forespurgt medlemsstaterne om deres ordninger. Kommissionen har fået svar fra 12 medlemsstater.

Bilag II, punkt 11, i Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort ⁽²⁾ understreger, at et af medlemsstaten godkendt organ skal føre kontrol og tilsyn med de motorsagkyndiges arbejde.

Ud fra de svar, som Kommissionen indtil videre har modtaget, konkluderer den, at ordningerne i medlemsstaterne til udpegelse af myndigheder med ansvar for at afholde køreprøver fungerer på følgende måde.

I Belgien, Tyskland, Nederlandene, Portugal og Finland er denne offentlige opgave ved lov overdraget til private organisationer. I Belgien og Tyskland er ansvaret for gennemførelsen af køreprøver fordelt på flere myndigheder. Hver af disse organisationer har ansvaret for at afholde køreprøver i en bestemt region.

I Portugal og Finland kan de udpegede organisationer (generaldirektoratet for vejtransport (P) og administrationscentret for motorkøretøjer (FIN)) indgå kontrakter med tjenestudbydere om at afholde køreprøver i bestemte geografiske områder. De udvælges på grundlag af offentlige udbud. I Det Forenede Kongerige er afholdelsen af teoriprøver udliciteret på grundlag af et offentligt udbud.

Hver medlemsstat har sin egen appelprocedure mod afgørelser, som myndighederne med ansvar for at udstede kørekort træffer. Ifølge medlemsstaternes oplysninger indbringes appeller mod afgørelsen almindeligvis ved en administrativ eller civil domstol (D, F, IRL, NL, FIN og UK). I nogle medlemsstater er det nødvendigt at indgive meddelelse eller appel til myndighederne med ansvar for at udstede kørekort, inden appellen kan indbringes for en domstol (NL og FIN). I andre medlemsstater skal en aspirant henvende sig til en højere (GR) eller anden (P) prøvemyndighed for at kunne gå op til en ny køreprøve. I Belgien behandles appellerne i en særlig kommission af uafhængige overordnede, tjenestemænd. I Spanien, Italien og Luxembourg skal en appel ifølge de officielle procedurer indgives til den ansvarlige statslige organisations øverste myndigheder.

Det fremgår af oplysningerne fra de medlemsstater, som indtil nu har svaret, at alene udpegede myndigheder har ret til at afholde køreprøver.

⁽¹⁾ EFT C 96 af 8.4.1999, s. 153.

⁽²⁾ EFT L 237 af 24.8.1991.

(1999/C 370/036)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0269/99
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(5. februar 1999)

Om: Hjælp til Rusland – forsvundne EU-millioner

Sidste efterår vedtog Den Europæiske Union sammen med USA at forebygge en vanskelig vinter ved at yde fødevarerhjælp til Rusland til en værdi af 6,3 mia. schilling. Ifølge de seneste informationer sker for det første gennemførelsen af de bebudede hjælpeprogrammer kun langsomt, og for det andet kan man ikke garantere, at hjælpen i form af naturalier ikke falder i hænderne på Mafiaen, hvilket allerede er sket en gang i vinteren 1991/92.

1. Hvilke sikkerhedsforanstaltninger blev der truffet for at garantere, at fødevarerne også rent faktisk nåede frem til modtagerne?
2. Hvem leveres der til, og hvorledes blev distributionssystemet i Rusland opbygget?
3. Hvem er ansvarlig for afviklingen af hjælpen på EU's vegne?
4. Den strategi, som De Forenede Stater anvender, adskiller sig fra den europæiske strategi ved, at man ud over leverancer af varer også har ydet et lån på den betingelse, at der blev købt amerikanske varer herfor. Hvorfor har EU ikke også opdelt hjælpen på denne måde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(27. april 1999)

I aftalememorandummet mellem Kommissionen og den russiske regering fastsættes i punkt 3.13, at den russiske regering sørger for gennemsigtighed og fuld kontrol med alle aktioner, fra modtagelsen af varerne til endelig distribution og efterfølgende salg. Navnlig vil opkrævningen og anvendelsen af indtægterne fra salget blive nøje overvåget af de kompetente russiske kontrolorganer, som ligeledes vil foretage en detaljeret specifikation af den særlige konto.

Som angivet i svaret på skriftlig forespørgsel P-131/99 fra Sirkka-Liisa Anntilla ⁽¹⁾, fastsætter aftalememorandummet desuden, at de russiske myndigheder skal bistå de eksterne organer, som af Kommissionen har fået beføjelse til opfølgning, revision, kontrol og evaluering. Memorandummet giver endvidere Revisionsretten beføjelse til at udføre revision med hensyn til alle aktioner i Rusland.

Bestemmelsesstederne for hjælpen og distributionssystemet er henholdsvis fastsat og udarbejdet af de russiske myndigheder og anført i bilagene til memorandummet, hvoraf en kopi er sendt direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

Generaldirektoratet for landbrug er ansvarlig for varenes tilvejebringelse og transport til den russiske grænse. Den opfølgning, revision, kontrol og evaluering, som Kommissionen skal sørge for i både Europa og Rusland, gennemføres af den fælles tjeneste Relex om forvaltning af bistand til tredjelande.

Gennem De Forenede Staters program PL 480 (del I) muliggøres salg mellem regeringerne af landbrugsprodukter til udviklingslande ved hjælp af langfristede lån. Fællesskabet har ikke noget tilsvarende program, som gør det muligt at bevilge lån. Eftersom Fællesskabet ikke råder over de økonomiske midler til at yde lån, men vel over landbrugsprodukter, der er oplagret efter interventionsforanstaltninger, var et fællesskabsprogram for gratis levering af landbrugsprodukter til Den Russiske Føderation det eneste mulige svar på den russiske anmodning om fødevarerhjælp.

Det ærede medlem henvises ligeledes til Kommissionens svar på mundtlig forespørgsel H-130/99 fra Jean-Antoine Giansily i spørgetiden på Europa-Parlamentets møde i marts I 1999 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Se side 19.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (marts I 1999).

(1999/C 370/037)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0327/99
af Alexander Falconer (PSE) til Kommissionen**

(23. februar 1999)

Om: Omkostninger forbundet med EU-informationstjenesterne

Hvor stort et beløb udgør de årlige og samlede omkostninger siden starten, herunder arbejdstimer, forskning, udvikling, programmering, hardware (distributørernes og brugernes), promovning, uddannelse, rejser og faste udgifter for hvert af følgende projekter: EUROLIB, BREL, CASE, ECHO og EURONET? Hvad har hvert enkelt af projekterne kostet EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(7. maj 1999)

Eurolib er en samarbejdsgruppe for de europæiske institutioners biblioteker, der blev oprettet i 1988 på initiativ af Europa-Parlamentets generalsekretær. Deltagelse i gruppens møder og arbejde er aldrig blevet bogført over specifikke budgetbevillinger eller udgifter, da omkostningerne hertil indgår i de deltagende institutioners løbende driftsudgifter. Især i en tid, hvor biblioteksverdenen er inde i en rivende udvikling, finder Kommissionen og de andre institutioner, at de halvårslige kontakter mellem kolleger er yderst værdifulde for deres arbejde, f.eks. i forbindelse med introduktionen af Eurolib-siderne på det interinstitutionelle Internet-websted Europa. Det vil praktisk talt være umuligt på en nogenlunde fornuftig måde at forsøge at udskille den specifikke Eurolib-komponent i 18 bibliotekers arbejde, herunder Europa-Parlamentets bibliotek, som varetog Eurolib-sekretariatet fra 1988 til 1994.

BREL (Bibliothèque de recherches européennes de Luxembourg) hører under Parlamentets og Luxembourgs nationale biblioteks kompetenceområde.

ECHO (Electronic case handling in offices) er et projekt, der hører under RACE, og Euronett (Evaluating user responses on new European transport technologies) var et DRIVE 1-projekt, som blev gennemført fra 1980 til 1984. En detaljeret oversigt over udgifterne for hvert projekt tilsendes det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat.

Ifølge Kommissionen falder CASE ikke ind under de europæiske informationsprojekter.

(1999/C 370/038)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0328/99
af Alexander Falconer (PSE) til Kommissionen**

(23. februar 1999)

Om: Omkostninger forbundet med EU-informationstjenesterne

Hvor stort et beløb udgør EU's årlige og samlede omkostninger siden starten, herunder arbejdstimer, forskning, udvikling, programmering, hardware (distributørernes og brugernes), promovning, uddannelse, rejser og faste udgifter for andre af Unionens listerelaterede informationsprojekter: CCN, ISBN, ISSN, JANET og SALBIN, med angivelse af de enkelte finansierede projekter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(7. maj 1999)

Ifølge Kommissionen er ingen af de akronymer, som det ærede medlem nævner, betegnelser for europæiske informationsprojekter.

ISBN og ISSN hører under UNESCO's kompetenceområde, og JANET og SALBIN er hjemmehørende i Det Forenede Kongerige.

(1999/C 370/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0332/99**af Gianni Tamino (V) til Kommissionen**

(23. februar 1999)

Om: Rådets direktiv 98/58 om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål

I Italien vedtog Deputeretkammeret sidste år endeligt »fællesskabslovgivningen 1998«.

Blandt de direktiver, som ikke blev omsat til national lovgivning, var Rådets direktiv 98/58/EF om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål⁽¹⁾, ifølge hvis artikel 10 den 31. december 1999 er sidste frist for at efterkomme direktivet.

Det er indlysende, at den kommende »fællesskabslovgivning 99« ved årets udgang vil fastsætte en etårig frist for omskrivning i national ret fra datoen for denne lovs vedtagelse, og Italien vil således ikke få den nødvendige tid til at overholde den i dette vigtige direktiv fastsatte frist.

Har Kommissionen kendskab til denne situation? Hvordan bedømmer den situationen, og hvad har den til hensigt at foretage sig?

Har Kommissionen iværksat det arbejde, som er nødvendigt for at kunne overholde den i artikel 8 i direktivet fastsatte frist, og vil den orientere Parlamentet om reaktionen herpå?

⁽¹⁾ EFT L 221 af 8.8.1998, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(9. april 1999)

Kommissionen var ikke klar over det nævnte problem. Det er Kommissionens praksis at minde medlemsstaterne om, at de har pligt til at gennemføre direktiverne inden udløbet af fristen. Hvis et direktiv ikke er blevet gennemført korrekt inden denne dato, bliver der automatisk indledt en overtrædelsesprocedure.

Kommissionen er gået i gang med at udfærdige rapporten, som skal forelægges Rådet inden den 30. juni 1999 i henhold til artikel 8 i Rådets direktiv 98/58/EF af 20. juli 1998 om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål⁽¹⁾. Kommissionen har anmodet om, at alle tredjelande, som har tilladelse til at eksportere dyr eller animalske produkter til EU, fremsender oplysninger om enhver lovgivning eller andre regler, som anvendes med henblik på velfærd for dyr på landbrugsbedrifter, under transport og ved slagtning. Når disse oplysninger modtages, vil de blive vurderet i henhold til artikel 8 i Rådets direktiv 98/58/EF og forpligtelserne under Verdenshandelsorganisationen. Rapporten vil også blive tilstillet Parlamentet.

⁽¹⁾ EFT L 221 af 8.8.1998.

(1999/C 370/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0346/99**af Katerina Daskalaki (UPE) til Kommissionen**

(23. februar 1999)

Om: Europa-Parlamentets initiativbetænkning om pressen

I sin beslutning A4-0289/97⁽¹⁾ anerkendte Europa-Parlamentet den skrevne presses ubestridelige og tidløse betydning for demokratiet og menneskerettighederne og opfordrede Kommissionen til at undersøge og foreslå foranstaltninger til imødegåelse af den nye situation, der i takt med informationssamfundets fremmarch var ved at blive en realitet for pressen, og som gjorde det nødvendigt med en tilpasning og udvikling af distributionssystemerne samt uddannelse af journalister med henblik på de nye teknologier, beskatningsordninger, infrastrukturomkostninger, den regionale presses rolle, nyhedsbureauerne og den skrevne presse i sin helhed som pålidelig kilde og informationsformidler.

Agter Kommissionen at foretage en opfølgning af den ovennævnte beslutning fra Europa-Parlamentet samt resultaterne af rundbordsdrøftelserne om samme emne vedrørende journalisterne situation, som blev afholdt af Generaldirektoratet i samarbejde med Det Europæiske Center for Journalistik i Maastricht den 24. september 1998, og at iværksætte en konkret handlingsplan for de spørgsmål, der vedrører pressen på baggrund af det nye kommunikationsmiljø?

(¹) EFT C 339 af 10.11.1997, s. 415.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(7. maj 1999)

Kommissionen har med stor interesse studeret Parlamentets betænkning om de nye teknologiers indvirkning på pressen i Europa og har noteret sig, at Parlamentet udtrykker bekymring over konsekvenserne for en demokratisk informationsformidling i Fællesskabet.

Som det ærede medlem påpeger det, har Kommissionen allerede taget initiativ til at afholde rundbordsdrøftelser om den skrevne presses fremtid med repræsentanter for medierne; disse fandt sted i september 1998 i Det Europæiske Center for Journalistik i Maastricht. For at fremskaffe relevant baggrundsdokumentation til seminaret og stimulere drøftelserne mellem medierne og de europæiske institutioner gik Kommissionen også i gang med at udarbejde en rapport om emnet, baseret på faglitteratur og søgning på Internet.

Som Kommissionen understregede det på dette seminar, ser den yderst alvorligt på indførelsen af nye informationsteknologier og mediernes ændrede forhold, og der blev angivet muligheder for flere forskellige tiltag. Medierne blev også opfordret til at tilstræbe en tættere dialog med Fællesskabet og fremlægge konkrete anmodninger om EF-interventioner.

Man er i færd med at udarbejde en strategi, der specifikt tager sigte på uddannelsesiltag. Imidlertid er denne strategi på grund af budgetrestriktioner og interne overvejelser om den fremtidige organisation af forbindelserne med medierne endnu ikke blevet endeligt fastlagt.

(1999/C 370/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0366/99

af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Kommissionsmedlemmernes aflønning

Som følge af modstridende oplysninger i den europæiske presse bedes Kommissionen oplyse på hvilket grundlag et kommissionsmedlems løn og pension fastsættes, og hvilken fratrædelsesgodtgørelse kommissionsmedlemmet har ret til, og hvordan de almindelige ansættelsesvilkår, der gælder for arbejdstagere i EU, finder anvendelse for medlemmet? Hvilke momsnedsettelse har kommissionsmedlemmet ret til, og hvordan afviger disse fordele fra dem, som gælder for øvrige arbejdstagere i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(15. april 1999)

Kommissionsmedlemmernes vederlag og tillæg er bundet til de vederlag og tillæg, der er fastsat for tjenestemænd ved de europæiske institutioner i tjenestemandsvedtægten, herunder Rådets forordning nr. 2762/98 af 17. december 1998 om tilpasning med virkning fra 1. juli 1998 af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte ved De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (¹).

Kommissionsmedlemmernes vederlag omfatter følgende elementer:

- en grundløn svarende til 112,5 % af lønnen til en tjenestemand i lønklasse A1/6. For Kommissionens formand og næstformænd svarer grundlønnen til henholdsvis 125 % og 138 % af lønnen til en tjenestemand i lønklasse A1/6 (kommissionsmedlemmernes grundløn beskattes progressivt med en

marginalskat på højst 45 % og et midlertidigt bidrag på 5,83 % af en del af lønnen. Institutionernes tjenestemænd betaler samme skatter. Endvidere fradrages et bidrag på 1,8 % af lønnen til syge- og ulykkesforsikring.

- et boligtilskud på 15 % af grundlønnen
- et fast månedligt repræsentationstillæg på 607,71 euro
- kommissionsmedlemmernes øvrige tillæg er de samme som for tjenestemænd ved institutionerne (bortset fra udlandstillægget, der erstattes af et boligtilskud) som fastsat i tjenestemandsvedtægten.

Kommissionsmedlemmerne er ikke berettiget til fratrædelsesgodtgørelse. I tre år efter deres udtræden af tjenesten modtager de en overgangsgodtgørelse, der beregnes som en procentdel af grundlønnen afhængig af det antal år, de har været i tjenesten. Der betales EU-skat af denne overgangsgodtgørelse.

Ved deres udtræden af tjenesten er kommissionsmedlemmerne berettiget til pension, der udbetales, når de fylder 65 år. Pensionen beregnes med 4,5 % af grundlønnen for hvert fulde år, de har været i tjenesten. Der betales skat af pensionen til EU.

Der findes ingen særlige bestemmelser om »normale arbejdsvilkår« for kommissionsmedlemmer.

Belgien behandler kommissionsmedlemmerne som diplomater. De har derfor samme fordele, som Belgien indrømmer medlemsstaternes diplomater, der er akkrediteret landet, især hvad angår køb af goder til personligt brug. Kommissionen har stillet spørgsmålstegn ved, om de afgiftsfritagelser (moms og punktafgifter), der indrømmes medlemsstaternes diplomater inden for Unionen og personer, der behandles på samme måde, f.eks. medlemmer af EU-Kommissionen, er forenelige med Unionens fremskridt hen imod integration. Kommissionen har besluttet at foretage en dybtgående undersøgelse af situationen med henblik på at finde frem til, hvilke lovgivningsmæssige initiativer der skal tages. Den henviser i denne forbindelse endvidere til svar på skriftlig forespørgsel E-3878/98 fra De Coene (²)

Tjenestemænd og øvrige ansatte (midlertidigt ansatte og hjælpeansatte) har ikke diplomatstatus. Midlertidigt ansatte, der har en kontrakt på mindst et år, kan når de påbegynder deres tjeneste i Belgien ved en af institutionerne nyde godt af moms-fritagelse i forbindelse med køb af visse goder til personligt brug i en periode på tolv på hinanden følgende måneder inden for to år med virkning fra tiltrædelsestidspunktet.

(¹) EFT L 346 af 22.12.1998.

(²) EFT C 325 af 12.11.1999.

(1999/C 370/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0378/99

af Viviane Reding (PPE) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Smertefuld slagting af hunde og katte i Asien

Fjernsynsreportager i Tyskland har i den senere tid vist, hvorledes man på slagterier i Thailand, i Kina og på Filippinerne smertefuldt og langsomt kvæler hunde og katte for at udnytte deres kød og især deres pels. Pelsene bliver påviseligt for størstedelens vedkommende eksporteret til Europa med henblik på forarbejdning til frakkekraver, tegnebogsomslag eller tæpper til gigtpatienter.

Har Kommissionen kendskab til disse importerede hunde- og kattepelses uacceptable herkomst? Hvilke foranstaltninger overvejer Kommissionen at træffe til bekæmpelse af denne praksis? Overvejer Kommissionen at indføre forbud mod import af hunde- og kattepelse og læderprodukter fra nævnte lande?

Burde det ikke også gøres klart for forbrugerne, hvorledes disse pelse og læderprodukter produceres, f.eks. gennem indførelse af mærkningspligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(29. april 1999)

Kommissionen henviser det ærede medlem til sit svar på den skriftlige forespørgsel E-40/99 fra Johanna Maij-Weggen ⁽¹⁾ om dette emne.

Der findes ingen fællesskabsregler for mærkning af hunde- og kattepelse eller forarbejdede produkter af sådanne pelse.

⁽¹⁾ EFT C 348 af 3.12.1999, s. 14.

(1999/C 370/043)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0381/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Børns indtagelse af isotoniske drikke

Ifølge en undersøgelse foretaget af EU's videnskabelige levnedsmiddelkomité forårsager indtagelse af isotoniske læskedrikke nervøsitet, angst og irritation hos børn. Kan Kommissionen give yderligere oplysninger om resultaterne af denne undersøgelse? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at beskytte børn imod indtagelse af den slags læskedrikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(21. april 1999)

Den Videnskabelige Levnedsmiddelkomité har afgivet en udtalelse ⁽¹⁾ om koffein, taurin og glucuronolactone som bestanddele i såkaldte energidrikke. Det konkluderedes for koffeins vedkommende, at energidrikkes bidrag til det samlede indtag af koffein ikke synes at udgøre et problem for voksne. For så vidt angår børn, som normalt ikke indtager te eller kaffe i større mængder, og som kan tænkes at indtage »energidrikke« i stedet for cola og andre alkoholfrie drikkevarer, kan forbruget af disse »energidrikke« meget vel indebære en forøgelse af deres daglige indtag af koffein i forhold til deres tidligere indtag heraf. Dette vil kunne resultere i adfærdsmæssige ændringer, som for eksempel opstemthed og øget irritabilitet, nervøsitet eller angstfølelse. For så vidt angår gravide kvinder, anbefalede komitéen et moderat indtag af koffein uanset kilden. Med hensyn til de øvrige bestanddele, der indgik i vurderingen (taurin og glucuronolactone), kunne den videnskabelige komité ikke konkludere, at sikkerheden i forbindelse med brugen af disse stoffer i de koncentrationer, der forekommer i visse såkaldte »energidrikke«, var blevet målt i fyldestgørende omfang.

Det er først og fremmest producenten, der skal tilvejebringe de videnskabelige data, som muliggør en risikovurdering, for så vidt angår sikkerheden i forbindelse med disse stoffer i energidrikke. Kommissionen har derfor underrettet medlemsstaterne om udtalelsen og bedt dem om at sørge for, at alle produkter, som forhandles på markedet, er sikre i overensstemmelse med forpligtelserne i henhold til Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed ⁽²⁾. Kommissionen vil fortsat følge med i den videnskabelige vurdering af de pågældende stoffer og afventer, at der foreligger nye relevante data.

⁽¹⁾ Kan findes på følgende Internet-adresse: (<http://europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/scf/out22en.html>).

⁽²⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

(1999/C 370/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0386/99**af Marianne Thyssen (PPE) til Kommissionen**

(19. februar 1999)

Om: Vækst og beskæftigelse

I forlængelse af beskæftigelsestopmødet i Luxembourg og på Europa-Parlamentets foranledning godkendte Rådet i maj et nyt program for vækst og beskæftigelse. Der blev afsat 450 mio euro til programmet.

Programmet skal støtte SMV'er med henblik på at lette deres adgang til finansiering og derved give dem muligheder for vækst og jobskabelse. Programmet består af tre hovedområder: en garantifacilitet, tilvejebringelse af risikovillig kapital og et joint venture-program.

Af mine kontakter fremgår det, at SMV'erne ikke har tilstrækkeligt kendskab til programmet. Kan Kommissionen, ni måneder efter programmets iværksættelse, oplyse følgende:

1. Hvordan er SMV'erne oplyst om, hvilke fonde for risikovillig kapital, garantifaciliteter eller finansieringsinstitutioner de kan henvende sig til for at få gavn af programmet?
2. Hvor mange intermediære institutioner er der allerede aktive for hvert hovedområde og i hvilke regioner eller lande?
3. Hvor mange og hvilke SMV'er (efter sektor, størrelse, land) har allerede gjort brug af programmet for vækst og beskæftigelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(27. april 1999)

1. For så vidt angår ETF-Start up og garantifaciliteterne, der forvaltes af Den Europæiske Investeringsfond (EIF), findes på Internettet (<http://www.eif.org>) en fortegnelse over, hvilke fonde og formidlere der er valgt. De godkendte formidlere udvikler ligeledes deres eget materiel til fremme af små og mellemstore virksomheder (SMV).

For programmet European Joint Venture (EJV) findes listen over de finansielle formidlere på Internet-adresserne for såvel GD II: tjenesten for finansielle transaktioner som GD XXII og Euro-infocentrene (EIC). De finansielle formidlere opfordres til at fremme EJV, og Kommissionen agter at samfinansiere fremmende foranstaltninger. Hidtil er der iværksat flere foranstaltninger dels af EIC, dels af SMV's repræsentative organisationer, dels af de finansielle formidlere selv.

2. For EFT-Start up er der valgt to fonde (Frankrig og Tyskland), og der er forhandlinger i gang med syv andre fonde, der dækker yderligere fem medlemsstater. For facilitetsgarantierne er der indgået to aftaler (Nederlandene og Østrig), og der er forhandlinger i gang i Belgien, Tyskland, Spanien, Frankrig, Italien og Finland. For EJV er der hidtil udvalgt 80 formidlere, der dækker samtlige medlemsstater.

3. For EFT-Start up har der hidtil ikke foreligget nogen oplysninger, idet aftalerne netop er indgået. For så vidt angår facilitetsgarantierne, var der kun én østrigsk formidler i arbejde pr. 31. december 1998.

For EJV har hidtil 34 SMV fra 12 medlemsstater nydt godt af EJV-støtte, der tager sigte på at oprette 17 joint ventures. De støttemodtagende SMV arbejder i forarbejdningsindustrien, miljøsektoren, IT-sektoren, transportsektoren, bioteknologisektoren, sundhedssektoren, bygningssektoren og handelssektoren. 16 af dem har under 10 ansatte. Ud fra de overslag, SMV har givet, vil hver virksomhed skabe gennemsnitlig 15 arbejdspladser.

(1999/C 370/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0396/99**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Miljøødelæggelser på klippeøerne Gavdos og Gavdopoula

Ifølge oplysninger fra nogle miljøorganisationer på Kreta skal der nu på den lille øgruppe Gavdos-Gavdopoula, som er blevet optaget i nettet »Natura 2000« under kategori »A«, opføres nogle industrianlæg, en helikopterlandingsplads, havnemøler i hele øen Gavdopoulas omkreds, optankningsanlæg for skibe og boliger til 400 mennesker på øen Gavdos.

Eftersom disse aktiviteter, såfremt oplysningerne er korrekte, vil medføre ødelæggelse af en vigtig biotop samt hele områdets kulturelle og sociale samhörighed, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Har den kendskab til planerne om de ovennævnte projekter?
2. Ved Kommissionen, om de påkrævede miljørisikovurderinger er foretaget, og at det pågældende område er fredet?
3. Agter Kommissionen at kræve, at de græske myndigheder annullerer de pågældende afgørelser med henblik på at sørge for, at den økologiske balance og områdets naturskønhed bevares?

(1999/C 370/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0493/99**af Undine-Uta Bloch von Blottnitz (V) til Kommissionen**

(5. marts 1999)

Om: Ødelæggelse af den græske ø Gavdopoula

Ifølge planer, der er blevet bekendtgjort for nylig, skal der bygges et havneanlæg på den græske ø Gavdopoula, som fuldstændig vil ødelægge det lokale økosystem. Det er planen, at hele øen skal nivelleres til en højde af seks meter over havoverfladen. Med det materiale, der herved opstår, skal øens overflade forøges, således at der kan bygges en privat havn, hvor skibe kan ankre op på et område på ca. 12 kilometers længde. Endvidere skal der opføres industribygninger, lagerhaller og forvaltningsbygninger.

Øen Gavdopoula og den region, der omgiver den, er beskyttet i henhold til direktivet om naturlige levesteder og vilde dyr og planter. Den græske regering har forlængst givet denne region beskyttelsesstatus. Den benyttes som en vigtig hvileplads for trækfugle på vej til Afrika. På øen findes der bl.a. 14 forskellige landsneglearter, som ikke findes noget andet sted i verden. I farvandene lever der bl.a. munkesæler og havskildpadder. Endvidere er der blevet gjort antikke fund på øen, som er af betydning for den europæiske kulturarv.

1. Hvad mener Kommissionen om de beskyttelsesnormer, som ifølge bestemmelserne i direktivet om naturlige levesteder og vilde dyr og planter skal overholdes i regionen Gavdopoula for i det mindste at forhindre — således som det kræves i direktivet — en forværring af den økologiske situation?
2. Finder Kommissionen de planlagte projekter i regionen Gavdopoula acceptable på baggrund af de europæiske miljøbeskyttelsesnormer?
3. Mener Kommissionen, at de undersøgelser af projektets indvirkning på miljøet, som er blevet gennemført som et led i den pågældende planlægning, er tilstrækkelige i henhold til den europæiske lovgivning?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard
på skriftlige forespørgsler E-0396/99 og E-0493/99

(21. april 1999)

Kommissionen vil gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på det svar, den har afgivet på hr. Ephremidis' mundtlige forespørgsel nr. H-669/98 under spørgetiden i Europa-Parlamentets mødeperiode i juli 1998 ⁽¹⁾, samt på dens besvarelser af de skriftlige forespørgsler nr. E-741/98 ⁽²⁾ fra hr. Papayannakis og nr. E-3607/98 ⁽³⁾ fra fr. Schroedter.

I fortsættelse af disse svar har Kommissionen nu sendt en åbningsskrivelse til Grækenland med anmodning om nærmere oplysninger i denne sag. Alt efter de græske myndigheders svar vil Kommissionen dernæst overveje, hvordan sagen skal følges op.

⁽¹⁾ Parlamentsforespørgsler (juli 1998).

⁽²⁾ EFT C 402 af 22.12.1998, s. 27.

⁽³⁾ EFT C 297 af 15.10.1999, s. 88.

(1999/C 370/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0406/99
af Giuseppe Rauti (NI) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Angreb på sundheden som følge af forurening i Podenzano ved Piacenza (Italien)

Den 27. november 1998 udarbejdede borgerkomitéen i Colombaia i Podenzano Kommune (Piacenza) et dokument, som fremsendtes til formanden for den europæiske miljøkommission (indført i registret som nr. 123), og hvori den beskrev den sundheds- og miljømæssige situation i området som følge af tilstedeværelsen af virksomheden River A/S, der er klassificeret som sundhedsfarlig i klasse I. I mellemtiden er resultaterne af nye undersøgelser foretaget af den lokale AUSL blevet offentliggjort. Ifølge disse skulle der ikke være tale om nogen fare, hvilket på den anden side ikke stemmer overens med konstateringer fra andre kilder, f.eks. de 161 lægeerklæringer, der af speciallæger er udstedt til indbyggere i området, en ekspertundersøgelse foretaget af det nationale forskningscenter i Rom og en udtalelse, udarbejdet efter anmodning fra anklagemyndigheden i Piacenza, fra doktor Soffritti, der er speciallæge i kræftsygdomme ved universitet i Pavia. Disse analyser har, således som også underbygget ved udtalelser fra de to konsulenter, som borgerkomitéen har udnævnt (professor Bressa fra »Toxicology Consultants« i Pavia og doktor Vianello fra kemilaboratoriet »R.D. Chem.« i Dosson di Casier (TV)), påvist den overfladiske karakter af de anvendte metoder. Endelig kan det nævnes, at samme entreprenør allerede har forårsaget miljøskader i S. Stefano Lodigiano (LO) med lignende kemiske fabrikker.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse:

1. om der påhviler lokale kontrolorganer noget civilt ansvar?
2. om den vil gribe ind for at beskytte områdets indbyggers helbred, bl.a. i overensstemmelse med fællesskabsdirektiver som f.eks. direktiv 84/360/EØF ⁽¹⁾, hvorefter der først må meddeles godkendelse, når det er konstateret, at der ikke er tale om luftforurening?
3. om den vil tage initiativ til at føre tilsyn med de igangværende undersøgelser?
4. om den over for den italienske stat vil give udtryk for den utilfredshed, der hersker blandt borgerne, og som de lokale myndigheder og selve miljøminister Ronchi synes at ignorere? Forespørgeren beklager, at indbyggerne i området gennem fire år er blevet gjort til forsøgskaniner, og at utallige analyser foretaget i denne periode ikke har ført til noget resultat, alt imens de udslip, der af kræftspecialisten Soffritti er blevet beskrevet som værende ansvarlige for de tilfælde af utilpashed, indbyggerne har klaget over, og som værende sandsynlig årsag til fremtidige svulstforekomster, får lov til at fortsætte. Endvidere understreger han, at jagten på profit og etableringen af industrivirksomheder ikke kan komme forud for beskyttelsen af folkesundheden og respekten for miljøet.

⁽¹⁾ EFT L 188 af 16.7.1984, s. 20.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(9. april 1999)

1. Dette henhører ikke under Kommissionens kompetenceområde.

2.-4. På grundlag af de oplysninger, det ærede medlem giver, kunne det forhold, han beskriver, henhøre under anvendelsesområdet for direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg. Dette direktivs formål er at sørge for foranstaltninger og procedurer til at forebygge eller mindske luftforurening fra industrianlæg i Fællesskabet.

Det pågældende anlæg synes at være et anlæg, der er godkendt i overensstemmelse med dette direktiv (et anlæg, der er taget i drift efter 1. juli 1987 eller bygget eller godkendt efter denne dato). Artikel 4 i direktiv 84/360/EØF lyder:

Medmindre andet er fastsat i medlemsstaternes eller Fællesskabets bestemmelser med andet sigte end dette direktiv, må godkendelse kun meddeles, såfremt den kompetente myndighed har forvisset sig om:

- at der er truffet alle passende foranstaltninger til at forebygge luftforurening, herunder anvendelse af den bedste teknologi, der er tilgængelig, medmindre sådanne forebyggende foranstaltninger medfører uforholdsmæssigt store omkostninger;
- at driften af anlægget ikke medfører betydelig luftforurening, navnlig ved emission af de i bilag II anførte stoffer;
- at ingen af de gældende grænseværdier for emission overskrides;
- at alle gældende grænseværdier for luftkvalitet er taget i betragtning.

Artikel 12 i direktivet lyder:

Medlemsstaterne følger udviklingen i den bedste teknologi, der er tilgængelig, og i miljøsituationen. På baggrund heraf undergiver de om nødvendigt de anlæg, der er godkendt i overensstemmelse med dette direktiv, passende betingelser, hvorved der tages hensyn dels til denne udvikling, dels til at de pågældende anlæg ikke bør pålægges uforholdsmæssigt store omkostninger, navnlig på baggrund af den økonomiske situation i de virksomheder, der henhører under den pågældende kategori.

Der er sendt et brev med anmodning om oplysninger i sagen til de italienske myndigheder. Kommissionen vil træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at fællesskabslovgivningen, og navnlig direktiv 84/360/EØF, overholdes.

(1999/C 370/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0407/99
af Honório Novo (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Halvgeneriske oprindelsesbetegnelser for portvin

I sit svar på af 17. oktober 1997 på min forespørgsel E-2674/97 ⁽¹⁾ meddelte medlem af Kommissionen, Franz Fischler, at »hvad specielt angår Sydafrika... (har) Kommissionen indledt forhandlinger med Sydafrika med det formål på gensidigt grundlag at få beskyttelsen af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for vin og spiritus respekteret og specielt at få standset enhver generisk eller halvgenerisk anvendelse af EF-betegnelserne«.

Fra forskellige side kommer der efter disse forhandlinger oplysninger om, at der foreligger et udkast om de fremtidige rammer for handelsforbindelserne mellem EU og Sydafrika.

Det fremgår åbenbart af dette udkast, at Sydafrika fortsat kan fremstille vin med benævnelsen »PORT«, »PORTO« og »PORTWINE« ved afsætning på hjemmemarkedet i en 12-årig periode, uden at de nævnte oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser efter dette meget langvarige tidsrum skal være forbudt.

Hvis disse oplysninger er korrekte, er de helt i uoverensstemmelse med det, Kommissionen oplyste over for mig i det nævnte svar af 17. oktober 1997.

Hvad er Kommissionens kommentar til denne selvmodsigelse?

(¹) EFT C 117 af 16.4.1998, s. 41.

Svar afgivet af Franz Fischler på Kommissionens vegne

(30. april 1999)

Kommissionen kan blot bekræfte den holdning, den har redegjort for i sit svar på skriftlig forespørgsel E-2485/97 fra Hr. Barros Moura (¹) og E-2674/97 fra det ærede medlem selv vedrørende forhandlinger med tredjelande om bedre beskyttelse af de geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelserne for vin og spiritus. For portvins vedkommende blev denne hensigt bekræftet på topmødet i Berlin i forbindelse med indgåelsen af aftalen med Sydafrika (se i denne forbindelse ligeledes Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-408/99 fra det ærede medlem selv (²)).

(¹) EFT C 82 af 17.3.1998.

(²) EFT C 348 af 3.12.1999, s. 63.

(1999/C 370/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0411/99 af Honório Novo (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Anvendelse af betegnelsen »PORT« for vine fremstillet i Australien

I henhold til den flersidede aftale om ophavsret i forbindelse med samhandel (TRIPs-aftalen), især dennes afsnit III, anden del, artikel 23 og 24, stk. 2, og aftalen fra 1994 om handel med vin, indgået med Australien, forpligtede dette land sig til efter udløbet af diverse overgangsperioder at give afkald på anvendelsen af »halvgeneriske« benævnelser, f.eks. »PORT«, og at indrømme vine fra Fællesskabet eksklusiv og absolut beskyttelse. Kommissionen bedes derfor oplyse følgende:

1. Gav Australien i henhold til 1994-aftalen om handel med vin afkald på anvendelse af ordet »PORT« for indenlandsk fremstillede vine beregnet til afsætning på det australske marked?
2. Hvornår udløber overgangsperioderne for denne aftale, efter hvis udløb Australien ikke længere må anvende betegnelsen PORT for australske vine bestemt for tredjelande, især EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. april 1999)

1. I henhold til aftalen fra 1994 mellem Australien og EF om handel med vin (¹) har Australien forpligtet sig til ikke at anvende »halvgeneriske« benævnelser med en geografisk EF-henvisning, bl.a. »Port«. Denne forpligtelse, som vedrører i alt 23 benævnelser, gælder både på det australske marked og på eksportmarkederne.

2. Den »halvgeneriske« benævnelse »Port« indgår i den tredje gruppe navne, som er omhandlet i aftalens artikel 8, stk. 1, litra c), og for hvilke der endnu mangler at blive fastsat overgangsperioder. Forhandlingerne mellem Kommissionen og de australske myndigheder med henblik på fastsættelse af disse perioders varighed er ved at være afsluttet, og den endelige afgørelse forventes at foreligge i løbet af året. Denne afgørelse vil ligeledes omfatte den australske eksport til tredjelande. Aftalen indeholder ingen bestemmelser, der gør det muligt for Australien at sælge australsk vin på EF's marked med benævnelsen »Port«. I henhold til EF's vinlovgivning har det siden Portugals tiltrædelse af EF været forbudt at anvende benævnelsen »Port« på vin, der ikke hidrører fra denne medlemsstat.

(¹) EFT L 86 af 31.3.1994.

(1999/C 370/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0416/99**af Jens-Peter Bonde (I-EDN) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Grønlandere og danskeres rettigheder

Hvilke rettigheder har danskere med bopæl i Danmark, som danskere og grønlandere i Grønland ikke har, i henhold til bestemmelserne om unionsborgerskab og af Domstolen anerkendte grundlæggende rettigheder i EU?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(30. juni 1999)

Særlige bestemmelser vedrørende Grønland, som har betydning for de rettigheder, som personer med bopæl i Grønland har i henhold til EF-retten, fandtes oprindeligt i akten vedrørende Danmarks tiltrædelse af Fællesskaberne og i traktaterne om oprettelse af Fællesskaberne samt den afledte ret til gennemførelse heraf.

Traktaten om ændring af traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber for så vidt angår Grønland trådte i kraft den 1. februar 1985⁽¹⁾. Ifølge denne traktat, som Danmark fremsatte forslag om, gælder traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber ikke længere for Grønland, og man valgte bestemmelserne i traktaten om oversøiske lande og territorier som den nye ramme for forbindelserne mellem Fællesskaberne og Grønland.

Siden den 1. februar 1985 har Grønland været et af de oversøiske lande og territorier, på hvilke artikel 182-187 i EF-traktaten (tidligere artikel 131-136) finder anvendelse, og som er anført i bilag II til EF-traktaten. I henhold til artikel 188 i EF-traktaten (tidligere artikel 136 A), finder bestemmelserne i artikel 182-187 anvendelse på Grønland, jf. dog de særlige bestemmelser for Grønland, der er fastsat i den protokol om den særlige ordning for Grønland, der er knyttet som bilag til EF-traktaten.

Artikel 17 i traktaten om oprettelse af Den Europæiske Union (tidligere artikel 8) bestemmer, at enhver, der er statsborger i en medlemsstat, er unionsborger. Derfor er en person med bopæl i Grønland, som er statsborger i en af medlemsstaterne, også unionsborger.

Artikel 5, stk. 1 i aftalen om Danmarks tiltrædelse af Schengenkonventionen bestemmer, at konventionen ikke gælder for Grønland. Ifølge artikel 5, stk. 2, bliver personer, som rejser mellem Grønland og Schengen-landene (og Island og Norge), dog ikke kontrolleret ved grænsen. Dette gælder, når Danmark har gennemført Schengenkonventionen. Det skal dog bemærkes, at der ikke er nogen kontrol ved grænsen mellem Grønland og landene i den nordiske pasunion.

⁽¹⁾ EFT L 29 af 1.2.1985.

(1999/C 370/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0418/99**af Michl Ebner (PPE) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Vekselgebyrer i banker

Siden årets begyndelse har vekselkurserne for valutaerne i EU-11 været låst fast, således at bankerne ikke længere opnår fortjeneste gennem svingninger i kurserne. For at udligne dette tab har bankerne tilsyneladende forhøjet gebyrerne for valutaveksling. Således er det ingen sjældenhed, at banker kræver 3 % eller mere i gebyr.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Vil den ikke kræve en indirekte proportional graduering af gebyrsatserne, dvs. nedsættelse af gebyrerne i takt med beløbets størrelse?
2. Vil det ikke generelt være hensigtsmæssigt, hvis det foreskrives, at bankerne højst må beregne sig et gebyr på 1,5 % i forbindelse med veksling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(30. april 1999)

Bankerne skal i henhold til EF-lovgivningen fra nu af anvende den definitive vekselkurs for de nationale møntenheder i euro-zonen og sikre fuldstændig gennemsigtighed i kurserne. De må derfor ikke længere anvende forskellige købs- og salgskurser i deres valutatransaktioner i euro-zonen. Men ved udgangen af 1998 indførte de netop nye gebyrer specielt på valutatransaktioner til at dække deres omkostninger. Det vil som helhed betragtet kunne resultere i en stigning i individuelle tilfælde (f.eks. når der opkræves et minimumsgebyr, som udtrykt i procent kunne blive uforholdsmæssigt stort i tilfælde af små beløb). Kommissionen har over for den største europæiske bankforening ved flere lejligheder insisteret på, at de ikke må opkræve for store vekselsgebyrer for transaktioner mellem nationale møntenheder i euro-zonen, da det i høj grad vil kunne skade offentlighedens tillid til euroen. Kommissionen er desuden i færd med at danne sig et overordnet billede af prisdannelsen.

Kommissionen kan imidlertid ikke selv gribe ind med regler om prisordninger. Det vil sige, at den hverken kan foreskrive et minimumsgebyr på 1,5 % eller kræve af bankerne, at de anvender en degressiv graduering af gebyrerne. Men der kan dog foretages et direkte ingreb, hvis de nye gebyrer giver anledning til konkurrencefordrejning. Det er man også i færd med at undersøge i øjeblikket.

(1999/C 370/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0423/99

af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Ulovlig tilbagekaldelse af det græske selskab Themis' autorisation til at drive forsikringsvirksomhed i Italien

Det græske forsikringsselskab Themis S.A. General Insurance Company, som har hjemme i Athen, er i besiddelse af lovlig autorisation til at drive forsikringsvirksomhed på den italienske stats område inden for rammerne af ordningen med fri bevægelighed for tjenesteydelser. Med en foranstaltning af 20. november 1997 tilbagekaldte det græske ministerium efter henstilling fra ISVAP (det italienske organ for kontrol og tilsyn med private forsikringsselskaber) ovennævnte autorisation på grundlag af formodet skattesvig. Ikke blot er det aldrig slået fast eller bevist, at disse formodninger er rigtige, men de er også i direkte modstrid med bagmandspolitiets attesteringer, hvoraf det tværtimod fremgår, at forsikringsselskabet har handlet i fuld overensstemmelse med loven.

Den foranstaltning, hvormed autorisationen blev tilbagekaldt, forekommer som følge af den måde, hvorpå den blev truffet og bekendtgjort, at være i klar modstrid med bestemmelserne i artikel 40 i direktiv 92/49/EØF (¹), som gennemførtes i italiensk lov med lovgivningsdekret nr. 175 fra 1995, og hvori det hedder, at medlemsstatens kontrolorgan på forhånd skal underrette det selskab, der frit leverer tjenesteydelser, om de uregelmæssigheder, den måtte have konstateret i forbindelse med sine undersøgelser.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om den vil fremme en grundig og generel undersøgelse af de kontrolorganer, der fører tilsyn med forsikringsselskaber, der driver virksomhed i både Italien og Grækenland?
2. om den vil undersøge, om ISVAP eventuelt har undladt at følge den obligatoriske procedure med underretning af det berørte selskab under sine undersøgelser således som specifikt fastsat i ovennævnte fællesskabsdirektiv?
3. om den således vil undersøge, om den af ISVAP krævede tilbagekaldelse i mangel af sikre beviser for de uregelmæssigheder, Themis er blevet beskyldt for, ikke er en ulovlig foranstaltning, der tager sigte på i klar modstrid med fællesskabsbestemmelserne vedrørende det indre marked og fri konkurrence

med hensyn til levering af tjenesteydelser af forhindre udenlandske forsikringsselskabers adgang til det italienske marked for derimod at begunstige visse andre forsikringsselskaber og bevarelsen af disses oligopolistiske politikker?

(¹) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(23. april 1999)

Der skal først og fremmest gives nogle oplysninger om den måde, hvorpå de nationale myndigheder, der fører tilsyn med forsikringsselskaber, skal anvende Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv).

På grundlag af princippet om en enhedstilladelse, der fastsættes i dette direktiv, kan enhver virksomhed, der er anerkendt i en medlemsstat, i henhold til reglerne om fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser etablere sig i hele EU og væsentligst være underkastet den kontrol og de retsregler, der er gældende i den medlemsstat, hvor virksomheden har etableret sit hjemsted (hjemlandet) (artikel 4 og 5). Denne medlemsstat har enekompetence til at indrømme og tilbagekalde tilladelsen til at drive forsikringsvirksomhed. Hvis virksomheden misligholder de love og administrative bestemmelser, der gælder for dens aktiviteter, har tilsynsmyndigheden i hjemlandet enekompetence hvad angår genopretningsforanstaltninger og sanktioner (herunder tilbagekaldelse af tilladelsen) (artikel 13 og 14). Hvis tilladelsen tilbagekaldes, skal den kompetente myndighed i hjemlandet underrette de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, herunder i den medlemsstat, hvor tjenesterne ydes.

Det fremgår af artikel 40, som det ærede medlem henviser til, at enhver virksomhed, der præsterer tjenesteydelser, skal forelægge de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, alle de dokumenter, der forlanges af den, for at sikre, at virksomhedens aktiviteter er i overensstemmelse med den gældende lovgivning. Hvis de kompetente myndigheder i en medlemsstat konstaterer, at en virksomhed, der på denne medlemsstats område driver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overtræder de retsregler, der er gældende i den nævnte medlemsstat, opfordrer de den pågældende virksomhed til at bringe disse ulovlige forhold til ophør. Hvis virksomheden ikke foretager sig det nødvendige, giver de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom. Disse træffer alle nødvendige foranstaltninger for at få virksomheden til at bringe de ulovlige forhold til ophør. Hvis det er en hastesag, eller hvis de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, viser sig at være utilstrækkelige, kan de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, træffe de nødvendige foranstaltninger og give de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom.

Hvad angår de tekniske og finansielle aspekter er hjemlandet alene ansvarligt for overholdelse af reglerne om forsikringsmæssige hensættelser, investering af repræsentative aktiver og solvensmargenen og garanti-fonde for transaktioner gennemført i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Hvad angår skatteaspekterne forholder det sig sådan, at den skatte- og regnskabslovgivning, der gælder i den medlemsstat, hvor selskabet har hjemsted, finder anvendelse på den direkte beskatning. Ansvar for indirekte beskatning ligger hos den medlemsstat, hvor risikoen er, og som i princippet vil være den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen præsteres. Forsikringsaftaler, der tegnes i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, pålægges de indirekte skatter og parafiskale afgifter, der gælder for forsikringspræmier i den medlemsstat, hvor risikoen består (artikel 46). Virksomheden skal overholde de regler for opkrævning af indirekte skatter og parafiskale afgifter, der er gældende i den medlemsstat, hvor risikoen består.

I det konkrete tilfælde har den græske tilsynsmyndighed, der er myndigheden i hjemlandet, eneansvaret for at indrømme og tilbagekalde tilladelser og for kontrol med virksomhedens forsikringsmæssige og finansielle soliditet. De tilsvarende italienske myndigheder kan i deres egenskab af myndighed i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen præsteres, kræve, at de græske myndigheder griber ind, hvis der er tale om en skattemæssig overtrædelse af de finansielle og forsikringsmæssige regler.

Kommissionen kan i sin egenskab af traktaternes vogter efter EF-traktatens artikel 169 indlede en overtrædelsesprocedure mod medlemsstater, der overtræder EU-retten, men den har ingen generelle beføjelser til at kontrollere medlemsstaternes administration.

I de tilfælde hvor et direktiv ikke er blevet korrekt gennemført eller anvendt, er Kommissionens interventionsmuligheder klart afgrænsede: hvis gennemførelsen er i overensstemmelse med direktivet, men den nationale lovgivning ikke anvendes korrekt af de nationale myndigheder, er der ikke tale om en overtrædelse af direktivet, men af den nationale lovgivning; den strid, der måtte opstå, skal derfor i princippet indbringes for de nationale domstole. Kun i tilfælde af en lang administrativ praksis, dvs. hvis den nationale lovgivning i et længere tidsrum ikke anvendes korrekt, hvilket hindrer direktivet i at være fuldt ud effektivt på trods af en korrekt national gennemførelse, vil Kommissionen kunne gribe ind. Det fremgår imidlertid ikke af de oplysninger, der er fremlagt i det konkrete tilfælde, at der er tale om en vedvarende ukorrekt anvendelse af den græske lovgivning, men snarere om et isoleret tilfælde.

Kommissionen har undersøgt den lovgivning, ved hvilken direktivet er gennemført i Grækenland og i Italien, og den har ikke konstateret uregelmæssigheder, i det mindste ikke hvad angår de problemer, som dette spørgsmål vedrører. Ifølge artikel 56 i direktiv 92/49/EØF skal medlemsstaterne endvidere påse, at alle afgørelser, der træffes over for et forsikringselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages på baggrund af direktivet, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

I dette tilfælde er det omhandlede selskab i tvivl om, hvorvidt den procedure, som især de italienske myndigheder har anvendt over for selskabet, er korrekt, og ligeledes om tilbagekaldelsen af tilladelsen er korrekt. Alle spørgsmål i denne sag skal indbringes for en forvaltningsdomstol eller en almindelig domstol i Grækenland eller Italien på grundlag af græsk og italiensk ret.

(1999/C 370/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0426/99

af Mary Banotti (PPE) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Charterfly

Vil Kommissionen, efter sit svar på skriftlig forespørgsel E-3115/98 ⁽¹⁾, overveje at udvide Rådets direktiv 90/314 ⁽²⁾, således at det beskytter passagerer på charterferier mod store forsinkelser af charterfly?

Vil Kommissionen udtale sig om, hvilke klagemuligheder forbrugerne har i tilfælde af disse store forsinkelser?

⁽¹⁾ EFT C 142 af 21.5.1999, s. 86.

⁽²⁾ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(4. maj 1999)

På trods af at forsinkelser ikke er udtrykkeligt omfattet af Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure, så skal rejsearrangøren i princippet yde forbrugeren erstatning for enhver forskel mellem de tilbudte serviceydelser og den rent faktisk ydede service, herunder også forsinkelser. Ingen yderligere tiltag er på nuværende tidspunkt under overvejelse på dette område.

Når der er grundlag for erstatning, vil det faktisk udbetalte beløb afhænge af den enkelte sags omstændigheder. Kommissionen kan således ikke besvare dette spørgsmål mere præcist.

Warszawa-konventionen fastsætter ligeledes luftfartselskabernes ansvar i tilfælde af forsinkelser, i særdeleshed ved at understrege at »et luftfartsselskab holdes ansvarlig for skader der opstår som følge af forsinkelser i transporten af passagerer, bagage og varer« (artikel 19).

(1999/C 370/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0447/99

af José Valverde López (PPE) til Kommissionen

(4. marts 1999)

Om: Levnedsmiddelanalyseenheden under Miljøinstituttet (Ispra)

Det Fælles Forskningscenters Miljøinstitut, med sæde i Ispra, råder over en levnedsmiddelanalyseenhed, der kontrollerer kvaliteten af de levnedsmiddelingredienser, tilsætningsstoffer og kemiske produkter generelt, der anvendes ved tilberedning af levnedsmidler.

Vil Kommissionen fremkomme med oplysninger om driften af denne enhed i 1998?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(22. april 1999)

Kommissionen vil gerne henvise det ærede medlem til det svar, den gav på medlemmets mundtlige forespørgsel H-139/99 under spørgetiden i Europa-Parlamentets mødeperiode I i marts 1999 ⁽¹⁾.

Kommissionen ønsker navnlig at fremhæve nogle af de aktiviteter, som Levnedsmiddelanalyseenheden har gennemført i 1998, heriblandt validering af metoder til sporing af genetisk modificerede organismer (GMO) i fødevarer; udvikling af metoder til bestemmelse af det vegetabiliske fedtindhold i chokolade, deltagelse i forskellige undersøgelser angående afsmitning af phthalater i legetøj, validering af metoder til sikring mod bovin spongiform encephalopati (BSE) i foder samt udvidelse af databanken vedrørende autentiske vine (data for over 10 000 forskellige vine).

Endvidere er Kommissionen ved at udarbejde en detaljeret rapport om de resultater, denne enhed har opnået i 1998. Rapporten forventes at foreligge først i maj 1999.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (marts I 1999).

(1999/C 370/055)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0451/99
af Giuseppe Rauti (NI) til Kommissionen**

(5. marts 1999)

Om: Kvaliteten om fødevarerhjelpen til Rusland

Det ville være godt at vide, hvad der nøjagtigt ligger bag den polemik, der pludselig er opstået omkring leveringen af Den Europæiske Unions fødevarerhjelpe til Rusland, som i øjeblikket er suspenderet, netop på grund af denne polemik.

Efter hvad den europæiske presse siger, lyder det, som om Rusland, til trods for at landet notorisk har et enormt behov for denne hjælp, har anmodet om at få leveret fødevarer, der lever op til gældende sundhedsnormer på russisk territorium.

Ifølge andre kilder (Le Figaro af 10. februar 1999, side III) har Rusland simpelt hen nøjedes med at udtrykke ønske om, at fødevarerhjælpenes kvalitet kommer til at svare til kvaliteten af de varer, der leveres som led i en normal samhandel, hvilket forekommer mere end legitimt.

Kan Kommissionen ud fra kendskab til sagen og underbygget af relevante oplysninger, også om de pågældende firmaer, bekræfte, at der i Europa forvaltes unionsmidler til levering af de nævnte fødevarer til Rusland, og at det ikke forsøges til at »pålægge« Rusland at acceptere produkter af ringe kvalitet og der således kynisk spekuleres i den russiske befolknings nødsituation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. april 1999)

Kommissionen henviser det ærede medlem til det svar på mundtlig forespørgsel H-130/99 fra Giansily, der blev givet i spørgetiden under Europa-Parlamentets mødeperiode i marts 1999 ⁽¹⁾.

Kommissionen har som anført i det memorandum, der blev undertegnet den 20. januar 1999 mellem Fællesskabet og Den Russiske Føderation, forpligtet sig til at levere varer, der har den for interventionsopkøb krævede minimumskvalitet.

De produkter, der skal leveres, indgår alle — med undtagelse af svinekød og sleben ris — i de lagre, der er interventionsopkøbt, og de har på opkøbstidspunktet skullet opfylde nævnte minimumskvalitet.

De personer, der er involveret i operationen, skal kun tage sig af transporten fra interventionslagrene til de udpegede grænsehavne eller -steder. De skal ikke levere varen. For så vidt angår svinekød og sleben ris har Kommissionen fastsat kvalitetskriterierne i de forordninger, der har åbnet licitationerne.

De tilsynsvirksomheder, som Kommissionen har udpeget, har bl.a. til opgave at kontrollere, at de varer, der forlader EF-lagrene, stadig har de minimumskvaliteter, der forlangtes ved interventionen, og at varerne ved ankomsten til Rusland ikke har en væsentlig ringere kvalitet, end de havde ved udlagringen.

Den minimumskvalitet, der forlanges ved intervention, accepteres for al kommerciel eksport. Den kvalitet, som russerne anmodede om, var væsentligt højere end den, EF kunne garantere.

(¹) Parlamentets forhandlinger (marts 1999).

(1999/C 370/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0477/99

af Susan Waddington (PSE) til Kommissionen

(5. marts 1999)

Om: Bestemmelser vedrørende naturlige kosmeceutiske produkter

Producenterne af kosmeceutiske produkter, dvs. produkter som hverken er et medicinsk eller et rent kosmetisk produkt, har vanskeligheder med at opnå licenser for deres produkter, da der ikke findes bestemmelser på europæisk plan. Er Kommissionen opmærksom på dette problem, og hvilke foranstaltninger vil den overveje at træffe for at indføre bestemmelser, således at sådanne produkter kan sælges overalt i det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(19. april 1999)

Begrebet »kosmeceutiske produkter« eksisterer ikke inden for fællesskabslovgivningen, og Kommissionen mener, at den type produkter bør klassificeres under de eksisterende forskrifter, nemlig enten som lægemidler, i hvilket tilfælde Rådets direktiv 65/65/EØF af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter (¹) vil finde anvendelse, eller som kosmetisk produkt, og i så fald vil de være underlagt Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler (²).

Et produkt vil blive klassificeret som lægemiddel på grundlag af dets reelle funktion (hvis det har behandlings- eller helbredelsesmæssige egenskaber) eller ud fra dets præsentationsmåde (når forbrugeren er overbevist om, at det pågældende produkt er et lægemiddel, eller fabrikanten frembyder det som sådant). I så fald vil der kræves en markedsføringstilladelse, inden det udsendes på markedet. Derimod kan der ikke påberåbes behandlings- eller helbredelsesmæssige egenskaber for et kosmetisk middel, som udelukkende eller hovedsageligt er bestemt til at komme i kontakt med forskellige dele af det menneskelige legemes overflade eller med tænderne og mundens slimhinder, med henblik på at rense og parfumere dem, at ændre deres udseende og/eller at korrigere kropslugt og/eller at beskytte dem eller holde dem i god stand.

(¹) EFT L 22 af 9.2.1965.

(²) EFT L 262 af 27.9.1976.

(1999/C 370/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0478/99
af Susan Waddington (PSE) til Kommissionen

(5. marts 1999)

Om: Bestemmelser om brandsikkerhed – hoteller i Spanien

Findes der europæiske normer, der har til formål at sikre harmoniseringen af brandsikringsstandarderne på hoteller overalt i Unionen? I bekræftende fald, hvilke bestemmelser drejer det sig om, og hvorledes håndhæves de?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(30. april 1999)

Kommissionen minder om, at den tidligere har svaret på skriftlige forespørgsler om brandsikring af hoteller. Den skal derfor henvise til svarene på mundtlig forespørgsel nr. H-1179/98 fra Graham Watson i Europa-Parlamentets spørgetid på januarsamling I i 1999 ⁽¹⁾, og på de skriftlige forespørgsler fra Anita Pollack, nr. E-1423/97 ⁽²⁾, E-2500/97 ⁽³⁾ og E-3744/97 ⁽⁴⁾.

Kommissionen minder ligeledes om, at selv om der for øjeblikket ikke findes særlige europæiske standarder, som sigter på at harmonisere brandbekæmpelsesforanstaltninger på hoteller, så er der dog truffet mange foranstaltninger på forskellige områder af fællesskabspolitikken for at supplere og støtte de enkelte medlemsstaters indsats på dette område. Nærmere enkeltheder om disse foranstaltninger kan det ærede medlem finde i Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. P-854/98 fra Lyndon Harrison ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (januar I 1999).

⁽²⁾ EFT C 45 af 10.2.1998.

⁽³⁾ EFT C 117 af 16.4.1998.

⁽⁴⁾ EFT C 174 af 8.6.1998.

⁽⁵⁾ EFT C 13 af 20.1.1999.

(1999/C 370/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0497/99
af Bartho Pronk (PPE) til Kommissionen

(5. marts 1999)

Om: Grænseoverskridende lægebehandling

For kort tid siden har Domstolen afsagt domme i forbindelse med artikel 59 og 60 i traktaten og artikel 22 i forordning nr. 1408/71 om personers lægebehandling og køb af lægemidler i en anden medlemsstat end den, hvor de er forsikret ⁽¹⁾.

1. Har Kommissionen kendskab til, hvor mange personer, der køber lægemidler i en anden medlemsstat end den, hvor de er forsikret?

2. I benægtende fald, mener Kommissionen også, at det er ønskeligt med yderligere undersøgelser bl.a. for at fastslå, om det på grund af Domstolens ovennævnte domme er nødvendigt med en ændring af artikel 22 i forordning nr. 1408/71 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Sag C-158/96 (Kohll) og sag C-120/95 (Decker).

⁽²⁾ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(3. maj 1999)

For det første skal Kommissionen meddele det ærede parlamentsmedlem, at den ikke råder over oplysninger af nyere dato vedrørende det antal personer, som får lægebehandling eller køber lægemidler i en anden medlemsstat end den, hvor de er forsikret.

Kommissionen er enig med det ærede parlamentsmedlem om, at det ville være nyttigt med en undersøgelse, der gør det muligt at analysere de virkninger, som Domstolens retspraksis, som fastlagt ved Kohll- og Deckerdommene, har for medlemsstaternes socialsikringsordninger og for fællesskabslovgivningen. Kommissionen træffer øjeblikkelig de foranstaltninger, der er nødvendige for at iværksætte en sådan undersøgelse.

(1999/C 370/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0502/99
af Susan Waddington (PSE) til Kommissionen

(5. marts 1999)

Om: Den Internationale Sammenslutning til Fremme af Samarbejdet med Forskere fra Lande i det Tidligere Sovjetunionen (INTAS)

Hvad er forholdet mellem Den Europæiske Union og Den Internationale Sammenslutning til Fremme af Samarbejdet med Forskere fra Lande i det Tidligere Sovjetunionen? Modtager den midler fra Fællesskabet, og i givet fald hvor mange?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(16. april 1999)

Efter opløsningen af det tidligere Sovjetunionen ønskede Fællesskabet at yde øjeblikkelig støtte til de berørte forskere ved at fremme samarbejdet med forskere fra medlemsstaterne.

Det tredje rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FTU), som var gældende på det tidspunkt, indbefattede ikke øjeblikkelig støtte. I 1993 blev det derfor besluttet at oprette INTAS som et pilotprojekt uden for programmet, i form af et mellemstatsligt non-profit-foretagende («association sans but lucratif» (ASBL)) under belgisk lov. De nuværende medlemmer af INTAS er Fællesskabet, medlemsstaterne, Norge, Schweiz, Island og Israel.

I det fjerde og det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling nævnes INTAS som et af de instrumenter, der kan benyttes med henblik på gennemførelsen af særprogrammet for samarbejde med tredjelande og internationale organisationer.

INTAS skal foreløbig fungere indtil den 31. december 2002. Kommissionens opgave består hovedsagelig i at skaffe midlerne til finansiel bistand til projekterne og til sekretariatets drift, overvåge og kontrollere alle juridiske og finansielle aspekter i overensstemmelse med EF's forskrifter, lede INTAS' generalforsamling, hvor Fællesskabet har vetoret, og stille en tjenestemand fra Kommissionen til rådighed som sekretær (enkelte andre tjenestemænd er ligeledes blevet stillet til rådighed som sekretærer).

Det samlede INTAS-budget for 1993-1998 var på 121 mio. €, hvoraf 111,5 mio. € skulle anvendes til forskning, hvorefter der blev 7,85 % tilbage til administration. Ca. 95 % af budgetmidlerne hidrører fra den anden aktion under det fjerde rammeprogram (INCO-programmet). De resterende 5 % af midlerne hidrører fra det årlige bidrag fra Schweiz samt fra de supplerende frivillige bidrag fra INTAS-medlemslandene. I Fællesskabets femte rammeprogram om forskning og teknologisk udvikling har INTAS fra INCO 2-programmet (internationalt samarbejde) afsat 70 mio. € af de 112 mio. €, der skal anvendes til foranstaltninger til fordel for staterne i det tidligere Sovjetunionen.

(1999/C 370/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0507/99
af Klaus Lukas (NI) til Kommissionen

(8. marts 1999)

Om: Underslæb i Bulgarien

1. Er det rigtigt, når det i bulgarske pressemeddelelser hævdes, at 20 medlemmer af bestyrelsen for den af Kommissionen oprettede Stiftelse til Fremme af det Civile Samfund i første række har støttet sig selv med EU-midler til udvikling af demokratiet?

2. Er der hold i påstandene om, at de har kanaliseret Phare-midler i en størrelsesorden på over 200.000 ecu over i foreninger, som de selv var finansielt involveret i eller på hvis lønningslister de figurerede? Hvad vides der for øjeblikket?
3. Hvorfor er Parlamentet hidtil ikke blevet informeret?
4. I hvilke andre ansøgerlande er der forekommet lignende former for selvberigelse?
5. Hvorfor har Kommissionen endnu engang forsømt at opfylde sin pligt til at føre tilsyn med de penge, den skal forvalte?
6. Hvem er disciplinært og hierarkisk ansvarlig for denne forsømmelighed?
7. Hvilke foranstaltninger er der truffet over for de svigagtige medlemmer af stiftelsens bestyrelse?
8. Har Kommissionen i det mindste rejst krav om tilbagebetaling?
9. Vil underslæbet blive behandlet strafferetligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(7. maj 1999)

1. og 2. Kommissionen er ikke bekendt med pressemeddelelser om misbrug af Phare-midler begået af bestyrelsen for den bulgarske Stiftelse til Fremme af Det Civile Samfund (SFCS).

Der er udarbejdet tre evalueringsrapporter om de to Phare-projekter (fra 1994 og 1996), der er gennemført på området det civile samfund og sociale spørgsmål i Bulgarien, hvori der i alt blev ydet en støtte til SFCS på 2,7 mio. EUR. Disse rapporter indeholder en rapport fra Revisionsretten (fra oktober 1998), en rapport fra OMAS (Operational Monitoring and Assessment System = den eksterne overvågnings- og evalueringstjeneste for Phare-programmet) fra november 1998 og en rapport fra Charities aid foundation (fra november 1998). I ingen af disse rapporter om Kommissionens overvågning og evaluering af projekter i forbindelse med denne støtte er der nævnt noget som helst om uregelmæssigheder eller misbrug af pengemidler.

Det bør nævnes, at programmer om bistand på området det civile samfund og sociale spørgsmål gennemføres af SFCS'er i en række ansøgerlande. Dette skyldes, at de stiller et velegnet apparat til rådighed til forvaltning af hjælpen til ikke-statslige organisationer (NGO'er), og at de har etableret en velegnet paraplyorganisation for NGO'er, der repræsenterer en lang række forskellige politiske synspunkter.

Når dette er sagt, har det almindelige mønster været, at SFCS'erne i ansøgerlandene, herunder også den bulgarske SFCS, har haft indførvanskeligheder med fastlæggelsen af de organisatoriske og gennemførelsesmæssige procedurer. Selv om de ovennævnte rapporter om de bulgarske Phare-projekter i almindelighed er positive, rejser de alligevel spørgsmålet om metoderne for udnævnelse af bestyrelsen samt behovet for at finpudse bestemmelserne og procedurerne for at undgå interessekonflikter i tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmer og eksperter, der evaluerer støtteansøgninger, har forbindelse til NGO'er, der ansøger om støtte.

Dette spørgsmål blev taget op af Kommissionen allerede i begyndelsen af 1997, da den reagerede på behovet for at forbedre de bestemmelser og procedurer, der tager sigte på at forhindre interessekonflikter. Vedtægterne for SFCS blev ændret, og der blev indført den regel, at alle, der var med i beslutningsprocessen, skulle anmelde en eventuel interessekonflikt, og vedkommende ville i sådanne tilfælde blive udelukket fra beslutningstagningen.

Endvidere har Kommissionen taget hensyn til de detaljerede kommentarer og henstillinger i de ovennævnte rapporter, som kom i slutningen af 1998, dvs. efter programmeringen af Phare-projektet fra 1998 på dette område, og Kommissionen har udformet 1998-projekterne i overensstemmelse hermed.

3.-6. Set i lyset af ovennævnte svar, at der ikke har vist sig hverken misbrug eller anvendelse af Phare-midler til andet formål i forbindelse med disse Phare-programmer, og på grund af den generelt positive vurdering, Revisionsretten, OMAS og Charities aid foundation har foretaget af de pågældende bulgarske projekter, har Kommissionen ikke anset det for nødvendigt at informere Parlamentet.

Med hensyn til ansvaret for den korrekte gennemførelse af projekterne traf Kommissionen, allerede inden de ovennævnte rapporter kom i slutningen af 1998, mere effektive foranstaltninger til at forhindre mulige interessekonflikter, og de fremsatte henstillinger er der fuldt ud blevet taget hensyn til i forbindelse med programmeringen i 1998.

Med hensyn til de to andre ansøgerlande er der ikke indberettet andre tilfælde af selvberigelse.

7.-9. Som nævnt ovenfor er der set i lyset af de ovennævnte svar ikke truffet foranstaltninger imod enkelte medlemmer af bestyrelsen af SFCS, og ingen af dem er blevet anklaget. Kommissionen har heller ikke skullet kræve tilbagebetaling af pengemidler.

(1999/C 370/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0512/99

af Eolo Parodi (PPE) og Guido Viceconte (PPE) til Kommissionen

(8. marts 1999)

Om: Flyforbindelse til øerne Pantelleria og Lampedusa

Fra den 25. oktober 1998 er Alitalia ikke længere ansvarlig for flyforbindelserne fra Sicilien til Pantelleria og Lampedusa, to øer, som ligger nærmere Afrika end Sicilien, og som således yderligere isoleres fra Italien og Europa.

Efter at Alitalia har opgivet at flyve på disse to destinationer, er det Air Sicilia, der med monopolstilling er ansvarlig for forbindelsen og sælger en returbillet fra Sicilien til en enhedspris på 300.000 lire, selv om de reelle omkostninger for en returbillet fra Pantelleria til Sicilien, under forudsætning af en passagerbelægning på 70 %, ifølge markedsstudier skulle være 100.000 lire pr. sæde.

Den alt for høje billetpris, nedgangen i udbuddet og Air Sicilias begrænsede salgsnet (for øjeblikket er det således umuligt at foretage forudbestillinger gennem den almindelige IATA-ordning) har medført et fald på over 2.500 solgte billetter fra 25. oktober 1998 til nu, mens man for 1999 regner med et fald i efterspørgslen svarende til 30.000 passagerer af et samlet antal befordrede passagerer på 200.000 om året. Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Mener den, at luftfartsselskabet Air Sicilias priser er berettigede, eller kan de få alvorlige følger for de to øers økonomi, for så vidt angår beskæftigelsen, og derved bringe turistindustrien i fare?
2. I betragtning af de to øers fjerne beliggenhed og forbindelsernes samfundsmæssige karakter, bør man da ikke sikre flyforbindelser til og fra Sicilien til en moderat pris?
3. Myndighederne på Pantelleria lod sig overtale til at oprette et selskab til administration af Pantelleria lufthavn. Hvorfor benyttede Alitalia (og for den sags skyld også Air Sicilia) sig ikke af dette selskab, hvilket i betydelig grad ville have reduceret omkostningerne?
4. Hvad agter Europa at gøre for beboerne på disse to øer, hvis eksistens Italien tilsyneladende har glemt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(23. april 1999)

Rådets forordning (EØF) 2408/92 af 23. juli 1992 (1) om EF-luftfartsselskabers adgang til luftruter inden for Fællesskabet gør det muligt at erklære forpligtelse til offentlig tjeneste på bestemte ruter til regionale lufthavne. I henhold til de gældende bestemmelser er det medlemsstaterne og ikke Kommissionen, der skal beslutte, hvorvidt der skal pålægges forpligtelse til offentlig tjeneste på ruter, der anses for at være af afgørende betydning for en regions økonomiske udvikling. Forpligtelserne skal kunne sikre beflyvning af ruten i henhold til bestemte krav, som luftfartsselskaberne ikke ville påtage sig, hvis de kun tog de kommercielle interesser i betragtning.

Hvis myndighederne mener det hensigtsmæssigt, kan dette omfatte pålæggelse af et prisloft for at sikre, at alle passagerer har råd til billetter, navnlig med henblik på at fremme turisme og den økonomiske udvikling af fjerntliggende regioner.

Kommissionen er klar over, at de italienske myndigheder overvejer midler til at lette transport til fjerntliggende regioner, inklusive Siciliens mindre øer. De muligheder, der står til rådighed i henhold til EF-lov, er for de italienske myndigheder at pålægge forpligtelse til offentlig tjeneste på de pågældende ruter eller at vedtage en ikke-diskriminerende form for social støtte til beboerne på sådanne øer.

(¹) EFT L 240 af 24.8.1992.

(1999/C 370/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0521/99

**af Laura González Álvarez (GUE/NGL)
og Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: VVM-rapport om motorvejsprojektet ved Vigo (Galicien — Spanien)

Det fremgik af erklæringen om ovennævnte projekts miljøvirkninger, at VVM-undersøgelsen havde afsløret talrige væsentlige mangler, om end projektet blev vurderet som gennemførligt under den forudsætning, at der udførtes vandafstrømnings- og stabiliseringsarbejder på bjergskrånningen ved Monte da Madroa. Denne forudsætning blev ikke opfyldt, og efter at der i 1997 var sket omfattende jordskred og oversvømmelser på den omtalte bjergskrånning, besluttede man at omlægge projektet, hvilket medførte en væsentlig forøgelse af det areal, som skulle udgraves, således at det projekt, som nu er under udførelse, afviger væsentligt fra det, der var genstand for VVM-undersøgelsen.

I betragtning af de forstyrrelser, som den nævnte bjergskrånning har været udsat for, og de heraf følgende væsentlige miljøvirkninger, herunder reduktion af skovarealet, mikroklimatiske forandringer, synlig forringelse af landskabsværdierne samt forringelse af terrænets stabilitet med de deraf følgende risici for områdets beboere, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Har den kendskab til denne sag?
2. Er den enig i, at der er sket krænkelse af direktiv 85/337/EØF (¹) om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, og at de kompetente myndigheder bør gennemføre en ny VVM-undersøgelse i betragtning af, at projektets nye udformning afviger væsentligt fra dets oprindelige forudsætninger?
3. Eftersom borgerne i den offentlige høringsfase ikke havde nogen mulighed for at forudse og dermed rejse indsigelse mod de efterfølgende tiltag, som de kunne blive berørt af, mener Kommissionen da ikke, at der er sket krænkelse af borgernes ret til at kunne disponere over alle miljøoplysninger som fastlagt i direktiv 90/313/EØF (²) om fri adgang til miljøoplysninger?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(²) EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(15. april 1999)

1. Kommissionen har ikke kendskab til situationen, som de ærede medlemmer nævner.
2. Kommissionen har indledt en undersøgelse på grundlag af de ærede medlemmers forespørgsel med det formål at verificere, om der er sket en krænkelse af bestemmelserne i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. Kommissionen har også bedt de spanske myndigheder om deres bemærkninger til sagen.
3. Artikel 3 i Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger fastsætter, at de offentlige myndigheder pålægges at stille miljøoplysninger til rådighed for enhver fysisk eller juridisk person på dennes anmodning, og uden at han skal godtgøre nogen interesse deri. De oplysninger, de ærede medlemmer giver, er ikke tilstrækkelige til, at Kommissionen kan fastslå, om de spanske myndigheder er blevet anmodet om at stille miljøoplysninger til rådighed og ikke har efterkommet anmodningen på behørig vis.

(1999/C 370/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0523/99**af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Interview med generaldirektør Landáburu i tidsskriftet »Nederlandse Gemeente« af 18.-25. december 1998 om medlemsstaternes netto-bidrag

I tidsskriftet »Nederlandse Gemeente« af 18.-25. december 1998 offentliggøres et interview med generaldirektør Landáburu fra Kommissionens Generaldirektorat for Regionalpolitik og Samhørighed. Denne højtstående embedsmand i Den Europæiske Union kritiserer ifølge overskriften Nederlandene, idet han siger, at »netto-betalerne er meget arrogante«.

1. Sluttes Kommissionen op om generaldirektør Landáburus udtalelser forudsat, at disse er rigtigt gengivet?
2. Mener Kommissionen, at det er opgaven for en tjenestemand i Kommissionen at udtale sig om de enkelte medlemsstaters holdning til deres bidrag til EU-budgettet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(27. april 1999)

1. Disse udtalelser, som tillægges generaldirektøren for Generaldirektoratet for Regionalpolitik og Samhørighed, blev fremsat under et uformelt møde med en gruppe journalister fra den regionale presse, hvor der bl.a. blev talt om forhandlingerne i forbindelse med Agenda 2000 og de forskelligartede situationer, der kunne forventes at ville blokere forhandlingerne. Ingen har under dette møde på noget tidspunkt haft til hensigt at tale nedsættende om medlemsstaterne som antydte i forespørgslen, men der er uden tvivl blevet refereret til nettobidragernes »bestemte holdning« og deres modstand mod »samhørighedslandenes« fortolkning af stabiliseringsbegrebet.

2. Ud fra et ønske om at øge gennemskeligheden og informationen af pressen og således også af EU's borgere synes det ikke at være forkert at gøre opmærksom på indholdet af de undertiden barske diskussioner mellem medlemsstaterne, hvad indtægter og udgifter på Fællesskabets budget angår.

(1999/C 370/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0524/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Konservesindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konservesindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. anmodede Kommissionen om at udarbejde en undersøgelse af situationen for konservesindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union, dvs. virksomhederne, sektorens udvikling i de seneste år i Unionens forskellige medlemsstater, oplysninger om produktion, råvarernes oprindelse, omfanget af eksport og import, beskæftigelse, teknisk-sundhedsmæssige normer, toldbestemmelser, og i almindelighed om den lovgivning, der gælder for sektoren, og kodificeringen af reglerne.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme Europa-Parlamentets anmodning og udarbejde den ønskede undersøgelse og kodificere den gældende lovgivning for konservesindustrien?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0525/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. anmodede Kommissionen om at forelægge Rådet og Europa-Parlamentet forslag til en særlig handlingsplan og en global støtteramme for konserverindustrien for fiskeriprodukter, under hensyntagen til den eksisterende strukturpolitik og de nye retningslinjer for regionalpolitikken for perioden 2000-2006, hvis principper i øjeblikket drøftes, og som nødvendigvis må indeholde den fornødne finansielle støtte til udvikling af en fællesskabssektor for konserver, der kan konkurrere i en verdensøkonomisk ramme.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget med henblik på forelæggelsen af de ønskede forslag for Europa-Parlamentet?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0527/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. anmodede Kommissionen om at gennemføre en detaljeret analyse af de af Fællesskabets toldregler, der gælder konserver af fiskeri- og akvakulturprodukter, med det formål at fjerne de adgangsfordele til Fællesskabets marked, som ikke længere har nogen berettigelse.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget for at efterkomme Europa-Parlamentets anmodning, og hvilke resultater den indtil nu har opnået?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0528/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. erklærede, at såfremt det generelle hensyn til Unionens handelsforbindelser udadtil eller politikken vedrørende udviklingssamarbejde gør det nødvendigt at opretholde visse former for import, hvis markedsadgang indebærer illoyal konkurrence over for konserver fra Fællesskabet, bør de pågældende erklæres for følsomme produkter, og der bør ydes udligningsstøtte til sektoren.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme Europa-Parlamentets ønske, og hvilke resultater den har opnået?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0529/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. krævede en mere indgående kontrol med produkter fra tredjelande i forbindelse med Rådets direktiv 91/493/EØF om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fiskerivarer ⁽²⁾, således at der ikke stilles lempeligere sundhedsmæssige krav til produkterne fra disse lande end til produkter fra Fællesskabet.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke resultater den har fået ud af sine skridt til at efterkomme Europa-Parlamentets anmodning?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

⁽²⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 15.

(1999/C 370/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0530/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. gav udtryk for den opfattelse, at Unionen bør udvikle en forsyningspolitik, som lever op til de virkelige behov i Fællesskabets forarbejdningsindustri som helhed ved at støtte EU-fiskerflåden og til enhver tid sikre adgangen til de nødvendige råvarer på de bedste vilkår, verdensmarkedet kan tilbyde.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at opfylde Europa-Parlamentets ønske?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0531/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. opfordrede Kommissionen til at iværksætte reklamekampagner for EU's fiskekonserverprodukter med oplysninger om deres oprindelse, kvalitet, produktionsgarantier og høje næringsværdi, så forbrugeren har mulighed for at få at vide, hvor gode EU-produkterne er.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme Europa-Parlamentets opfordring?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0532/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. opfordrede Kommissionen til at tage de nødvendige initiativer til at oprette et referencelaboratorium på fællesskabsplan, der kan sikre kvaliteten og sørge for, at både EU-produkterne og de produkter, der kommer fra tredjelande og markedsføres frit på Unionens område, overholder de teknisk-sundhedsmæssige standarder.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme Europa-Parlamentets opfordring?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0533/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. opfordrede Kommissionen og de ansvarlige i medlemsstaterne til at stramme reglerne og forbedre kontrolmekanismerne for de fiskeriprodukter, der markedsføres på Unionens område, og til på troværdig måde at kontrollere, at lovgivningen om oprindelsesregler for ferske og forarbejdede produkter i fiskerisektoren overholdes.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt man har taget til at efterkomme Europa-Parlamentets opfordring, og hvilke resultater der er opnået i den forbindelse?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0534/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. erklærede at gå ind for fremme af kvalitetsprodukter, herunder råvarer, der kan indgå i de forskellige former for konservertilberedninger, som f.eks. lager, især olivenolie, hvorfor det anmodede om foranstaltninger til sikring af, at prisen på olivenolie holdes på niveau med verdensmarkedsprisen, så det bliver muligt at fastholde konkurrenceevnen for den pågældende tilberedningsform, der er et udtryk for kvaliteten af EU-konserver. Det anmodede i den forbindelse om, at ordningen med restitutioner til olivenolie til industribrug inden for den fælles markedsordning for olivenolie bibeholdes og styrkes.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget i forbindelse med denne anmodning fra Europa-Parlamentet?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0535/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Konservesindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserveindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. opfordrede Kommissionen til at fremme og yde økonomisk støtte til innovationer og forskning i nye produktionssystemer, nye produkter, forarbejdning af arter, der i øjeblikket ikke har nogen handelsværdi, samt nye produktions- og præsentationsformer.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme denne anmodning fra Europa-Parlamentet?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0537/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Konservesindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserveindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. erklærede, at sardinindustrien er en økonomisk aktivitet af stor betydning for mange regioner i Fællesskabet, og bemærkede, at denne sektor er i en krisesituation, der kræver, at der hurtigst muligt vedtages beskyttelsesforanstaltninger, herunder:

bevilling af de nødvendige midler for perioden 2000-2006 til at lette omstruktureringen i sektoren, udover de midler der er afsat i de nuværende strukturfonde.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme denne anmodning fra Europa-Parlamentet med henblik på en afhjælpning af den alvorlige krise i sardinindustrien?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0538/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Konservesindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserveindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) ⁽¹⁾, hvori det bl.a. erklærede, at sardinindustrien er en økonomisk aktivitet af stor betydning for mange regioner i Fællesskabet, og bemærkede, at denne sektor er i en krisesituation, der kræver, at der hurtigst muligt vedtages beskyttelsesforanstaltninger, herunder:

indførelse af en udligningsgodtgørelse for sardiner til Fællesskabets konserveindustri og bevarelse af en afbalanceret lagerstøtteordning for at undgå prisudsving på markedet som følge af de sæsonbestemte forskelle i udbuddet af råvarer til konserveindustrien; denne støtte bør kunne gives direkte til konserveindustrierne fra det øjeblik, hvor disse kan godtgøre at have betalt mindsteprisen til produktionen.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme denne anmodning fra Europa-Parlamentet med henblik på en afhjælpning af den alvorlige krise i sardinindustrien?

(¹) EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0539/99
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) (¹), hvori det bl.a. erklærede, at sardinindustrien er en økonomisk aktivitet af stor betydning for mange regioner i Fællesskabet, og bemærkede, at denne sektor er i en krisesituation, der kræver, at der hurtigst muligt vedtages beskyttelsesforanstaltninger, herunder:

iværksættelse af en kampagne på fællesskabsplan, som udstyret med de nødvendige finansielle midler skal fremme forbruget af sardiner og produkter som sardinkonserver og sardinpaté med dette produkts høje næringsværdi som argument.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme denne anmodning fra Europa-Parlamentet med henblik på en afhjælpning af den alvorlige krise i sardinindustrien?

(¹) EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0540/99
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) (¹), hvori det bl.a. erklærede, at EU's tunkonserverindustri er den vigtigste sektor inden for EU-konserver med hensyn til beskæftigelse og omsætning, og at det for at fremme de enorme vækstmuligheder i denne sektor er nødvendigt,

at der sørges for en stabil forsyning med de nødvendige råvarer (frisk tun, frosset tun og tunfileter) først og fremmest fra EU-fiskerflåden, og at der kun åbnes for nye importkontingenter, når disse er strengt nødvendige for Fællesskabets industri.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme denne anmodning fra Europa-Parlamentet og dermed fremme vækstmulighederne for EU's tunkonserverindustri?

(¹) EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0541/99
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) (¹), hvori det bl.a.

erklærede, at EU's tunkonserverindustri er den vigtigste sektor inden for EU-konserver med hensyn til beskæftigelse og omsætning, og at det for at fremme de enorme vækstmuligheder i denne sektor er nødvendigt,

at der føres tilsyn med, at de modydelse, der gives til tredjelande, opfylder de målsætninger, som fremgår af fællesskabsreglerne, herunder bæredygtig udvikling (AVS) og bekæmpelse af narkotika (GSP-narkotika, Andespagten), samt at de lande, der har privilegeret adgang til Fællesskabets marked, ikke gør sig skyldige i social dumping.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme denne anmodning fra Europa-Parlamentet og dermed fremme vækstmulighederne for EU's tunkonserverindustri?

(¹) EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0544/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Europa-Parlamentet drøftede og vedtog på plenarmødet i juni 1998 en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98) (¹), hvori det bl.a. opfordrede Kommissionen til at sørge for, at konserver fra EU kommer til at indgå i fødevarehjælpen til de lande, som har behov herfor, både fordi konserverprodukterne bevarer levnedsmidlernes næringsværdi, og fordi de er lette at oplagre og transportere.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til at efterkomme denne opfordring fra Europa-Parlamentet?

(¹) EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino
på skriftlige forespørgsler E-0524/99, E-0525/99, E-0527/99, E-0528/99, E-0529/99,
E-0530/99, E-0531/99, E-0532/99, E-0533/99, E-0534/99, E-0535/99, E-0537/99, E-0538/99,
E-0539/99, E-0540/99, E-0541/99 og E-0544/99**

(3. maj 1999)

For så vidt angår Kommissionens undersøgelse af konserverindustrien, forventer den i sit arbejdsprogram for 1999 at fremlægge et forslag til forordning vedrørende indsamling af vigtige fiskeribiologiske data. Dette forslag omfatter ligeledes indsamling af visse økonomiske oplysninger om forarbejdningsindustrien, herunder konserverindustrien.

Vedrørende støtte til konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter erindrer Kommissionen om, at en sådan støtte hører under strukturprogrammerne for fiskeri- og akvakultursektoren. Disse programmer omfatter praktisk talt altid en del for forarbejdning og markedsføring af produkter, en del for reklamefremstød og en del for pilotaktioner. Valg af enkeltstående projekter, især projekter til fordel for konserverindustrien, sker på ansvar af den forvaltningsmyndighed, som medlemsstaten har udpeget. Det bør understreges, at offentlig økonomisk støtte til en reklamekampagne, som er bygget op omkring produkter, der stammer fra Fællesskabet, udgør en diskrimination, som strider imod Fællesskabets internationale forpligtelser, navnlig inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen.

Fællesskabets toldforskrifter er et resultat af den fælles handelspolitik, som præferenceordningerne er en del af; de ydes enten på et autonomt grundlag (som Fællesskabets generelle præferencesystem, SPG eller forsyningspolitikken) eller på konventions-/aftalebasis (f.eks. Lomé-konventionen eller aftalerne om fri-

handel). Disse toldreduktioner revideres regelmæssigt i henhold til en procedure med periodisk ajourføring (kontingenter og autonome ophævelser) eller ifølge en procedure, som er nedfældet i den pågældende aftale (GSP, Lomé-konventionen, Europa-aftalerne osv.). Den nye GSP-ordning for perioden 1. juli 1999-31. december 2001 trådte i kraft for nylig, og den nye Lomé-konvention er under forhandling med staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet (AVS). I alle disse revisioner og forhandlinger ophæves alle de handelsmæssige fordele naturligvis, som ikke længere har nogen berettigelse.

Fællesskabets udviklings-samarbejds politik kan omfatte privilegeret adgang til Fællesskabets marked for produktion fra modtagerlandene. Da produkter, som importeres i den sammenhæng, er underlagt samme lovgivningsmæssige begrænsninger og krav som Fællesskabets produktion, medfører det forhold, at produktet nyder godt af en toldnedsættelse, ikke illoyal konkurrence. Ganske vist er visse produkter fra tredjelande måske mere konkurrencedygtige, f.eks. på grund af lavere omkostninger til arbejds løn, men det betyder ikke nødvendigvis, at et system med udligningsbeløb ville styrke konkurrenceevnen i Fællesskabets industri. Et sådant system ville endvidere stride mod Fællesskabets internationale forpligtelser.

Kommissionen er i færd med at revidere listen over tredjelande, hvorfra det er tilladt at importere fiskerivarer til konsum, således som det er fastlagt i Kommissionens afgørelse 97/296/EF af 22. april 1997, der indeholder en liste over tredjelande, hvorfra det er tilladt at importere fiskerivarer til konsum⁽¹⁾ (senest ændret ved Kommissionens beslutning 99/136/EF af 28. januar 1999⁽²⁾). På listen er kun medtaget lande, som har garanteret, at fiskerivarer, som eksporteres til Fællesskabet, opfylder de sundhedskrav, der stilles til beskyttelse af forbrugernes sundhed i Fællesskabets lovgivning. For at kontrollere, at de sundhedsmæssige forhold i disse lande mindst svarer til produktionsforholdene og betingelserne for salg af Fællesskabets produkter, gennemfører Kommissionen kontrolbesøg hos de kompetente myndigheder. Disse besøg omfatter en evaluering af lovgivningen, de kompetente myndigheder og deres inspektions-tjeneste samt sundhedsforholdene under produktion, lagring og forsendelse af fiskerivarer til Fællesskabet.

Desuden foretager Kommissionen inspektioner og kontrolrejser for at overvåge myndighedernes indsats, herunder inspektioner på stedet i individuelle virksomheder for at vurdere, i hvor høj grad de overholder den relevante lovgivning. Udvælgelsen af tredjelande, som modtager besøg fra Kommissionens inspektører, sker på grundlag af risikovurderingsprocedurer, som er baseret på kriterier for beskyttelse af forbruger-sundheden. Kommissionen deltager i et intensivt program med besøg til tredjelande med henblik på at evaluere det arbejde, som de myndigheder udfører, der er ansvarlige for håndhævelsen af de sanitære normer for fiskerivarer som fastlagt i Fællesskabets lovgivning, navnlig Rådets direktiv 91/493 af 22. juli 1991 om sundhedsmæssige betingelser for vilkårene for produktion og afsætning af fiskerivarer⁽³⁾ og Rådets direktiv 91/492 af 15. juli 1991 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af levende toskallede bløddyr³. Inspektion i tredjelande af fiskerivarer og levende toskallede bløddyr har været betragtet som en prioritet inden for rammerne af tjenesterejseprogrammet for 1999. Der er allerede planlagt omkring 30 tjenesterejser på dette område for første halvdel af 1999. I alt omkring 50 tjeneste-rejser forventes gennemført i 1999.

Inden for rammerne af reformen af den fælles markedsordning for fiskeri- og akvakulturvarer har Kommissionen for de arter, som ikke findes eller ikke findes i tilstrækkelige mængder i Fællesskabet, foreslået hele eller delvise ophævelser af de autonome toldkontingenter på ubestemt tid for at sikre forarbejdningssektoren mere konkurrencedygtige og stabile forsyningsforhold.

For så vidt angår referencelaboratorier henvises det ærede medlem til svaret på hans skriftlige forespørgsel nr. 3971/98⁽⁴⁾.

Der blev for mere end et år siden indledt en debat om, hvorledes toldpræferenceordningerne kan forbedres, især for så vidt angår anvendelsen af og kontrollen med oprindelsesbestemmelserne. Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet har udtalt sig om dette spørgsmål i henholdsvis Kommissionens meddelelse om forvaltning af præferenceordningerne fra juli 1998, Rådets (indre marked) konklusioner fra maj 1998 og Parlamentets vedtagelse af Nordmann-betænkningen den 21. oktober 1998. Kommissionen har stillet forslag om et program til revision af præferenceordningerne (som allerede er delvist iværksat), der omhandler hele denne problemstilling.

I forbindelse med den nylige tilpasning af den fælles markedsordning for olivenolie (Rådets forordning (EF) 1638/98 af 20. juli 1998 om ændring af forordning nr. 136/66 om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer⁽¹⁾) fulgte Rådet Kommissionens forslag om at bevare princippet om produktionsstøtte til olivenolie, som anvendes til fremstilling af visse former for konserves. Støtteniveauet fastsættes under hensyntagen til verdensprisen for olivenolie, som dannes i Fællesskabet, der med 80 % af verdensproduktionen er den største operatør. I lyset af markedssituationen, som karakteriseres ved, at der i næsten et år ikke har været eksportstøtte (undtagen i en kort periode i september 1998, hvor støtten androg 10 ECU pr. 100 kg), har Kommissionen besluttet ligeledes at tilpasse støtteniveauet for konserves. Dette niveau er gradvist faldet fra 67,18 ECU pr. 100 kg i januar 1998 til 44 ECU pr. 100 kg i november 1998 for at tage hensyn til markedssituationen og i ønsket om at bevare et betydeligt støttebeløb, så det fortsat er muligt at bistå olivenoliekonservessektoren.

Vedrørende eventuelle udligningsgodtgørelser for de dele af konservessektoren, som kan komme i krise, henvises det ærede medlem til artikel 17, stk. 1, litra c i Rådets forslag til forordning om de nærmere regler og betingelser for strukturforanstaltningerne for fiskeriet⁽⁶⁾.

Vedrørende behovet for forsyninger af råvarer importerer Fællesskabets industri en stor del. For at sikre, at denne industri er konkurrencedygtig med produkter, som er fremstillet i tredjelande, har man totalt ophævet importafgiften på tun (undtagen tunfileter). Der blev fra 1970 indført en godtgørelse for tun for at udligne visse ulemper for EF-producenterne, der skyldtes importordningen for tun, som blev brugt i forarbejdningsindustrien. Hvis importpriserne er lave, modtager de et udligningsbeløb for på visse betingelser at sikre dem en mindsteindtægt for den del af deres produktion, som sælges i Fællesskabet. Dette godtgørelsessystem er baseret på en EF-produktionspris, som Rådet på forslag af Kommissionen fastsætter en gang årligt på basis af prisgennemsnittet for de foregående tre år. Som det ærede medlem anfører, er tunfileter også en råvare, som EF's konservesindustri bruger. Dette produkt er ikke genstand for et udligningsbeløb, og det er underlagt en toldafgift på 24 %. Konservesindustrien bruger stedse større mængder af denne råvare. For at opfylde det stigende behov er industrien nødt til at forsyne sig på det internationale marked. I 1997, 1998 og 1999 blev der åbnet begrænsede toldkontingenter (hhv. 1 000 tons til 12 %, 1 200 tons til 9 % og 1 200 tons til 6 %).

For at gøre det muligt for industrien at klare den stigende konkurrence fra tredjelande har Kommissionen foreslået en delvis ophævelse af toldafgiften inden for rammerne af reformen af den fælles markedsordning.

Angående toldkontingenterne under Lomé-konventionen og GSP-narkotika for tun får import under en præferenceordning positive følger for producenterne af disse produkter i modtagertredjelande. I det omfang disse ordninger bidrager til at skabe job inden for rammerne af en økonomisk aktivitet, som ikke er narkotika, og fremmer udviklingen, er de berettigede.

Kommissionen fremmer opkøb og transport af konservesprodukter i forbindelse med fødevarerhjælp til kriseområder i tredjelande. I overensstemmelse med bestemmelserne i rammekontrakten for partnerskaber er det de operationelle partnere, som er ansvarlige for alle opkøb af produkter og tjenester, herunder ekspedition, transport og lagring. Humanitære organisationer skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at levnedsmidlerne stemmer overens med lokal smag og lokale behov og er de bedste, for så vidt angår kvalitet, pris, holdbarhed og forekomst. I partnerskabskontrakten er det anført, at den humanitære organisation i videst muligt omfang afgiver sine ordrer til det pågældende land eller omkringliggende lande. I tilfælde af varemangel eller for høje priser afgives ordrerne i Fællesskabet eller eventuelt i andre udviklingslande. Ordre kan undtagelsesvist afgives til et andet udviklet land af tekniske årsager, på grund af kvalitet, mangel på varer på de pågældende markeder, knaphed eller transportomkostninger.

(1) EFT L 122 af 14.5.1997.

(2) EFT L 44 af 18.2.1999.

(3) EFT L 268 af 24.9.1991.

(4) EFT C 325 af 12.11.1999.

(5) EFT L 210 af 28.7.1998.

(6) KOM(98) 728 endelig udg., EFT C 16 af 21.1.1999.

(1999/C 370/081)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0547/99
af Ursula Stenzel (PPE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Katastrofehjælp

Alperregionen i Italien, Frankrig, Østrig og Schweiz har i ugevis været hjemsøgt af store snelaviner. Katastroferne har især ramt regionerne Tyrol og Vorarlberg i Østrig hårdest. Den alvorligste lavineulykke siden den Anden Verdenskrig skete i går eftermiddag i en lille landsby i Tyrol ved navn Galtür. Indtil nu er der blevet fundet 16 døde, herunder to småbørn; der savnes endnu over 30 personer. Man må desværre regne med, at antallet af ofre vil stige. Snemasserne har forårsaget alvorlige ødelæggelser i landsbyen, som har 700 indbyggere.

EU har på sit budget for 1999 afsat midler til beskyttelse af civilbefolkningen og imødegåelse af miljømæssige nødsituationer under konto B4-330. Mener Kommissionen, at der er mulighed for at stille midler fra denne budgetkonto til rådighed til genopbygningen af de ramte regioner og landsbyer, herunder også den hårdt ramte bjerglandsby Galtür i Tyrol?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(30. april 1999)

Budgetpost B4-3300, »beskyttelse af civilbefolkningen« giver hverken mulighed for at støtte genopbygningen af de katastroferamte områder, eller yde økonomisk bistand eller nødhjælp.

Kommissionen minder det ærede medlem om, at Europa-Parlamentet i 1997 afskaffede budgetpost B4-3400, som gav mulighed for at yde nødhjælp til ofre for naturkatastrofer. I den forbindelse henvises det ærede medlem til det svar, Kommissionen har afgivet på skriftlig forespørgsel nr. P-763/99 fra Petrus Cornelissen (¹).

(¹) EFT C 348 af 3.12.1999, s. 129.

(1999/C 370/082)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0552/99
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Udviklingsbistand

Hvorfor er EF's bistand til mellemindkomstlande angiveligt tre gange højere end til lavindkomstlande, beregnet pr. indbygger? Er der planer om på ny at rette fokus i EF's udviklingsbistand mod bekæmpelsen af fattigdom og fra 2000 til 2006 at omlægge midlerne til lavindkomstlande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(6. maj 1999)

Det ærede medlem har ret i, at de fattige landes andel af bistanden er aftaget i de senere år. Fællesskabet støtter dog fortsat kampagnen mod fattigdom i udviklingslandene. Kommissionen bestræber sig naturligvis på, at denne tendens ikke underminerer kampagnen, og vil derfor nærmere undersøge, hvor stor en del af Fællesskabets bistand der går til de fattigste lande.

Ikke desto mindre er det vanskeligt at sikre en konsekvent og effektiv strategi for udviklingsbistand, hvilket er kernen i det ærede medlems spørgsmål. Bistandens fordeling afhænger ikke udelukkende af fattigdommens omfang. Faktorer som historiske og kulturelle forbindelser, udenrigspolitiske målsætninger, politisk og økonomisk stabilitet, partnerskabets kvalitet og omfang samt det civile samfunds udviklingsniveau må nødvendigvis ligeledes tages i betragtning, hvilket erkendes af både Rådet og Parlamentet. Det bør endvidere understreges, at mulighederne for at tage imod bistanden på lokalt plan og graden af en effektiv

forvaltning i landet eller regionen er afgørende faktorer ved bedømmelsen af samarbejdets effektivitet, og at gaverne ikke har særlig stor indflydelse på disse faktorer.

I de seneste ti år er Fællesskabets bistandsprogram, i henhold til de nye politiske mål, som er fastsat af medlemsstaterne og støttes af Parlamentet, blevet udvidet til at omfatte Middelhavsområdet, Latinamerika og Østeuropa. Dette har medført, at lavindkomstlandenes andel af bistanden er blevet nedsat (fra 75 % til 56 % mellem 1986 og 1996). Pengeværdien af bistanden til disse lande er dog steget med 31 % i samme periode. Endvidere er den andel af Fællesskabets bistand, som går til de mindst udviklede lande, fortsat højere end gennemsnittet for medlemsstaterne (34 % sammenlignet med 32 %). Fællesskabsbistanden i 1996 beløb sig til 2 ECU pr. indbygger i de mindst udviklede lande, sammenlignet med 1,4 ECU pr. indbygger i mellemindkomstlandene.

I denne sammenhæng bør erindres om, at den andel af fællesskabsbistanden, som går til de mindst udviklede lande, ikke er nogen målestok for den samlede indsats mod bekæmpelsen af fattigdom, eftersom der ikke tages hensyn til de af Fællesskabets partnerskabsprogrammer, der gennemføres i mellemindkomstlande (f.eks. i Latinamerika), hvor der stadig er vedvarende og betydelig fattigdom i isolerede områder til trods for en højere levestandard. Endvidere hører disse lande til dem, der har størst fordel af økonomiske samarbejdsaftaler, der bidrager til et miljø, som i højere grad fremmer investeringer, international handel og overførsel af teknologi, hvilket øger deres egne muligheder for at bekæmpe fattigdommen.

For fremtiden er der i de nye finansielle overslag, som blev vedtaget ved Det Europæiske Råds møde i Berlin, fastsat en meget begrænset stigning på 0,22 % pr. år i faste priser, stigende fra 4 550 millioner ECU i 2000 til 4 610 millioner ECU i 2006. I dette beløb indgår ikke Fællesskabets udviklingsbistand til Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene), der ydes gennem den særligt finansierede Europæiske Udviklingsfond (EUF). Indtil år 2001 vil de fleste forpligtelser på dette område blive finansieret ved hjælp af den nuværende ottende Europæiske Udviklingsfond (til en værdi af 15 000 millioner EUR over en femårsperiode). Prognoser efter denne dato afhænger af eventuelle beslutninger om de finansielle arrangemeters beløb og gennemførelse efter Lomé. Kommissionen har til hensigt at udarbejde et forslag om det finansielle rammebeløb til disse arrangementer i de kommende måneder.

Et af de centrale programpunkter i Kommissionens strategi for forhandlingerne om vilkårene efter Lomé er at udforme det fremtidige partnerskab med AVS-staterne (der omfatter de fleste af de mindre udviklede lande), med henblik på at gennemføre den centrale målsætning om at mindske fattigdommen. Dette skal ske på grundlag af de retningslinjer, der er udarbejdet af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), og som sikkert vil indebære, at ressourcerne i højere grad koncentrerer om de fattigste lande.

Endelig er det i denne sammenhæng værd at bemærke, at en regelmæssig revision af programmerne og, i givet fald en omfordeling af midler med henblik på den centrale målsætning at mindske fattigdommen, allerede finder sted med hensyn til AVS-landene. Kommissionen har for nylig indført et system med en årlig opgørelse, der har til formål at give et samlet billede af fællesskabsbistanden til hver enkelt modtager og i givet fald at foretage en omfordeling. Dette system vil blive kombineret med en midtvejsvurdering af alle AVS-aftaler (de nationale indikativprogrammer) i løbet af indeværende år, hvilket gør det muligt, at den støtte, som ikke er blevet anvendt eller ikke er anvendt i fuldt omfang, kan omdirigeres til lavindkomstlande endnu inden den nye finansieringsfase 2000-2006.

(1999/C 370/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0560/99

af John Iversen (PSE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Ny procedure for tildeling af midler fra ISPO

I november 1998 ansøgte Institut for Informations- og Medievidenskab om midler fra ISPO til afholdelse af konference inden for emnet informations- og mediasamfundet. Instituttet fik positiv respons på ansøgningen og blev tilmed opfordret til at udvide konferencen og opfordret til at forhøje størrelsen af det ansøgte beløb. Arrangørerne gik herefter igang med planlægningen af konferencen, der involverede over 100 personer fra over 18 forskellige lande.

Den 1.12.1998 gav ISAC/ISPO tilsagn om at støtte en konference i Århus i februar 1999 med et beløb på 48.000 ecu.

I et brev fra Martina Haak fremgår det, at ISPO optager konferencen på sin hjemmeside. Pludselig den 4. februar 1999 bliver der afsendt et brev til Århus Universitet, hvori det meddeles, at Kommissionen trækker sit tilsagn tilbage. Dette uddybes i et brev fra Jörg Wenzel til professor Per Jauert den 5. februar 1999. Det fremgår endvidere, at Århus Universitet har haft udgifter til den ikke afholdte konference på DKR. 127.000,00.

Hvordan agter Kommissionen at friholde Århus Universitet for udgifter i forbindelse med konferencen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(30. april 1999)

Århus Universitet kontaktede i efteråret 1998 Kontoret til Informationssamfundets Fremme (ISPO) for at søge støtte til en planlagt workshop eller konference om emnet »Lokale medier og informationssamfundet«. Først den 20. november 1998 kom der dog en formel ansøgning. Den 1. december afsluttedes ISPO's foreløbige analyse af den foreslåede konferences indhold og form. Analysen mundede ud i en positiv indstilling til et muligt tilskud på de søgte 49,5 % af de budgetterede udgifter. ISPO sendte derpå ansøgningen videre i Kommissionens beslutningssystem.

Efter at være blevet kontaktet af organisatorerne, som ønskede at vide hvordan det gik med deres ansøgning, sendte ISPO til uformel orientering sin positive indstilling til Århus Universitet den 2. december, men gjorde udtrykkeligt opmærksom på at den endelige bekræftelse ikke kunne gives før Kommissionen officielt havde vedtaget bevillingen, og at dette ville tage endnu nogen tid (muligvis indtil udgangen af december). Denne udtalelse var ikke en officiel kommissionsafgørelse om ansøgningen og er aldrig blevet præsenteret som sådan for Århus Universitet.

Under sine kontakter med organisatorerne bekræftede ISPO's sekretariat at ISPO ville lægge en forbindelse til konferencens websted ind på ISPO's hjemmeside; det er almindelig praksis i forbindelse med mange andre konferencer og arrangementer og helt på linje med målene for ISPO's virke som fastlagt da Kommissionen oprettede kontoret. ISPO's hjemmeside er et simpelt formidlingsredskab der skal give så bredt et billede som muligt af hvad der foregår af infosamfundsrelaterede aktiviteter i EF og skaffe adgang til nærmere oplysninger på andre netsteder via passende hyperlinks. Det er vigtigt at forstå at et link til en konferences netsted ikke kan opfattes som bevis for at Kommissionen har forpligtet sig over for konferencen. Sådanne links indsættes tit efter opfordring fra organisatorer uanset om de får tilskud eller ikke.

Det blev endvidere foreslået at konferenceorganisatorerne medtog en repræsentant for et projekt der ledes af bystyret i Stockholm; dette var et forsøg på at gøre opmærksom på aktiviteter der kunne være af interesse for deltagerne og dermed styrke konferenceprogrammet.

Den 1. januar 1999 trådte nye regler for bevilling af tilskud fra Kommissionen i kraft. I medfør af denne procedure blev ansøgningen forelagt for bevillingsudvalget på dets første møde den 1. februar. På grundlag af udvalgets bedømmelse konkluderede de kompetente tjenestegrene, at tilskuddet ikke kunne bevilges. Dette blev meddelt Århus Universitet den 4. februar 1999 – over tre uger før det planlagte arrangement.

Da der ikke var fremsendt nogen skriftlig officiel bekræftelse til organisatorerne, og hvis – som det nu siges at være tilfældet – et tilskud fra Kommissionen var afgørende for konferencens gennemførelse, burde organisatorerne have udskudt de endelige arrangementer til der forelå en officiel forpligtelse fra Kommissionens side. Dette skete desværre ikke, og organisatorerne hævder at have lidt et tab. Kommissionen kan ikke betragtes som ansvarlig for dette tab da udgifterne er afholdt uden at der har været nogen officiel forpligtelse eller underretning fra Kommissionen, og Århus Universitet synes ikke at have gjort hvad det kunne for at undgå tab på det tidspunkt hvor bevillingen til gennemførelse af konferencen blev afslået den 25.-26. februar 1999.

Kommissionen beklager at arrangementet ikke kunne finde sted skønt det principielt passede ind i målene for ISPO's arbejdsprogram.

Kommissionen vil også gerne bekræfte at det er tanken, inden for rammerne af de nye og mere gennemsigtige procedurer for bevilling af tilskud, i de kommende uger at indkalde ansøgninger om tilskud i henhold til programmet for fremme af informationssamfundet i Europa, der blev vedtaget af Rådet den 30. marts 1998 ⁽¹⁾, og som forvaltes af ISPO.

Kommissionen håber at denne episode ikke vil hindre et frugtbart samarbejde med Århus Universitet i fremtiden.

⁽¹⁾ EFT L 107 af 7.4.1998.

(1999/C 370/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0563/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Omstrukturering af Italiens Nationale Olympiske Komité (CONI) og bevarelse af arbejdspladser

Den 29. januar 1999 drøftede det italienske statsråd et udkast til lovdekret om omstrukturering af Italiens Nationale Olympiske Komité. Denne lovakt indeholder bestemmelser om en omstrukturering, der i virkeligheden betyder en radikal privatisering af CONI-strukturerne, hvorved denne adskilles fra de forskellige enkeltforbund, således at mange arbejdspladser foruden strukturerne operative kapacitet bringes i alvorlig fare.

Privatiseringen af disse strukturer vil, når alt kommer til alt, ikke nedbringe den offentlige gæld, men vil overføre de betydelige indtægter fra spil og tipsordninger, der er forbundet med sportsaktiviteter (fodbold-tips o.l.), til private.

Kan Kommissionen på den baggrund oplyse,

1. om den ikke mener, at den radikale privatisering af CONI og forbundene i det mindste bør ske gradvis under særlig hensyntagen til bevarelse af arbejdspladserne?
2. om ikke privatiseringsprocessen risikerer at være i modstrid med det europæiske sportscharter, som vedtoges i Rodi på de europæiske sportsministres 7. konference i 1992?
3. om ikke en sådan privatisering risikerer at hindre de økonomisk svageste samfundsgruppers adgang til sport, også i betragtning af hvor få offentlige strukturer der forvaltes af andre organer end CONI?
4. hvad den generelt mener om denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(5. maj 1999)

Det spørgsmål, det ærede medlem bringer på bane, henhører under den italienske regerings beføjelser.

For så vidt som omlægningen af Italiens Olympiske Komité indebærer en privatisering, der falder ind under anvendelsesområdet for direktiv 77/187/EØF ⁽¹⁾ af 14. februar 1977 om beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overdragelse af virksomheder, skal erhververen opretholde samme arbejds-vilkår som dem, der gjaldt for overdrageren.

I henhold til direktivet giver overdragelsen af en virksomhed ikke i sig selv overdrageren eller erhververen nogen begrundelse for at foretage afskedigelser (artikel 4, stk. 1), men denne bestemmelse er ikke til hinder for, at der kan ske afskedigelser af økonomiske, tekniske eller organisatoriske årsager, der medfører beskæftigelsesmæssige ændringer.

Under disse omstændigheder er det de nationale retsfor skrifter til gennemførelse af direktiv 77/187/EØF som fortolket af EF-Domstolen, der fastsætter de retlige følger af denne sag.

⁽¹⁾ EFT L 61 af 5.3.1977.

(1999/C 370/085)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0568/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Den seneste udvikling omkring Urban-initiativet i Rom

Kan Kommissionen på baggrund af mine tidligere forespørgsler E-2221/97 ⁽¹⁾ og E-3436/98 ⁽²⁾ samt kommissær Wulf-Mathies' svar af 25. januar 1999 på sidstnævnte fremlægge yderligere oplysninger om de efterhånden voksende forsinkelser hos kommunen i Rom, hvad angår forvaltningen af Urban-initiativet, og om de nærmere enkeltheder ved midlernes anvendelse? Er det navnlig muligt at forelægge præcise data vedrørende Urban-initiativet i Rom og i de øvrige italienske byer?

⁽¹⁾ EFT C 82 af 17.3.1998, s. 46.

⁽²⁾ EFT C 320 af 6.11.1999.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(3. maj 1999)

Ved udgangen af 1998 havde Roms kommune disponeret over 28 % af de eksisterende midler under URBAN-initiativet, og ca. 8,4 % var blevet brugt.

En tabel, som er blevet sendt direkte til det ærede medlem og parlamentets sekretariat, viser alle de italienske URBAN-kommuners relative placeringer (foreløbige tal).

Det ærede medlem gøres opmærksom på, at de til Rom afsatte midler blev nedsat i november 1998 med 346 000 euro som følge af forsinkelserne i gennemførelsen af initiativer, men de nuværende prognoser viser en forbedring af forsinkelserne i slutningen af april, hvor 70 % forventes at være blevet disponeret over.

(1999/C 370/086)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0570/99
af José Barros Moura (PSE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Eksport af kamptyre fra Portugal til Spanien

I forlængelse af spørgerens to tidligere spørgsmål (E-3620/98 og E-0151/99) og baggrund af Kommissionens svar af 22. januar 1999 på spørgsmål E-3620/98 ⁽¹⁾ ønsker spørgeren følgende oplyst: Ville bekymringerne med hensyn til beskyttelsen af folkesundheden, som tilsyneladende skulle have ligget til grund for en udvidelse af forbuddet til ligeledes at omfatte kamptyre (som i øvrigt er opfodret på græsgange og derfor ikke frembyder nogen fare), ikke blive fuldstændig ryddet af vejen med vedtagelsen i Spanien af samme procedure, som Colômbia har vedtaget med hensyn til kvæg fra Spanien, nemlig afbrænding af kvæget efter kampen?

I en artikel offentliggjort i tidsskriftet »6 Toros 6« fra 26. januar 1999 anføres det, at spansk kvæg nu ligeledes er mistænkt for at være inficeret og derfor måske ikke burde anvendes til tyrefægtning. Var det ikke den samme frygt for forurening, der gav anledning til udvidelse af forbuddet til at omfatte kvæg opdrættet i Portugal?

⁽¹⁾ EFT C 320 af 6.11.1999.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. april 1999)

Kommissionen har ikke kunnet få bekræftet oplysningerne fra det ærede medlem om, at Spanien har besluttet at afbrænde alle kamptyre efter kampene. Ifølge de oplysninger, som Kommissionen er kommet i besiddelse af, anvendes de fleste kamptyre i Spanien til konsum efter kampene.

Ifølge Kommissionens oplysninger om opdræt af kamptyre får disse tyre naturligt foder, men 8 måneder gamle kalve kan få et fodertilskud, og foderblandinger kan gives til kamptyre seks måneder, inden kampene finder sted.

Kommissionen har ikke kendskab til noget bevismateriale om, at spanske kamptyre skulle være inficeret med bovin spongiform encephalopati. Hvis det ærede medlem er i besiddelse af sådanne oplysninger, ville Kommissionen være taknemmelig for at modtage dem.

Kommissionen vil gerne benytte denne lejlighed til at gentage, at enhver anmodning om at undtage kamptyre fra det generelle forbud om transport af levende kvæg fra Portugal skal undersøges på baggrund af de foreliggende muligheder for at forhindre svindel og under hensyntagen til bl. a. de kontrolforanstaltninger, der findes i bestemmelsesmedlemsstaten.

(1999/C 370/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0583/99
af Patricia McKenna (V) til Kommissionen

(3. marts 1999)

Om: Kommissionsmedlem Montis medlemskab af det trilaterale udvalgs bestyrelse

Vil kommissionsmedlemmet i lyset af svar afgivet af Kommissionen på mine spørgsmål P-3880/98 ⁽¹⁾, E-3903/98 ⁽²⁾ og H-0933/98 ⁽³⁾, hvori det hedder, at årsagen til, at kommissionsmedlemmet ikke oplyste, at han var medlem af Bilderberg-gruppens forretningsudvalg enten var, fordi dette skete inden han blev kommissionsmedlem (skønt den erklæring han faktisk fremsatte, omfattede tidligere opgaver), eller at det blot var et privat møde (dvs.: uden nogen formel retsstruktur) — gøre rede for, hvorfor han ligeledes ikke oplyste, at han i øjeblikket er og i længere tid har været, medlem af bestyrelsen for det trilaterale udvalg, et behørigt oprettet organ med formelt medlemskab, som ligeledes kræver, at medlemmerne udtræder, når de påtager sig officielle opgaver?

⁽¹⁾ EFT C 182 af 28.6.1999, s. 131.

⁽²⁾ EFT C 207 af 21.7.1999, s. 145.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (november 1998).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(8. april 1999)

Mario Monti har været medlem af bestyrelsen for det trilaterale udvalg (Europa) fra 1988 til 1997.

Det trilaterale udvalg (Europa) kræver ikke, at medlemmerne udtræder, når de påtager sig officielle opgaver.

Mario Monti oplyste intet om dette medlemskab, fordi de erklæringer, der afgives af Europa-Kommissionens medlemmer, angår poster, som de beklæder i virksomheder og fonde, og det trilaterale udvalg er ingen af delene.

(1999/C 370/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0587/99
af Nuala Ahern (V) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Anmodning om yderligere oplysninger i tilknytning til skriftlig forespørgsel E-0370/98

Vil Kommissionen, i fortsættelse af svaret af 27. marts 1998 på min skriftlige forespørgsel E-0370/99 ⁽¹⁾, lave en liste over de ngo'er, hvis bekymringer vedrørende atomtransporter er blevet forelagt for Den Stående Arbejdsgruppe om Sikker Transport af Radioaktivt Materiale i løbet af de sidste fem år? Hvilke

bekymringer havde ngo'erne, og hvilke foranstaltninger har Den Stående Arbejdsgruppe og Kommissionen truffet som svar på disse bekymringer?

(¹) EFT C 310 af 9.10.1998, s. 55.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis

(3. maj 1999)

Det ærede medlem vil kunne finde oplysninger om enkeltheder i Den Stående Arbejdsgruppe om Sikker Transport af Radioaktivt Materiales virksomhed i Kommissionens svar på den skriftlige forespørgsel P-3454/98 af fru Bloch von Blottnitz (¹).

Selv om gruppen i forbindelse med sit arbejde jævnligt er blevet opfordret til at undersøge visse ikke-statslige organisationernes betænkeligheder, er de behandlede emner og de holdninger, der er givet udtryk for, fortrolige.

(¹) EFT C 320 af 6.11.1999.

(1999/C 370/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0590/99

af Nuala Ahern (V) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Rådets direktiv 96/29/Euratom vedrørende de miljømæssige virkninger af dereguleringen af kontrol med radioaktivitet

Hvilke anbringender har Kommissionen modtaget om Rådets direktiv 96/29/Euratom (¹) vedrørende de miljømæssige virkninger af dereguleringen af kontrol med radioaktivitet? Hvilke oplysninger har den vedrørende de foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet for at gennemføre direktivet om grundlæggende sikkerhedsnormer i national lovgivning?

(¹) EFT L 159 af 29.6.1996, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(29. april 1999)

Rådets direktiv 96/29/Euratom om fastsættelse af de grundlæggende sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling, indeholder de vigtigste dele af Kommissionens forslag, der blev baseret på indstillingen fra den gruppe af videnskabelige eksperter, der henvises til i Euratom-traktatens artikel 31.

Direktiv 96/29/Euratom erstatter direktiv 80/836/Euratom (¹) som ændret ved direktiv 84/467/Euratom (²), og Kommissionen mener, at det yder bedre beskyttelse af befolkningen og arbejdstagerne baseret på ajourført videnskabelig rådgivning i tråd med henstillingen fra kompetente internationale organisationer. Det nye direktiv kan ikke anses for at »deregulere« dette område: der er tværtimod blevet indført adskillige yderligere krav med udvidet anvendelsesområde til også at omfatte naturlig forekommende stråling.

På trods af den omhu, Kommissionen har lagt for dagen i udarbejdelsen af det foreslåede direktiv og i forhandlingerne med institutionerne, der førte til dets vedtagelse, vil direktivet, som et hvilket som helst andet stykke lovgivning, være udsat for kritik fra enkeltpersoner eller interessegrupper. En oversigt over kritikken blev fremlagt på workshoppen om »Gennemgang og vurdering af kritikken af de grundlæggende sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling«, der blev tilrettelagt af Parlamentet i Bruxelles den 5. februar 1998 og omhandlet i dokumentet af samme navn, offentliggjort af Parlamentet.

Kun Nederlandene har allerede gennemført de væsentligste dele af direktiv 96/29/Euratom i deres lovgivning; direktivet skal være gennemført i national lovgivning inden den 13. maj 2000. Danmark har nøjagtigt gennemført nogle af direktivets bestemmelser.

(¹) EFT L 246 af 17.9.1980.

(²) EFT L 265 af 5.10.1984.

(1999/C 370/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0591/99**af Nuala Ahern (V) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Kommissionens undersøgelser om behandling af radioaktivt affald og nuklear sikkerhed

Vil Kommissionen opregne alle eksempler siden 1995, hvor eksperter fra (a) Det Forenede Kongeriges og (b) Irlands regeringer har bidraget til Kommissionens undersøgelser om (1) behandling af radioaktivt affald og (2) nuklear sikkerhed og fysiske sikkerhedsforanstaltninger for plutonium? Vil Kommissionen offentliggøre en liste over de relevante undersøgelser i De Europæiske Fællesskabers Tidende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis

(3. maj 1999)

Hvad angår håndtering af radioaktivt affald i den anførte periode har britiske og irske regeringseksperter, som dette udtryk normalt forstås, kun medvirket i stående udvalg og ad hoc-udvalg sammen med eksperter udpeget af de andre medlemsstater. Disse udvalg har haft forskellige roller som f.eks. programforvaltning, kontraktvurdering og bistand med udarbejdelse af rapporter om særlige emner. De har ikke været involveret i egentlige undersøgelser.

Kommissionen har imidlertid i den nævnte periode finansieret talrige undersøgelser af forskellige forhold i forbindelse med radioaktivt affald og rensning af kontaminerede områder. Disse undersøgelser er blevet udført af lokale eksperter, som normalt er blevet udvalgt efter offentlige udbud. Over 20 sådanne undersøgelseskontrakter er indgået med britiske selskaber, og britiske selskaber har sandsynligvis været involveret som underkontrahenter i mange andre. Britiske selskaber og organisationer har desuden været involveret i over 20 forskningskontrakter om håndtering af radioaktivt affald under det fjerde rammeprogram for forskning og teknologiudvikling. I nogle af disse virksomheder har den britiske regering været — og i en del er den stadig — flertalsaktionær (det gælder f.eks. British Nuclear Fuels Ltd. (BNFL) og United Kingdom Atomic Energy Authority (UKAEA)). Andre er kontorer i det britiske embedsværk (f.eks. National Radiological Protection Board (NRPB)). Det står os ikke helt klart om sådanne kontrahenters personale skal betragtes som regeringseksperter, men under alle omstændigheder vil en liste over alt dette personale nok løbe op i adskillige hundrede navne. Men resultaterne af alle undersøgelseskontrakter efter offentlige udbud er tilgængelige for offentligheden, og rapporter offentliggøres normalt i serien EUR-report. Om nødvendigt kan der fremskaffes en liste over alle titler og kontraherende selskaber.

Nuklear sikkerhedskontrol udføres af Kommissionen i henhold til Euratom-traktatens kapitel 7, hvis gennemførelse er fastlagt i Kommissionens forordning nr. 3227/76 af 19. oktober 1976 om anvendelse af bestemmelserne vedrørende sikkerhedskontrol inden for Euratom⁽¹⁾. Nationale myndigheder eller eksperter er ikke blevet anmodet om at deltage i Kommissionens undersøgelser som led i sikkerhedskontrollen.

(¹) EFT L 363 af 31.12.1976.

(1999/C 370/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0592/99**af Nuala Ahern (V) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Anmeldelse fra de japanske myndigheder om planer om at sende affaldsstoffer fra højberiget uran til USA via EU-havne

Har de japanske myndigheder siden januar 1998 søgt om tilladelse til eller på anden måde informeret Kommissionen om planer om at sende affaldsstoffer fra højberiget uran til USA via havne i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis

(30. april 1999)

Kommissionen har ingen juridisk kompetence til at give tilladelse til transport af radioaktivt materiale ind på eller ud fra Fællesskabets territorium. Dette henhører under de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater.

For så vidt angår Euratoms sikkerhedsbestemmelser, gælder der ingen forpligtelse med hensyn til at anmelde transit af radioaktivt materiale via havne i Fællesskabet til Kommissionen eller informere denne herom. Der kræves kun en erklæring i tilfælde af, at der er tale om losning af materialet fra det pågældende skib eller fly med henblik på midlertidig oplagring i et kernekraftanlæg i Fællesskabet, inden det videreforsendes til det endelige bestemmelsessted.

(1999/C 370/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0594/99

af Nuala Ahern (V) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Illegal import og eksport af radioaktive materialer i EU i 1998

Hvor mange tilfælde af påstået illegal import og eksport af radioaktive materialer i Den Europæiske Union i 1998 blev anmeldt til Euratom? Hvilke undersøgelser blev der lavet for hver enkelt påstand, og vil Kommissionen give detaljer om de tilfælde, der var underbyggede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis

(3. maj 1999)

Kommissionen skal minde det ærede medlem om at Euratom-traktaten ikke forpligter medlemsstaterne juridisk til at underrette Kommissionen om lovlig eller ulovlig import eller eksport af radioaktive stoffer. Hvis derimod de radioaktive stoffer også skal klassificeres som nukleare materialer som defineret i Euratom-traktatens artikel 197, falder de automatisk ind under Euratom-traktatens kapitel VII. I nogle tilfælde gælder desuden forsyningsreglerne i kapitel VI. Enhver ulovlig forekomst af nukleart materiale på EF's område skal altså meddeles til Kommissionen.

I 1998 har de fleste sager ikke vedrørt nukleare materialer, men kun radioaktive stoffer, forseglede kilder og kontamineret metalaffald. Juridisk har medlemsstaterne ikke pligt til at underrette Kommissionen om ulovligheder med radioaktive stoffer. Endvidere kan der ikke overdrages detaljerede oplysninger til Kommissionen om sager vedrørende ulovlig handel så længe anklagemyndighederne har efterforskning eller domstolene retssager kørende. Kommissionen har dog fået oplysninger om tre tilfælde af ulovlig handel med radioaktive stoffer i medlemsstaterne i 1998. Desuden er der på grundlag af Euratom-traktatens kapitel VII rapporteret til Kommissionen om tre andre tilfælde, der drejede sig om nukleare materialer. I to af disse var der tale om lavt beriget uran og i det tredje om forarmet uran.

For at få nærmere oplysninger om disse tilfælde bør det ærede medlem henvende sig til de kompetente myndigheder i Tyskland, Italien og Det Forenede Kongerige, eftersom Kommissionen i henhold til Euratom-traktatens artikel 194 ikke har ret til at udlevere mere detaljerede oplysninger.

(1999/C 370/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0596/99**af Ian White (PSE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Væksthormonet rBST

1. Vil Kommissionen insistere på, at de relevante udvalg undersøger alle beviser vedrørende virkningerne af væksthormonet rBST på både dyrs og menneskers sundhed, når virksomheden, der ejer dette stof, søger om tilladelse til at sælge det til brug inden for EU?
2. Vil Kommissionen følge forsigtighedsprincippet, når spørgsmålet om at give tilladelse til at sælge kvægvæksthormonet rBST bringes op?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. maj 1999)

Kommissionen bad om en udtalelse fra Den Videnskabelige Veterinærkomité for Dyrs Sundhed og Trivsel såvel som fra Den Videnskabelige Komité for Folkesundhed angående brugen af rBST. Begge videnskabelige komitéer har for nylig udsendt en videnskabelig udtalelse om deres specifikke arbejdsopgaver. Udtalelserne findes på Kommissionens Europa-server. Med henblik på at tage en beslutning på dette område, vil Kommissionen på baggrund af de videnskabelige udtalelsers konklusioner udsende en rapport og et forslag om fremtiden for moratoriumet for bovin somatotropin (Rådets beslutning 93/936/EF) ⁽¹⁾ til Rådet og Parlamentet.

⁽¹⁾ EFT L 366 af 31.12.1994.

(1999/C 370/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0599/99**af Frédéric Striby (I-EDN) til Kommissionen**

(3. marts 1999)

Om: Indregistrering og afgiftsopkrævning for alsaciske lystsejlere

For at få både indregistreret i Frankrig, skal man betale en »taxe de francisation« (afgift for at få lov til at føre fransk flag), hvis man sejler i internationale farvande. Hvis man sejler på indre vandveje, og det gælder for de alsaciske lystsejlere, skal man betale en VNF afgift. Fordi Rhône-Rhin-kanalen, som forbinder den nordlige del af Alsace med den sydlige del, er blevet omklacificeret, skal de alsaciske lystsejlere benytte Alsace-kanalen. Denne administreres under en international statut, og selvom de alsaciske lystsejlere kun passerer igennem på vej til Strasbourg, Colmar eller Mulhouse, skal de alligevel betale denne »taxe de francisation«, hvilket er en dobbeltafgift, som skibe med udenlandsk flag er fritaget for.

Er Kommissionen informeret om denne dobbeltafgift? Hvordan agter den at reagere over for de franske myndigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(27. april 1999)

Kommissionen er ikke bekendt med den situation, det ærede medlem beskriver. Det kan imidlertid siges, at da registreringsafgifter og afgifter på visse transportmidler (herunder fritidsfartøjer) endnu ikke er harmoniseret på fællesskabsplan, står det medlemsstaterne frit for at indføre eller fastholde disse afgifter, forudsat at de ikke strider imod EU-lovgivningen, særligt EF-traktatens artikel 95. Ifølge denne artikel må medlemsstaterne ikke indføre eller bevare afgiftsordninger, hvor afgiften på importvarer og afgiften på lignende indenlandske varer beregnes ud fra forskellige grundlag og kriterier og medfører en højere afgift på importerede varer. På basis af de foreliggende oplysninger ser det ud til, at dobbeltafgiften på visse fritidsfartøjer kun påvirker de indenlandske transportmidler. Denne afgiftsordning strider således ikke imod EU-lovgivningen.

(1999/C 370/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0603/99**af Umberto Bossi (NI) til Kommissionen**

(4. marts 1999)

Om: Den italienske regerings forslag om nedsættelse af arbejdstiden til 35 timer

Princippet om arbejdstiden er fastsat i direktiv 93/104/EF⁽¹⁾, som indeholder de hovedretningslinjer, medlemsstaterne skal følge; i henhold til nærhedsprincippet skal hver medlemsstat derefter tilpasse sin nationale lovgivning ud fra de interne behov.

Italien har imidlertid endnu ikke overtaget dette direktiv, og der er derfor indledt en overtrædelsesprocedure mod landet.

Den italienske regering forsøger i øjeblikket at få vedtaget en lov om nedsættelse af den ugentlige arbejdstid til 35 timer, også for at begrænse de skadelige følger af overtrædelsesproceduren og undgå de bøder, denne vil medføre.

Mener Kommissionen ikke, at en lovbestemt nedsættelse af den ugentlige arbejdstid vil medføre øgede arbejdsomkostninger for virksomhederne, idet der ikke træffes afgiftsmæssige eller finansielle kompensationsforanstaltninger, hvilket i praksis vil afholde dem fra at foretage nye ansættelser?

Mener Kommissionen ikke, at en lovbestemt nedsættelse af den ugentlige arbejdstid (med lige løn og uden kompensationer for virksomhederne) vil medføre øgede priser for slutprodukterne?

Mener Kommissionen ikke, at en lovbestemt nedsættelse af den ugentlige arbejdstid i én medlemsstat vil medføre forringede vilkår for produkterne fra denne stat på det indre marked og dermed forstyrre markedet?

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(16. april 1999)

Ifølge arbejdstidsdirektivet skal medlemsstaterne vedtage gennemførelsesbestemmelser, forordninger og administrative bestemmelser senest den 23. november 1996 og give Kommissionen meddelelse derom. På nuværende tidspunkt har Kommissionen ikke modtaget de krævede oplysninger fra Italien og har derfor besluttet at indbringe sagen for Domstolen⁽¹⁾.

Forudsat at man lever op til direktivets mindstekrav, findes der ikke yderligere krav på fællesskabsplan. Man bør dog bemærke, at »Arbejdsmarkedets parter på alle relevante niveauer opfordres til at forhandle aftaler om modernisering af arbejdets tilrettelæggelse, herunder smidige arbejdsformer, for at gøre virksomhederne produktive og konkurrencedygtige og opnå den nødvendige balance mellem fleksibilitet og sikkerhed« ifølge retningslinjerne for beskæftigelsen for 1999.

De økonomiske konsekvenser af at nedsætte arbejdstiden er mangeartede. Kommissionen har dog for nylig udgivet en kritisk evaluering af fjorten undersøgelser af dette spørgsmål⁽²⁾. Man konkluderer, at en generel og ensartet nedsættelse af arbejdstiden har en begrænset indvirkning på beskæftigelsen og arbejdsløsheden. Kommissionen fremsender et eksemplar af denne undersøgelse til det ærede medlem og Parlamentets sekretariat.

Under visse omstændigheder kan en nedsættelse og en tilpasning af arbejdstiden dog påvirke beskæftigelsen gunstigt, når arbejdsmarkedets parter, især på lokalt plan, har forhandlet denne nedsættelse eller tilpasning.

⁽¹⁾ Se IP/98/628. Sag C-386/98.

⁽²⁾ Working time: Research and development 1995-1997. En evaluering af litteratur om emnet, som er gennemført for Europa-Kommissionen og Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene, og offentliggjort af DGV/D.2.

(1999/C 370/096)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0608/99
af Paul Rübige (PPE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Slovakiets deltagelse i det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling

Kommissionen betragter de syv ansøgerlande (Estland, Polen, Ungarn, Letland, Litauen, Tjekkiet og Slovenien) som egnede til at deltage i det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling.

Slovakiet er endnu ikke blevet nævnt, selv om de velkendte oplysninger om landet tegner et positivt billede af landets økonomiske præstationer, hvorfor dets foreløbige deltagelse synes mulig.

Hvilke kriterier har Kommissionen lagt til grund for sin vurdering?

Hvorfor er Slovakiet endnu ikke blevet medtaget i forslaget, og hvornår vil det blive medtaget heri?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(21. april 1999)

Den 24. februar 1999 vedtog Kommissionen sit forslag om Slovakiets anmodning om deltagelse i det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling. Årsagen til, at dette skete tidligere for nogle stater vedkommende og senere for andre, er, at Slovakiet, Bulgarien og Rumænien sendte deres officielle bekræftelse senere til Kommissionen end de syv andre ansøgerlande, der er nævnt i spørgsmålet.

(1999/C 370/097)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0609/99
af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Støtte til tidsskrifter og aviser i EU

Der findes adskillige publikationer, som beretter om de europæiske institutioner. Det ville være interessant at vide, hvorvidt der ydes europæisk støtte på dette område.

Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Ydes der finansiel støtte til publikationer i EU?
2. I bekræftende fald, hvilke tidsskrifter eller aviser modtager støtte fra Kommissionen?
3. Hvor mange midler er der afsat på budgettet til disse publikationer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(7. maj 1999)

1. Kommissionen yder ikke støtte til pressen eller forlag bortset fra et lille program, hvorunder der ydes støtte til oversættelse af litterære værker fra et af de mindre udbredte sprog.

2. Kommissionen køber imidlertid annonceplads i publikationer, når det er nødvendigt, for eksempel når den skal informere om udvælgelsesprøver. Den køber endvidere et antal eksemplarer af visse publikationer til eget brug. Nogle af Kommissionens repræsentationer har i forbindelse med deres informationsarbejde ydet støtte til tidsskrifter til ekstraeksemplarer eller ekstrasider, der har behandlet europæiske spørgsmål. Denne form for udgifter afholdes over en række forskellige budgetposter.

3. Udvælgelsen af publikationer, hvor der købes annonceplads, afhænger af, hvor der opnås den størst mulige nationale dækning. Denne udvælgelse bestemmes ikke af, hvorledes EU-stoffet behandles.

(1999/C 370/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0610/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Projekter i Stemnitsa (Arkadia) under det regionale operationelle program for Peloponnes

På mit spørgsmål (E-2365/98) ⁽¹⁾ om, hvorvidt det pågældende projekt vil ændre landsbyens traditionelle arkitektur, svarede den ansvarlige kommissær Wulf-Mathies, at »proceduren for tildeling af offentlige bygge- og anlægskontrakter og vurdering af indflydelsen på miljøet er blevet fulgt korrekt«.

Af nyere oplysninger, som jeg tror, at Kommissionen nu også råder over, fremgår det, at det ovenfor citerede svar er baseret på fejlagtige oplysninger, fordi det senere er kommet frem, at der foreligger dokumenter fra regionale myndigheder, som tilbagekalder de tidligere afgørelser om godkendelse af projektet. Ifølge den græske ombudsmand er proceduren antagelig ikke blevet »fulgt korrekt« i forbindelse med »nyanlæggelsen af det interne vejnet i Stemnitsa Gortinias«, eftersom der hverken forelå nogen godkendelse af placeringen og eller var foretaget nogen miljøsikovurdering, hvilket ville medføre en utilladelig ændring af landsbyens bevaringsværdige historiske karakter. De foreliggende oplysninger vedrørende udformningen af parkeringspladser har også vist sig at være upræcise.

Kan Kommissionen give yderligere oplysninger vedrørende denne sag? Hvilke foranstaltninger agter den at træffe?

⁽¹⁾ EFT C 142 af 21.5.1999, s. 11.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(20. april 1999)

Kommissionen underrettede ved brev af 9. februar 1999 det ærede parlamentsmedlem om, at den på grund af nye oplysninger, den havde modtaget fra den græske ombudsmand, på ny havde rettet henvendelse til de græske myndigheder vedrørende det projekt, der er omhandlet i skriftlig forespørgsel E-2365/98 ⁽¹⁾.

Indtil der foreligger supplerende oplysninger, har Kommissionen og de regionale myndigheder aftalt at udelukke den del af projektet, der vedrører reguleringen af vandløbet, fra EU-medfinansiering.

⁽¹⁾ EFT C 142 af 21.5.1999, s. 11.

(1999/C 370/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0611/99
af Carlos Pimenta (PPE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Det Europæiske Fællesskabs ratificering og gennemførelse af Århus-konventionen

Det Europæiske Fællesskab undertegnede konventionen om adgang til informationer, offentlighedens deltagelse i beslutningsprocedurer og domstolsadgang i miljøsager i Århus, Danmark, den 25. juni 1998, efter at det havde fremsat en erklæring om, at det agtede at anvende konventionen i sine egne institutioner.

1. Hvornår vil Kommissionen fremsende konventionen til Rådet og Parlamentet til ratificering?
2. Hvilke erklæringer om anvendelse af konventionen i Fællesskabets institutioner vil der eventuelt blive fremlagt, når konventionen ratificeres?

3. Hvilken strategi følger Kommissionen for at bringe Fællesskabets lovgivning i overensstemmelse med konventionen. Hvilke konkrete foranstaltninger er der tale om, og hvornår vil de blive gennemført i forbindelse med eksisterende og fremtidig lovgivning på området? Hvad er tidsplanen for hele proceduren?
4. Hvilke bindende instrumenter vil Kommissionen iværksætte for at forpligte institutionerne til at gennemføre adgang til informationer og offentlighedens deltagelse?
5. Hvad gør Kommissionen for at sikre, at konventionen kan træde i kraft snarest muligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(3. maj 1999)

1. I overensstemmelse med den normale fremgangsmåde vil Kommissionen fremsætte et forslag til den nødvendige »afsluttende retsakt« for Rådet og Parlamentet, når først de nødvendige ændringer er blevet foretaget i fællesskabslovgivningen for at sikre, at det er tilpasset bestemmelserne i konventionen.
2. Det er endnu for tidligt til at sige, hvilke erklæringer — hvis nogen overhovedet — der vil blive fremsat med hensyn til anvendelse af konventionen på Fællesskabets institutioner, når konventionen ratificeres.
- 3.-4. Kommissionen er i øjeblikket ved at foretage en dybtgående vurdering af den relevante fællesskabslovgivning med henblik på at afgøre, hvilke ændringer der eventuelt vil blive nødvendige. Hvad angår adgang til oplysninger i medlemsstaterne, galdt direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger⁽¹⁾, der er ved at blive revideret. Hvad angår adgang til Fællesskabets institutioners oplysninger, er Kommissionen i færd med at gennemføre artikel 255 i EF-traktaten (som ændret ved Amsterdam-traktaten). Det forventes, at der vil blive fremsat et lovgivningsforslag efter Amsterdam-traktatens ikrafttrædelse. Hvad angår offentlighedens inddragelse i beslutningstagningen om miljøbestemmelser, er Kommissionen i gang med at undersøge, hvilken fællesskabslovgivning, der måtte blive berørt og hvilken, der skal ændres.
5. Der skal foretages 16 ratificeringer, inden konventionen kan træde i kraft. Kommissionen lægger stor vægt på ratificering af konventionen, og arbejder intenst med at sætte Fællesskabet i stand til at ratificere så hurtigt som juridisk muligt. Det vil imidlertid tage nogen tid i betragtning af at fællesskabslovgivningen først så vidt muligt skal tilpasses konventionens bestemmelser for at sikre retlig gennemsigtighed og sikkerhed.

⁽¹⁾ EFT L 158 af 23.6.1990.

(1999/C 370/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0612/99 af Bernie Malone (PSE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Dobbeltbeskatningsaftaler

Er det Kommissionens politik at kontrollere dobbeltbeskatningsaftaler for at sikre, at der ikke sker forskelsbehandling som følge af nationalitet? Er Kommissionen bekendt med bestemmelsen i dobbeltbeskatningsaftalen mellem Irland og Det Forenede Kongerige om beskatning af udenlandske udbytter? Finder Kommissionen denne bestemmelse diskriminerende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(27. april 1999)

Det er medlemsstaterne, der er ansvarlige for forhandling og indgåelse af bilaterale dobbeltbeskatningsaftaler. Sådanne aftaler skal overholde fællesskabsretten, især principperne om de grundlæggende frihedsrettigheder og ikke-diskrimination. Kommissionen gennemgår ikke systematisk national skattelovgivning og dobbeltbeskatningsaftaler, men den undersøger, om de er i overensstemmelse med fællesskabsretten, når den får forelagt en sag.

Kommissionen er bekendt med, at både Det Forenede Kongerige og Irland for nylig har ændret deres love om beskatning af udbytter. Den er også bekendt med, at en protokol til konventionen mellem Irland og Det Forenede Kongerige trådte i kraft den 1. januar 1999 for selskabsskat, og at den vil træde i kraft den 6. april 1999 for indkomstbeskatning, samt at denne indeholder en ny artikel om beskatning af udbytter.

(1999/C 370/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0616/99

af Peter Crampton (PSE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Internationale fiskeriaftaler

Kan Kommissionen udarbejde en fortegnelse over nuværende internationale EU-fiskeriaftaler, hvad enten de er i kraft eller ej, og anføre udløbsdatoen? Hvilke forhandlinger om forlængelse foregår der i øjeblikket? Er der nye forhandlinger i gang eller planlagt for lande, som EU endnu ikke har indgået fiskeriaftaler med?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(5. maj 1999)

Der findes for indeværende følgende fiskeriaftaler mellem Fællesskabet og følgende lande: Angola (udløb 2/5/99), Argentina (23/5/99), Kap Verde (5/9/00), Comorerne (27/2/01), Côte d'Ivoire (30/6/00), Estland (31/12/06), Gabon (3/12/01), Gambia (30/6/06), Grønland (31/12/00), Guinea Bissau (15/6/01), Ækvatorialguinea (30/6/00), Færøerne (12/3/03), Island (11/1/04), Letland (5/2/03), Litauen (12/10/03), Madagaskar (20/5/01), Marokko (30/11/99), Mauritius (30/11/99), Mauretaniens (31/7/01), Norge (16/6/03), Polen (bilateral aftale med Sverige) (31/12/05), Republikken Guinea (31/12/99), Rusland (bilateral aftale med Sverige og Finland) (31/12/02), São Tomé (31/5/99), Seychellerne (17/1/02) og Senegal (30/4/01).

Der forventes indledt forhandlinger om forlængelse af protokollerne til aftalerne med São Tomé, Republikken Guinea og Mauritius, som udløber i indeværende år. En eventuel forlængelse af protokollen til fiskeriaftalen mellem Fællesskabet og Angola er ved at blive undersøgt. De forhandlinger, der indledtes i november 1997 om en forlængelse af protokollen til fiskeriaftalen med Gambia, som blev ophævet i juni 1996, vil kunne genoptages i 1999. I 1999 gennemføres de indledende drøftelser med de argentinske og marokkanske myndigheder med henblik på at få defineret nye former for samarbejde på fiskeriområdet.

Kommissionen har desuden forhandlingsmandat til at indgå aftaler med Mozambique, Namibia, Sydafrika, Tanzania, Rusland og Polen.

(1999/C 370/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0621/99

af Robin Teverson (ELDR) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Flyselskabernes slottider

Er Kommissionen klar over, at muligheden for, at flyselskaberne åbent vil begynde at handle med slottider i lufthavnene på et kommercielt grundlag, vil føre til, at mindre regionale flyruter fortrænges fra de større centrale lufthavne som følge af det kommercielle pres? Er dette ikke i strid med politikken om regionalisering og luftportadgang fra region til region.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(28. april 1999)

Kommissionen er ved at forberede et forslag til ændring af Rådets forordning (EØF) 95/93 af 18. januar 1993 for at optimere udnyttelsen af slots. I den forbindelse ser den særlig på de fordele og ulemper, der er

forbundet med indførelsen af en retfærdig mekanisme for tildeling af slots. Man overvejer også forskellige midler til at styrke nytilkomne luftfartsselskabers position, herunder regionale luftfartsselskabers, og at gøre den eksisterende forordning nemmere at håndhæve.

(1999/C 370/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0623/99

af Josep Pons Grau (PSE) og María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Avl, oplæring og dressur af aggressive hunderacer

Pressen i nogle af medlemsstaterne har i de seneste uger kunnet fortælle om hundes angreb på mennesker.

Disse meget sørgelige og beklagelige hændelser, som undertiden har dødelig udgang, har forårsaget stor ængstelse og harme, og de beskedne informationer og fristelsen til at vedtage hastelovgivning kan få uheldige konsekvenser.

For det første er der en åbenlys risiko for, at borgerne, især ældre og børn, bliver udsat for angreb fra kraftige dyr, som på grund af dårlig opdragelse, forsømmelse eller mishandling er blevet forvandlet til uhyrer. For det andet er der risiko for, at dyret får hele skylden, mens man glemmer det ansvar, dårlige ejere, hundetrænere, sælgere osv., har. På denne måde opdeles hunderacerne i aggressive og ikke-aggressive, og der opstår et krav om, at hele racer udryddes. For det tredje viser det sig, at der er et betydeligt juridisk vakuum i på EU-niveau og i flertallet af medlemsstaterne.

Der er derfor efter vores mening behov for at beskytte både borgerne og hundene og sikre de gode og harmoniske forbindelse mellem hunde og mennesker, som har en tusindårig tradition.

I lande som Spanien er antallet af disse hunde fordoblet, og de europæiske dyrebeskyttelsesforeningerne har advaret om, at når det går af mode at holde sådanne hunde, kan man risikere, at de bliver efterladt på veje og gader.

Mener Kommissionen derfor ikke, at det haster med at forelægge et direktivforslag om hensigtsmæssig avl, træning, anvendelse, salg, besiddelse og hold af potentielt aggressive dyr?

Mener Kommissionen ikke, at der bør indføres totalforbud mod organisering af hundekampe og at skærpe straffen over for de personer, som organiserer, overværer og opnår fortjeneste på sådanne kampe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(23. april 1999)

Kommissionen er enig med de ærede medlemmer i, at det ikke er acceptabelt, at der forekommer sådanne sørgelige og beklagelige hændelser med aggressive hunde.

Hovedformålet med EU-velfærdsreglerne er at beskytte husdyr i landbruget, under transport og under slagtning. Der foreligger generelle regler for husdyrhold i landbruget såvel som mere detaljeret lovgivning for hold af æglæggende høns, kalve og svin. Rådet drøfter for tiden en forbedring af det gældende direktiv om hold af æglæggende høns samt inkludering af praksis for husdyrhold inden for økologisk landbrug. Der findes også regler for beskyttelse af dyr under transport (Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 (!)). Dette direktiv, og særlig kapitel III i bilaget til det, omhandler også transport af hunde.

Der findes desuden fællesskabsbestemmelser for hunde, som bruges til forsøgs- og videnskabsformål, idet dette område er dækket af Rådets direktiv 86/609/EØF af 24. november 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål ⁽²⁾.

Med hensyn til de ærede medlemmers spørgsmål om avl af hunde må der henvises til medlemsstaternes nationale lovgivning, da dette område ligger inden for medlemsstaternes egne beføjelser. Kommissionen har derfor ikke på nuværende tidspunkt til hensigt at foreslå særlig lovgivning på hundeaavlområdet.

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

⁽²⁾ EFT L 358 af 18.12.1986.

(1999/C 370/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0626/99
af Umberto Bossi (NI) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Restaureringen af Det Skæve Tårn i Pisa

Kan Kommissionen oplyse, om de forskellige restaureringsprojekter for Det Skæve Tårn i Pisa også er blevet finansieret med EU-støtte?

Kan den i bekræftende fald oplyse, hvor store beløb og hvilken slags midler der har været tale om, og efter hvilken tidsplan udbetalingerne har fundet sted?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(5. maj 1999)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem, at Det Skæve Tårn i Pisa to gange har modtaget finansielle bidrag inden for rammerne af Kommissionens handlingsprogram for bevarelse af arkitektonisk kulturarv af usædvanlig betydning.

I december 1997 blev der bevilget 50 000 EUR til udførelsen af metodeforskning i den mest hensigtsmæssige metode til bevarelse af stenene, som i otte hundrede år har været udsat for en helt usædvanlig belastning på grund af tårnets hældning. Denne bevilling havde ingen tilknytning til arbejdet i forbindelse med tårnets statiske problemer.

De gode resultater, der fremkom ved denne forskning, kan anvendes på interventionsmetoder for andre monumenter overalt i Europa. Dette første positive eksperiment foranledigede det centrale restaurationsinstitut i Rom og universitetet i Pisa, i komitéen for tårnets bevarelse, til at fremsætte et forslag til et europæisk restaurationslaboratorium inden for rammerne af Raphael-programmet. Forslaget blev godkendt i slutningen af 1998 med et beløb på 271 327 EUR (den første rate er blevet udbetalt, og den anden og sidste rate vil blive betalt, når projektet er færdigt omkring midt i år 2000).

(1999/C 370/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0627/99
af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Fællesskabsmidler og Sviluppo Italia

Som bekendt fastsættes det i lovdekret nr. 1/99, at der oprettes et holdingselskab ved navn Sviluppo Italia, hvortil statens andele i allerede operative selskaber overføres, således at der kan oprettes en samlet koncern med de formål, der er nævnt i artikel 1, § 2. I lovdekretet er der desuden tale om en opdeling af de operative funktioner i udviklingstjenester og finanstjenester, som uddelegeres til to respektive selskaber, der kontrolleres af Sviluppo Italia.

Kan Kommissionen i betragtning af, at offentlige midler, der kommer fra EU og specielt er øremærket til »finansiering« af programmer til virksomhedsfremme og til tilbagestående områder, bruges som startkapital (risikokapital) og som likviditet (finansiering) for en enkelt modtager, der formelt er et privat foretagende (AS), men reelt ejes af staten og har mulighed for at anvende midlerne til andre tiltag end dem, de var forudbestemt til,

At Sviluppo Italias operative selskaber vil få en dominerende position på markedet for udviklingstjenester og finanstjenester, da der ikke regnskabsmæssigt skelnes mellem aktiviteter, der skal dække behov af offentlig interesse, og aktiviteter, der foregår i virksomhedsregi,

At Sviluppo Italia-koncernen er en struktur, som er en privatretlig juridisk person, hvor der derfor ikke er tale om de forholdsregler og garantier, der gælder for et offentligretligt organs struktur,

oplyse, om den ikke mener, at der her eventuelt er tale om overtrædelse af EU-reglerne vedrørende strukturfondene, statsstøtte og konkurrence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(16. april 1999)

En medlemsstats valg af fremgangsmåder for forvaltning af strukturfondenes midler henhører under den pågældende medlemsstats beføjelser. Vælger den at overføre sine andele til et enkelt selskab med retsevne, udgør dette derfor ikke et forhold, der vedrører EF-bestemmelserne om statsstøtte.

Ifølge EF-traktatens artikel 222 berøres de ejendomsretlige ordninger i medlemstaterne ikke af traktaten. En medlemsstats oprettelse af et privatretligt holdingselskab på markedet udgør derfor ikke i sig selv en overtrædelse af EF's konkurrenceregler.

Under alle omstændigheder vil Sviluppo Italias eventuelle konkurrencebetonede virksomhed være omfattet af EF's konkurrenceregler, navnlig reglerne om statsstøtte.

(1999/C 370/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0628/99

af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Serviceorgan – vekselgebyrer

Der er som følge af indførelsen af euroen og de deraf følgende alt for store omkostninger til veksling af penge indledt undersøgelser af bankernes praksis i fire lande. I forbindelse hermed har Kommissionen oprettet sit eget serviceorgan, hvor de berørte borgere kan klage over for høje vekselgebyrer.

Dette giver anledning til følgende spørgsmål:

1. På grundlag af hvilke kriterier udvalgte de banker, hvor der foretages undersøgelser?
2. Er det rigtigt, at der er indgået aftaler mellem bankerne om gebyrerne?
3. Hvorfor foretages der ingen undersøgelser af østrigske bankers praksis?
4. Hvis undersøgelsen også vil blive udvidet til østrigske banker, hvilke pengeinstitutter vil så blive berørt heraf?
5. Foreligger der mistanke mod østrigske banker?
6. Hvor befinder dette serviceorgan sig (i de pågældende medlemsstater eller i Bruxelles)?
7. Hvordan får borgeren at vide, hvor han kan henvende sig?
8. Blev oprettelsen af dette serviceorgan bekendtgjort? I bekræftende fald, hvornår og hvor?

9. Hvor mange klager er der gennemsnitligt indgået pr. dag og pr. uge, siden klageinstansen blev oprettet?
10. Hvilke problemer og spørgsmål forelægges oftest for klageinstansen?
11. Fra hvilke lande kommer klagerne?
12. Hvilke problemer i Østrig er den blevet gjort opmærksom på?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(30. april 1999)

1. og 2. De banker, der er blevet undersøgt, er blevet udvalgt på basis af praktiske overvejelser, f.eks. vedrørende deres størrelse og betydning og de disponible ressourcer. Undersøgelserne skulle vise, om europæiske banker samordnede deres vekselgebyrer. Kommissionen udsendte desuden samtidig en anmodning om oplysninger til sytten bankforeninger i otte medlemsstater, herunder Østrig. Den dokumentation, der er modtaget som led i begge procedurer, undersøges i øjeblikket for at få fastslået, om der forekommer nogen samordning af vekselgebyrer. Det ærede medlem vil forstå, at Kommissionen på nuværende stadium ikke kan udtale sig om resultatet.

3.-5. Den omstændighed, at der ikke blev foretaget nogen undersøgelse i Østrig, betyder dog ikke, at østrigske banker ikke er berørt af Kommissionen forespørgsler.

Med hensyn til det ærede medlems andre spørgsmål skal det først og fremmest bemærkes, at de »varme linjer«, som Kommissionen har oprettet, ikke direkte har berøring med den konkurrenceundersøgelse, der er omhandlet i punkt 1-5. Kommissionen besluttede at give adgang til to e-mail-adresser og to fax-numre, hvor borgerne kan fortælle Kommissionen om, hvilke problemer de er udsat for, så som tilsidesættelse af lovgivningen om euroen (f.eks. tilfælde, hvor den officielle vekselkurs ikke følges) eller af henstillingen vedrørende bankgebyrer for seddelveksling og betalingstransaktioner i forbindelse med omregning til euro. På denne måde håber Kommissionen at få et bedre indblik i, hvilke praktiske problemer der opstår. Baggrunden herfor er, at man ønsker at sikre en gradvis forbedring af betalingssystemerne, som ikke har noget at gøre med Kommissionens konkurrenceundersøgelse. På det ærede medlems specifikke spørgsmål kan der gives følgende svar.

6. De oplysninger, som Kommissionen modtager via fax eller e-mail, indgår ikke til et særligt nyt »serviceorgan« men til generaldirektoratet for det indre marked og finansielle tjenesteydelser (GD XV) og generaldirektoratet for forbrugerpolitik og beskyttelse af forbrugernes sundhed (GD XXIV) som led i disses sædvanlige struktur og arbejde. Alle oplysninger indlæses i samme database. Der findes ingen andre organer til at modtage sådanne oplysninger, og slet ikke på nationalt plan.

7. og 8. E-mail-adresserne og fax-numrene er omtalt i pressemeddelelse IP/99/90, som Kommissionen offentliggjorde den 5. februar 1999.

9. I de første seks uger blev der modtaget i gennemsnit 15 e-mail og 10 faxer om ugen.

10. De foreløbige resultater viser, at ca. en tredjedel af klagerne vedrører overførsler over grænserne (det drejer sig specielt om høje gebyrer men også lange ventetider). Der er også mange klager over høje gebyrer for indløsning af checks. De fleste klager vedrører imidlertid problemer med de nye gebyrer for seddelveksling. Af mange af henvendelserne fremgår det, at der er udbredt skuffelse over, at disse gebyrer ikke er forsvundet eller blevet mindre, medens andre mener, at de faktisk er gået i vejret. Kommissionen vil offentliggøre mere detaljerede tal i april 1999.

11. og 12. Flertallet af henvendelserne kom fra Belgien, Tyskland, Frankrig, Italien, Nederlandene og Østrig. Hvad angår Østrig kan det siges, at klagerne i almindelighed er de samme som dem, der er modtaget fra de andre medlemsstater.

(1999/C 370/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0630/99**af Encarnación Redondo Jiménez (PPE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: *Cyperus esculentus* L. (jordmandel). Landbrug

Jordmandel, *Cyperus esculentus* L, som typisk dyrkes i Valencia (Spanien), er alvorligt truet af eksport fra tredjelande, og følgelig er også fremstillingen af mandelmælk truet, en typisk drik i området. Den toldnomenklatur, der henviser til jordmandel, er nr. 07149090, og der blev i 1995 indført ca. 1.280.000 kg fra Elfenbenskysten, Burkina Faso, Mali og Niger.

Hvorfor findes der ikke oplysninger om, hvor mange kilo jordmandel, der er indført efter dette tidspunkt?

Har Kommissionen kendskab til, via hvilke havne og toldsteder, produktionen af jordmandel fra tredjelande er indført i de seneste år, og agter den at træffe foranstaltninger til fremtidig kontrol med indførslen af jordmandel?

Hvis der ikke træffes foranstaltninger, hvorledes vil man da kontrollere problemet med aflatoxin, et stof, som er yderst skadeligt for den menneskelige sundhed?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler**

(6. maj 1999)

Toldkoden KN 07149090 er en toldkode for en restposition. Den omfatter alle andre former for produkter af rødder og rodknolde med stort indhold af stivelse eller inulin, friske, kølede, frosne eller tørrede, som jordmandler hører under. Det er altså ikke muligt nøjagtigt at fastslå bidraget fra jordmandler i de handelsaktioner, som er omfattet af denne kode. En undersøgelse af de statistiske data viser imidlertid, at hvis den mængde, der importeres under toldkoden KN 07149090, alene omfattede spiselige jordmandler, har Spanien importeret 1280 tons i 1995, 1537 tons i 1996 og 1472 tons i 1997.

I 1997 var Mali det største eksportland med 1239 tons til Fællesskabet, heraf 1213 tons til Spanien. Det bør bemærkes, at importen fra Mali stiger kraftigt (til sammenligning kan nævnes 229 tons i 1995 og 761 tons i 1996). Nedenstående tabel viser yderligere oplysninger om importtallene for 1996 og 1997. På grundlag af deltal kan man iagttage samme tendens for 1998.

tons

Eksportland:	Importeret mængde i 1996		Importeret mængde i 1997	
	EUR15	Spanien	EUR15	Spanien
Mali	761	737	1239	1213
Côte d'Ivoire	672	564	40	35
Niger	170	147	152	152
Burkina Faso	70	70	53	53

I lyset af det omfang og den værdi som handel med jordmandler repræsenterer, selv om de betragtes som det eneste produkt, der er omfattet af koden 07149090, synes indførelsen af en specifik, supplerende kode ikke berettiget, især ikke da dette ville skabe yderligere administrative byrder for de små producenter.

Der findes ingen specifikke fyto-sanitære EU-bestemmelser for jordmandler. På området gælder imidlertid de generelle bestemmelser i Rådets direktiv 77/93/EØF af 21. december 1976⁽¹⁾ om foranstaltninger mod indslæbning af skadegørere på planter eller planteprodukter, senest ændret ved direktiv 98/2/EF⁽²⁾.

Desuden gælder også bestemmelserne i Rådets direktiv 89/397/EØF af 14. juni 1989 om offentlig kontrol med levnedsmidler ⁽³⁾. Disse kontroller vedrører blandt andet det maksimale indhold af pesticidrester, fastsat i Rådets direktiv 90/642/EØF af 27. november 1990 om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for pesticidrester på og i visse produkter af vegetabilsk oprindelse, herunder frugter og grønsager ⁽⁴⁾, senest ændret ved Kommissionens direktiv 98/82/EF ⁽⁵⁾.

Kommissionens forordning (EF) 1525/98 af 16. juli 1998 om ændring af Kommissionens forordning (EF) 194/97 om fastsættelse af grænseværdier for bestemte forurenende stoffer i levnedsmidler ⁽⁶⁾ indeholder en fastsættelse af det maksimale indhold af aflatoksiner i visse fødevarer. Kommissionen råder ikke over tal, som påviser, at spiselige jordmandler kan forurennes med aflatoksiner. Der er derfor ikke fastsat maksimumgrænser for indholdet af aflatoksin i denne grøntsag. Hvis Kommissionen får tilstillet sådanne oplysninger, vil den undersøge forholdet og i påkommende tilfælde træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte den offentlige sundhed.

⁽¹⁾ EFT L 26 af 31.1.1977.

⁽²⁾ EFT L 15 af 21.1.1998.

⁽³⁾ EFT L 186 af 30.6.1989.

⁽⁴⁾ EFT L 350 af 14.12.1990.

⁽⁵⁾ EFT L 290 af 29.10.1998.

⁽⁶⁾ EFT L 201 af 17.7.1998.

(1999/C 370/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0637/99
af Hanja Majj-Weggen (PPE) til Kommissionen

(16. marts 1999)

Om: Tortur i Zimbabwe

Er Kommissionen klar over, at to journalister fra »Zimbabwe Standard« er blevet arresteret af militærpolitiet, og at disse journalister er blevet udsat for tortur?

Kan Kommissionen bekræfte, at EU den 29. januar rettede henvendelse til fungerende udenrigsminister Shamuyari?

Kan Kommissionen oplyse, hvad denne henvendelse har ført til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(15. april 1999)

Kommissionen er bekendt med, at to journalister fra ugeskriftet »The Standard« er blevet arresteret og tortureret af Zimbabwes militær og kan meddele, at der blev rettet en fælles diplomatisk henvendelse fra EU, USA, Canada, Australien, New Zealand, Japan og Norge den 29. januar 1999 til den fungerende udenrigsminister Shamuyarira. Kommissionen deltog også i denne henvendelse.

I et fjernsynsinterview den 20. februar 1999 gav præsident Mugave udtryk for billigelse over militærets opførsel og forklarede, at det havde handlet til forsvar for Zimbabwes nationale interesser. Han kritiserede endvidere den uafhængige presse og visse sektorer af civilsamfundet. Som reaktion herpå indkaldte medlemsstaterne og Kommissionen den 24. februar 1999 Zimbabwes ambassadører i de europæiske hovedstæder. Kommissionen gentog ved denne lejlighed de bekymringer, som den havde fremsat i den diplomatisk henvendelse den 29. januar 1999, gav udtryk for sin skuffelse over indholdet af præsident Mugabes fjernsynstale og beklagede, at den endnu ikke havde modtaget noget officielt svar på sin henvendelse.

Udenrigsminister Mudenge svarede den 5. marts 1999 på EU's henvendelse på et møde med EU's ambassadører og lederen af Kommissionens delegation i Harare. Ministeren gentog her den officielle holdning, nemlig at militæret havde handlet til landets forsvar. Han understregede imidlertid også Zimbabwes respekt for menneskerettighederne og udtrykte den overbevisning, at hændelsen ville forblive et »isoleret tilfælde«. Som bekræftelse herpå fremhævede ministeren, at regeringen havde vist sig fuldt samarbejdsvillig i de retlige høringer, der havde fundet sted, angående tilbageholdelsen og den påståede tortur af de to journalister.

Kommissionen betragter det som lovende, at det zimbabwiske retsvæsen stadig fungerer og er uafhængigt, men vil fortsætte med nøje at følge udviklingen i landet. På opfordring fra Kommissionen vil Rådets arbejdsgruppe om Afrika afholde et særligt møde om Zimbabwe den 29. april 1999.

(1999/C 370/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0638/99
af Hanja Maij-Weggen (PPE) til Kommissionen

(16. marts 1999)

Om: Arrestationen af en menneskerettighedsforkæmper i Indonesien

Har Kommissionen kendskab til arrestationen af den ikke-voldelige menneskerettighedsforkæmper Izack Windesi sammen med otte andre menneskerettighedsforkæmpere i Irian Jaya?

Er Kommissionen villig til at rette henvendelse til de indonesiske myndigheder for at få klarlagt, hvilke anklager der vil blive rejst mod disse personer, og hvordan de vil blive retsforfulgt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(19. april 1999)

Kommissionen har fået meddelelse om, at Iszack Windesl blev arresteret i februar 1999 i Irian Jaya sammen med et antal andre menneskerettighedsforkæmpere og stadig er tilbageholdt. Kommissionen søger i øjeblikket at indsamle så mange oplysninger som muligt i samarbejde med medlemsstaterne med henblik på at rette henvendelse til de indonesiske myndigheder om sagen.

(1999/C 370/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0642/99
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen

(16. marts 1999)

Om: Danmarks forbud mod import af blykrystal

1. Er Kommissionen i besiddelse af viden om, at der fra blykrystal afgives bly i ionform?
2. Hvordan vurderer Kommissionen den danske regerings udstedelse af »bekendtgørelse om et forbud mod indførsel, salg og fremstilling af bly og visse produkter, som indeholder bly«, da der jo hermed er tale om et forbud mod import af blykrystal?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(30. april 1999)

Produktionen af blykrystalvarer foregår under meget høje temperaturer, således at blyet indgår fuldt ud i glasmassen med en meget høj grad af fysisk og kemisk stabilitet. Udludning af bly er omfattet af en gældende ISO-standard om frigørelse af bly fra krystalservice. Den fastsætter en grænseværdi på 2,50 ppm bly (Pb) for store genstande og 5,00 ppm for små genstande.

Der er for tiden ved at blive udarbejdet en revideret standard, som vil fastsætte grænseværdier på 0,75 ppm for store genstande og 1,50 ppm for små genstande. Den internationale krystalvaresammenslutning har allerede indført disse grænseværdier på frivillig basis, som bliver anvendt og overholdt.

Det er rigtigt, at de danske myndigheder den 31. december 1998 som led i proceduren i henhold til direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester ⁽¹⁾, der er en kodificering af direktiv 83/189/EØF med ændringer indgav en meddelelse om et forslag til bekendtgørelse om forbud mod indførsel, salg og fremstilling af bly og visse produkter, der indeholder bly.

Den procedure, der er fastsat i direktivet tager sigte på præventivt at fjerne ubegrundede handelshindringer mellem medlemsstaterne. Det forslag til bekendtgørelse, som de danske myndigheder har meddelt går især ud på at forbyde indførsel af krystalprodukter, der indeholder bly. Forbuddet vil bevirke, at krystalprodukter, der fremstilles eller forhandles lovligt i de andre medlemsstater, ikke kan markedsføres i Danmark. En sådan handelshindring kan anses for at være uforenelig med EF-traktatens artikel 30, medmindre der fremlægges bevis for, at den står i rimeligt forhold til det tilstræbte mål og er objektivt begrundet i varens art og beskyttelsen af folkesundheden eller miljøet.

Sagen er endnu ikke færdigbehandlet, og Kommissionen har ikke truffet nogen endelig beslutning.

(¹) EFT L 204 af 21.7.1998.

(1999/C 370/111)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0643/99
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen**

(16. marts 1999)

Om: Omkostninger til EF-kørekortet

Der opkræves som regel et gebyr i forbindelse med medlemsstaternes udstedelse af det nye EU-kørekort.

1. Består der en generel forpligtelse til at ombytte det gamle kørekort med et nyt EU-kørekort?
2. Har Kommissionen kendskab til de gebyrer, som medlemsstaterne opkræver for udstedelse af det nye EU-kørekort?
3. Hvordan kan Kommissionen forklare de til dels betydelige forskelle i medlemsstaternes gebyrer for udstedelse af det nye kørekort?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(4. maj 1999)

1. Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort (¹), som fastsætter de gældende bestemmelser for udstedelsen af EU-kørekort, foreskriver at:

»Medlemsstaterne skal indføre nationale kørekort, som svarer til den EF-model, der er afbildet i bilag I, i henhold til bestemmelserne i dette direktiv.«

»De kørekort som medlemsstaterne udsteder, skal anerkendes gensidigt.«

»Når indehaveren af et gyldigt kørekort erhverver sædvanlig bopæl i en anden medlemsstat end den, der har udstedt kørekortet, kan værtsmedlemsstaten lade sine nationale bestemmelser med hensyn til gyldighedsperiode, lægekontrol og fiskale forhold finde anvendelse på den pågældende person og kan påføre kørekortet sådanne påtegninger, som er nødvendige af administrative hensyn.«

Den 1. juli 1996 indførte alle medlemsstaterne et nyt EF-kørekort i henhold til bestemmelserne i dette direktiv. Udstedelsen af kørekort forbliver dog under medlemsstaternes nationale kompetence. Vedtagelsen af det nye EF-kørekort er derfor ikke ensbetydende med, at det eksisterende kørekort skal fornyes. Den beslutning skal træffes af hver enkelt medlemsstat. Direktivet fastslår, at alle de kørekort, som medlemsstaterne udsteder, skal anerkendes gensidigt, herunder de kørekort, som er blevet udstedt før den 1. juli 1996, og som ikke er i overensstemmelse med direktivets bestemmelser.

2. Omkostningerne forbundet med udstedelsen af det nye EF-kørekort hører ligeledes under medlemsstaternes egen kompetence. I praksis opkræver hver medlemsstat forskellige beløb for et nyt EF-kørekort, der svinger mellem cirka 12,5 EUR til 84 EUR.

3. Den betragtelige forskel i de gebyrer, medlemsstaterne opkræver for et nyt EF-kørekort, afspejler prisforskelle i medlemsstaterne for teoriprøven, den praktiske prøve, lægeundersøgelsen, administrationsomkostninger og den efterfølgende udstedelse af kørekortet.

(¹) EFT L 237 af 24.8.1991.

(1999/C 370/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0644/99
af Karl-Heinz Florenz (PPE) til Kommissionen

(16. marts 1999)

Om: Klimabeskyttelse i EU

Den Europæiske Union forpligtede sig på den 3. konference for parterne i rammekonventionen om klimaændringer i december 1997 i Kyoto til at nedbringe CO₂-emissionerne med 8 % inden 2010 i forhold til 1990-niveauet. Denne forpligtelse blev hovedsagelig bakket op af Forbundsrepublikken Tyskland.

Den tyske forbundsregering har nu desuden sat sig som mål »uigenkaldeligt« at opgive anvendelse af atomenergi. Forbundskansler Schröder har i sin regeringserklæring herom anført, at Tyskland i stedet vil bruge stenkul og brunkul i en ny energi-mix.

Hvilke konsekvenser vil den tyske regerings nye energipolitiske målsætning få for overholdelsen af Den Europæiske Unions forpligtelser inden for rammerne af klimabeskyttelsesaftalen fra Kyoto? Hvordan vurderer Kommissionen, at den udvikling, der er indledt i Tyskland henimod en opgivelse af atomenergi, vil indvirke på den klimabeskyttelse, der er nødvendig på verdensplan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(28. april 1999)

I Kyoto vedtog medlemsstaterne og Fællesskabet et emissionsreduktionsmål på -8 % for perioden 2008-2012 i forhold til 1990-niveauet for en kurv af 6 drivhusgasser, og ikke blot for kuldioxid (CO₂). På EU-plan tegner Tyskland sig for den største andel af EU's drivhusgasemissioner, og i 1990 lå Tysklands emissioner af de tre vigtigste drivhusgasser – CO₂, metan og nitrogenoxid – på 1 204 mio. t CO₂-ækvivalent, hvilket svarer til 28,6 % af EU's samlede emissioner. Den tyske regering har også opstillet et mål på nationalt plan, nemlig en reduktion i CO₂-emissionerne på 25 % i forhold til 1990-niveauet, inden udgangen af 2005.

I henhold til Kyoto-protokollens artikel 4 har medlemsstaterne og EU mulighed for at opfylde Kyoto-emissionsmålet i fællesskab. I denne sammenhæng vedtog medlemsstaterne på miljørådsmødet i juni 1998 en intern byrdefordeling af EU's mål på -8 %. Tyskland accepterede et mål på -21 % i den interne byrdefordeling. I 1995 var Tysklands drivhusgasemissioner ca. 12 % lavere end niveauet i 1990.

Tyskland vil først og fremmest opfylde sine Kyoto-forpligtelser gennem nationale politikker. Hver enkelt medlemsstat vil udvikle politikker og foranstaltninger, som giver dem mulighed for at opfylde deres forpligtelser på den mest omkostningseffektive måde. Der vil også være behov for politikker og foranstaltninger på EU-plan til at støtte og supplere medlemsstaternes indsats.

Med hensyn til hvilke konsekvenser Tysklands afkald på kerneenergi vil få for klimapolitikken, har Kommissionens holdning altid været, at det er op til medlemsstaterne selv at afveje energipolitiske målsætninger, som f.eks. kerneenergiens rolle i energiforsyningerne, med de klimapolitiske målsætninger. Det er derfor op til den tyske regering at vurdere, hvilke følger en sådan beslutning om udfasning af kerneenergi vil få på landets klimaforpligtelser og -politik. Kommissionen har i sine nylige meddelelser om klimaændringer vist, at det er muligt at realisere betydelige reduktioner i drivhusgasemissionerne i alle de forskellige sektorer på grundlag af bedre energieffektivitet, foranstaltninger på efterspørgselssiden, anvendelse af vedvarende energi og »fleksible mekanismer«.

Det er på nuværende tidspunkt vanskeligt at vurdere, hvilke klimarelaterede virkninger Tysklands fravalg af kerneenergi vil få, da der endnu ikke foreligger nogen oplysninger om, hvordan en sådan overgang til andre energiformer vil finde sted.

(1999/C 370/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0649/99
af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(16. marts 1999)

Om: Ukontrolleret stigning i strømmen af indvandrere til EU

Der er en enorm strøm af indvandrere til EU og navnlig til de lande, som på grund af deres geografiske beliggenhed har mindre mulighed for at kontrollere strømmene. I visse lande som f.eks. Italien indføres der immigrationslove, som ikke engang delvis er i stand til at imødekomme hverken EU-borgernes eller tredjelandsstatsborgernes reelle krav. På baggrund heraf bedes Rådet oplyse, om der i afventning af Den Politiske Unions virkeliggørelse vil blive udstedt bestemmelser, som kan sikre ensartet kontrol med migrationsstrømmen i samtlige medlemslande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anita Gradin

(7. maj 1999)

Kommissionen er enig i den analyse, ifølge hvilken kontrol på unionsplan med indvandringsstrømme vil blive et af de vigtigste mål, som skal nås som led i gennemførelsen af Amsterdam-traktaten.

I henhold til EF-traktatens artikel 62, stk. 1 og 2 (tidligere artikel 73 j) vedtager Rådet foranstaltninger vedrørende passage af medlemsstaternes ydre grænser, hvori der fastlægges standarder og procedurer, som medlemsstaterne skal følge ved udøvelse af personkontrol ved de ydre grænser, samt visumregler for kortvarige ophold.

Ligeledes vedtager Rådet i henhold til EF-traktatens artikel 63, stk. 3, litra a) og b) (tidligere artikel 73 k), foranstaltninger vedrørende indvandringspolitikken på området for betingelser for indrejse og ophold, samt foranstaltninger på området for ulovlig indvandring og ulovligt ophold.

Endvidere vil gennemførelsen af protokollen om, at de gældende Schengen-bestemmelser skal indgå i unionsbestemmelserne, bevirke, at Unionen får en række redskaber stillet til rådighed, der forinden er udarbejdet som led i det mellemstatslige samarbejde.

I lyset af ovenstående ser det således ud til, at retsreglerne efter Amsterdam-traktatens ikrafttrædelse effektivt gør det muligt på området for indvandring og grænsekontrol at vedtage retligt bindende bestemmelser på unionsplan.

(1999/C 370/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0679/99
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Evaluering af behovet for en vurdering af virkningerne på miljøet

Da det i habitatdirektivet 92/43/EØF⁽¹⁾ kræves, at der foretages en vurdering af virkningerne på miljøet, når der er en »sandsynlighed« for, at en udvikling kan ødelægge et beskyttet område, er det nødvendigt med en første vurdering af, hvorvidt denne sandsynlighed findes. Hvad er Kommissionens holdning på denne baggrund til en situation, når en udvikling finder sted, uden at der har været foretaget en sådan indledende vurdering, eller hvor vurderingen først bliver foretaget, efter at den pågældende udvikling har fundet sted? Har Kommissionen kendskab til sagen om udvidelsen af broerne på kystvejen ved Southport, der udvidede vejens kapacitet til at lede trafik igennem et beskyttet område? Er Kommissionen klar over, at den vurdering, der blev foretaget af det ansvarlige organ, English Nature, viste, at denne udvikling ikke ville have nogen negativ indvirkning på de beskyttede områder, og at denne først blev foretaget adskillige

måneder efter arbejdet og selv da som en indrømmelse efter, at miljøgrupper vedvarende havde sat spørgsmålstegn ved projektet. Mener Kommissionen, at habitatdirektivets bogstav og ånd er blevet gennemført til fulde i dette tilfælde?

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(23. april 1999)

Det ærede medlem henviser til artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (det såkaldte habitat-direktiv). Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på hans foregående skriftlige forespørgsler nr. E-2868/99 og E-2869/98 (¹), som gengav ordlyden i habitat-direktivets artikel 6, stk. 3, og gjorde det klart, at artiklen omfatter »en plan eller et projekt«, som »kan påvirke« et udpeget område (et særligt bevaringsområde eller et særligt beskyttet område) »væsentligt«. Alle sådanne planer eller projekter »skal vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne«.

Kommissionen har kendskab til den klage, der er indgivet i relation til udbedringsarbejderne på to allerede eksisterende broer på kystvejen ved Southport. Kommissionen har behandlet denne klage, lige fra den indløb i juni 1998. Den kender intet til, at der skulle foreligge relevant videnskabelig dokumentation fra de klagende parter eller Det Forenede Kongerige, som viser, at de pågældende broarbejder vil kunne påvirke lokalitetens bevaringsmålsætninger væsentligt. Kommissionen har taget til efterretning, at kystvejen ved Southport har eksisteret siden tresserne.

Kommissionen ved, at de britiske myndigheder er i færd med at undersøge et udkast til en bevarelsesstrategi for Sefton-kystområdet, der er foreslået udpeget som særligt beskyttet område. Udkastet er udfærdiget af de kompetente britiske myndigheder, hvilket viser, at de er klar over deres forpligtelser i henhold til habitat-direktivet. Er det ærede medlem bekymret over de nationale myndigheders behandling af denne sag, må han ikke glemme, at problemet formodentlig kan løses på nationalt plan.

Kun Domstolen kan udlægge dette direktiv definitivt, og Kommissionen beklager, at den ikke kan give det ærede medlem yderligere vejledning, men må henvise til sit foregående svar.

(¹) EFT C 142 af 21.5.1999, s. 50.

(1999/C 370/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0682/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Toldkontingentet for tunfileter i 1999

Den 18. februar 1999 fremsatte Kommissionen et mundtligt forslag til toldkontingent for tunfileter for 1999 på 2.500 tons til 6 %.

Forslaget byggede på følgende forhold:

- Kommissionen havde foretaget en undersøgelse af udbuddet af tunfileter på verdensmarkedet. Udbudssituationen var som følger: GTP-lande: 30.000 tons, AVS-lande: 10.000 tons og EU-lande: 10.000 tons.
- Forædlingsindustrien i Fællesskabet havde behov for ca. 59.000 tons, hvilket gav et underskud på 9.000 tons.
- Kommissionen havde ladet sig påvirke af de argumenter, som blev fremsat af et italiensk firma, som hævdede, at det havde mistet konkurrenceevne og både indenlandske og udenlandske markeder, hvilket truede beskæftigelsen inden for den italienske konservesindustri.

Kommissionen påpegede, at den som følge af, at udgifterne til arbejdskraft i forbindelse med produktion af tunfileter var betydeligt lavere i tredjelande end i EU, var nødt til at sikre den italienske konserverindustri konkurrenceevne og standse nedgangen i dens andel af markedet for dåsetun.

Kommissionens holdning er uholdbar og uretfærdig, da den er skadelig for det store flertal af Fællesskabets tunforædlingsvirksomheder, navnlig i Spanien, Frankrig og Portugal og visse italienske virksomheder. Kommissionens forslag er helt klart uacceptabelt fra et hvilket som helst synspunkt.

Fiskeforædlingsindustrien er en af grundpillerne i den fælles fiskeripolitik, idet den bidrager til forsyningen med levnedsmidler, som der er underskud på i Fællesskabet, og som der er en stigende efterspørgsel efter, og har gode fremtidsudsigter med hensyn til forbrug og vækst. Fællesskabet vil desuden være nødt til at udvikle en forsyningspolitik, som dækker forædlingsindustriens reelle behov i EF, støtter Fællesskabets fiskerflåde og sikrer adgang til de nødvendige råvarer på de bedst mulige vilkår for alle medlemsstater. På denne baggrund bedes Kommissionen begrunde, at den har fraveget fællesskabspræferencen ved denne foranstaltning, som kun kommer en del af sektoren — ikke engang hele sektoren — i en enkelt medlemsstat til gode på en måde, som helt klart er til skade for interesserne hos størstedelen af EF's tunforædlingsindustri og derfor er i modstrid med solidaritetsprincippet, som bør danne grundlaget for Fællesskabets politikker.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(3. maj 1999)

Kommissionen er ikke bekendt med den af det ærede medlem nævnte undersøgelse. Da der findes divergerende talmæssige oplysninger, vil Kommissionen i år gøre status over forsyningen af tunfileter.

Kommissionen har ikke modtaget nogen anmodning fra et specifikt italiensk firma i denne sammenhæng. Anmodningen om at åbne et autonomt toldkontingent for tunfileter er officielt indgivet af de italienske myndigheder.

Åbningen af autonome toldkontingenter forudsætter under ingen omstændigheder, at princippet om fællesskabspræference fraviges. Disse toldkontingenter åbnes for en begrænset mængde og periode. Endvidere svarer det beskudne toldkontingent foreslået af Kommissionen til 5 % af importen og er underlagt en told på 6 %, dvs. en af de højeste todsatser, som Kommissionen har foreslået i sit samlede forslag til åbning af autonome toldkontingenter for visse fiskerivarer.

Kommissionen har i dette forslag taget hensyn til solidaritetsprincippet, som ligger bag Fællesskabets politikker. Kommissionen har dels konstateret, at den italienske konserverindustri indtager en ikke ubetydelig plads i Fællesskabets konserverindustri på grund af omfanget af landets produktion og beskæftigelse på området, dels at en del af denne industri lider under store konkurrencemæssige problemer.

Det er ikke Kommissionens opgave at vælge mellem de forskellige industristrategier i medlemsstaterne. Hver fællesskabsoperatør skal kunne få forsyninger på de bedst mulige vilkår, idet der samtidig skal tages hensyn til situationen for Fællesskabets produktion.

(1999/C 370/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0683/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Toldkontingentet for tunfileter i 1999

Tunkonserverindustrien er som følge af det store antal arbejdspladser og de indkomster, den skaber, den vigtigste del af Fællesskabets konserverindustri både ud fra et økonomisk og arbejdsmarkedsmæssigt synspunkt. På denne baggrund bedes Kommissionen begrunde sit forslag om at tillade yderligere import af halvfabrikata i form af tunfileter («loins») fra Sydøstasien, hvilket er et første skridt i retning af en liberalisering inden for tunkonserversektoren.

Er Kommissionen klar over, at en sådan udvikling som følge af markedssituationen på området vil medføre dybtgående forstyrrelser af tunforædlingsindustrien i Fællesskabet, og at det, hvis man vil undgå tab af arbejdspladser i ikke-konkurrencedygtige virksomheder, vil være nødvendigt at ofre et endnu større antal arbejdspladser andre steder i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(3. maj 1999)

Som det ærede medlem selv understregede i sit spørgsmål E-540/99 ⁽¹⁾, er tunfileter blevet et fuldgyldigt råstof i produktionen af tunkonserver. I nogle medlemsstater udgør tunfileter 60 % af det råstof, der bruges til produktionen af konserver.

Åbningen af et begrænset autonomt toldkontingent har til formål at lette forsyningen med råstoffer til Fællesskabets konserverindustri. Denne foranstaltning er under ingen omstændigheder første skridt i retning af en liberalisering af slutproduktet, dvs. tunkonserver. Kommissionen har ikke stillet noget som helst forslag i den retning, hverken i forbindelse med forslagene til åbning af de autonome toldkontingenter eller i sammenhæng med reformen af den fælles markedsordning for fiskeri- og akvakulturprodukter.

For så vidt angår en mulig destabilisering af tunkonserverindustrien, er Kommissionen af den mening, at de nuværende markedsforhold ikke er af en sådan art, at der skabes større problemer på grund af åbning af et kontingent, som svarer til blot 5 % af Fællesskabets import af det pågældende produkt. Til gengæld er den overbevist om, at dette toldkontingent vil gøre det muligt for industrien at forbedre sin konkurrenceevne i forhold til eksport fra tredjelande. Denne styrkelse af konkurrenceevnen er så meget desto vigtigere, som visse medlemsstater har konstateret nedgang i beskæftigelsen med deraf følgende nedlæggelse af virksomheder.

⁽¹⁾ Se side 55.

(1999/C 370/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0684/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Toldkontingentet for tunfileter i 1999

På baggrund af, at forsyningerne med tunfileter («loins») på gunstige toldbetingelser fra GTP-, AVS- og EU-lande beløber sig til ca. 129.500 tons, hvilket er tilstrækkeligt til at imødekomme den nuværende efterspørgsel på det europæiske marked, og på baggrund af, at Europa i 1997 indførte 38.940 tons tunfileter, hvilket i fuld udstrækning imødekom efterspørgslen, bedes Kommissionen redegøre for, hvilke kvantitative kriterier den lagde til grund for sit forslag om at åbne et toldkontingent for 1999, som dels er uholdbar på grundlag af den nuværende forsyningssituation, dels kommer på et tidspunkt, hvor delegerationer fra visse EU-lande endog er rede til at indgå et kompromis, så der kan indgås bindende aftaler baseret på verdensmarkedsprisen mellem fiskerierhvervet og de dele af den italienske forædlingsindustri, som har behov for sådanne aftaler for at sikre forsyningerne med råvarer.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(4. maj 1999)

Kommissionen kan ikke bekræfte det tal, som det ærede medlem fremfører om de disponible mængder af tunfileter fra Fællesskabet eller lande, som nyder godt af Fællesskabets generelle præferencesystem, GSP »Narkotika« og fra Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet (AVS). De tal, Kommissionen har fået fra medlemsstater, som fanger tun, er meget lavere end det, som det ærede medlem har fremført.

Kommissionen har under udarbejdelsen af sit forslag til åbning af autonome toldkontingenter baseret sig på medlemsstaternes anmodninger og situationen i Fællesskabet.

For så vidt angår toldkontingenter for tunfileter, har Kommissionen konstateret, at Fællesskabets produktion af tunfileter ikke er tilstrækkelig stor til at dække behovet. Fællesskabets konserverindustri er i steds højere grad nødt til at importere fra tredjelande. Denne påstand underbygges af tal fra den 15. januar 1999 fra den spanske producentgruppe »Asociación Nacional de Fabricantes de Conservas de Pescado y Marisco« (Anfaco). Denne statistik viser, at det land, der producerer flest tunfileter, Spanien, ikke engang har nok til at forsyne sin egen industri.

Kommissionen har også bemærket, at import fra lande, som nyder godt af præferenceordningen (AVS-lande og GSP-Narkotika), og som sker i overensstemmelse med bestemmelserne om oprindelse, der naturligt nok ligger det ærede medlem meget på sinde, ikke er tilstrækkelig stor til at forsyne Fællesskabets konserverindustri.

(1999/C 370/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0686/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Toldkontingenter for tunfileter i 1999

Den nuværende forsyningsstruktur og de nuværende forsyningsforhold for tunfileter (»loins«) i EU afspejler fællesskabsflådens legitime interesser på en afbalanceret måde, som det har været meget vanskeligt at opnå.

Kommissionen bedes derfor forklare, hvorfor den har foreslået åbning af et nyt toldkontingent, som er fuldstændig i modstrid med fællesskabsflådens interesser, da dens naturlige marked vil blive reduceret i alvorlig grad.

Svar afgivet på Kommissionens af Emma Bonino

(7. maj 1999)

Kommissionen mener ikke, at åbningen af et tids- og mængdebegrænset toldkontingent til en toldsats på kun 6 % vil være i strid med EF-redernes interesser eller vil nedbringe deres andel af det fælles marked for tun.

Fællesskabsflåden afsætter faktisk størstedelen af sin produktion til tredjelande i overensstemmelse med verdensmarkedets behov. Det er således betegnende, at EU-flåden i 1998 har reduceret sine leverancer til det fælles marked med 15 % i forhold til 1996, og for gulffinnet tun, som er den art, der er mest efterspurgt til fremstilling af kvalitetskonserver, med helt op til 36 %.

(1999/C 370/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0688/99

af Fernand Herman (PPE) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Situationen i stivelsessektoren og dennes industrier i EU

I min mundtlige forespørgsel O-0025/96 ⁽¹⁾ havde jeg henledt Kommissionens opmærksomhed på, at den europæiske stivelsesindustri ikke længere var i stand til at forsyne sine kunder (papirindustrien, fermentering, bioteknologier osv.) under tilfredsstillende vilkår, særlig som følge af de utilstrækkelige restitutioner.

Kommissær Fischler havde på plenarmødet i Strasbourg den 15. februar 1996 svaret, at Kommissionen ville gøre alt for at sikre, at fællesskabsindustrien havde tilfredsstillende konkurrencevilkår over for konkurrenterne i tredjelande.

Jeg kan i dag konstatere, at restitutionerne for produktionen i de tre år, der er forløbet siden februar 1996, har været utilstrækkelige i over halvdelen af den pågældende periode.

En lang række europæiske virksomheder har derfor flyttet de produktionsenheder, der anvender stivelse som råstof til lande uden for Den Europæiske Union, hvilket netop sker inden for en sektor med gode fremtidsmuligheder såsom bioteknologierne.

Kan Kommissionen for at mindske den usikkerhed, der længe har hvilet over den europæiske stivelsessektor og afhjælpe de skader, der er sket som følge af denne usikkerhed,

- give forsikringer om opretholdelse og forbedring af ordningen med restitutioner for anvendelse af stivelse,
- bekræfte princippet om, at restitutioner til stivelsesproduktionen skal dække prisforskellen på majs i Den Europæiske Union og på verdensmarkedet?

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 4-475 (februar 1996).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(29. april 1999)

Kommissionen bekræfter det løfte, som den afgav den 15. februar 1996 på plenarmødet i Strasbourg.

Kommissionen har altid arbejdet for at sikre konkurrenceevnen for den europæiske stivelsesindustri og de heraf afhængige industrier, navnlig bioteknologier, som bruger stivelse og deraf afledte produkter som råstof.

I medfør af restitutionsordningen sælges der årligt meget store — og stadigt stigende — mængder af stivelse og deraf afledte produkter, helt op til 3,5 mio. tons stivelsesækvivalenter.

Kommissionen er ikke enig i, at produktionsrestitutionerne har været utilstrækkelige i den periode, som det ærede medlem nævner.

Metoden til beregning af restitutionsbeløbene skal afspejle den reelle forskel mellem prisniveauet for landbrugsråstoffer, som bruges til fremstilling af stivelse, på verdensmarkedet og i Fællesskabet. Dette princip har altid fundet anvendelse for at sikre, at europæisk industri kan konkurrere på prisen på råstoffer. I praksis er det eneste referencemarked markedet for majs.

Kommissionen vil fortsat bevare dette markedsstyringsinstrument, så længe der er en betydelig forskel mellem priserne på verdensmarkedet og på Fællesskabets marked.

(1999/C 370/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0689/99

af Amedeo Amadeo (NI) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Import af svampe

En italiensk virksomhed har i de sidste tre år importeret svampe i eddike og ubehandlede svampe fra Kina. Kan denne virksomhed i år 2000 få mulighed for også at importere svampe i saltlage?

Hvilken mængde svampe i saltlage må importeres?

Hvorledes beregnes denne importmængde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. april 1999)

Det ærede medlems spørgsmål vedrører import inden for rammerne af toldkontingenter for dåser med champignon af slægten »Agaricus«, som hører under koderne KN 0711 90 40, 2003 10 20 eller 2003 10 30.

Kommissionens forordning (EF) 2125/95 af 6. september 1995 ⁽¹⁾ om åbning og forvaltning af kontingenter for Agaricus-svampekonserves, senest ændret ved forordning (EF) 2493/98 ⁽²⁾, indeholder særlige bestemmelser til sikring af en mere rimelig fordeling af de tilgængelige mængder, heraf 22 750 tons for produkter fra Kina, mellem forskellige operatører i Fællesskabet. En del af disse mængder er forbeholdt såkaldt traditionelle importører som defineret i nævnte forordnings artikel 4, stk. a).

En virksomhed kan ikke påberåbe sig import, som ikke hører under nævnte forordnings anvendelsesområde, i forbindelse med anerkendelse som »traditionel importør«, men kan altid få del i visse mængder af toldkontingenteret i sin egenskab af »ny importør«, hvis den opfylder de i nævnte artikels pkt. b) anførte betingelser.

Ud over ovennævnte kontingent er import af de pågældende produkter ikke underlagt en mængdemæssig begrænsning.

⁽¹⁾ EFT L 212 af 7.9.1995.

⁽²⁾ EFT L 309 af 19.11.1998.

(1999/C 370/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0690/99

af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Den officielle sprogbrug i EU

Hvad betyder bogstavkombinationen »Sir« foran kommission medlem Leon Brittan's navn i svaret på min skriftlige forespørgsel P-0024/99 ⁽¹⁾? Hører det til den officielle sprogbrug i EU?

⁽¹⁾ EFT C 289 af 11.10.1999, s. 135.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(27. april 1999)

Kommissionen overholder hver enkelt medlemsstats regler og skikke med hensyn til titler.

(1999/C 370/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0691/99

af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Krav om særlig tilladelse ved eksport under Wassenaar-arrangementet

I svaret på min skriftlige forespørgsel (P-0024/99) ⁽¹⁾ oplyser kommissionsmedlem Leon Brittan, at det i Wassenaar den 2.-3. december 1998 blev vedtaget at begrænse kontrollen med det såkaldte kodningsudstyr. Der kræves imidlertid eksporttilladelse til kodningsudstyr, der er på mere end 64 bit. På denne måde accepterede EU-landene, at de begrænsninger, som USA's har fastsat for handelen med kodningsudstyr, også gælder for produkter til civil brug, hvilket er i overensstemmelse med interesserne hos USA's virksomheder og spionorganer.

Hvordan kan Kommissionen bruge bestemmelserne i artikel XXI i GATT-aftalen som argument for kravet om særlig tilladelse til eksport af disse produkter og forpligtelsen til at give meddelelse om handler, når de pågældende produkter ikke bruges til militære formål?

⁽¹⁾ EFT C 289 af 11.10.1999, s. 135.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af sir Leon Brittan

(21. april 1999)

I forbindelse med Wassenaar-arrangementet blev der ved konsensus opnået enighed om kontrol med krypteringsudstyr på mere end 64 bits mellem alle deltagende stater, herunder de 15 medlemsstater.

Kontrol med krypteringsudstyr skal forhindre uønsket militær eller terroristisk brug af sådant udstyr. Kravet om eksporttilladelse betyder ikke, at der er forbud mod eksport, men snarere, at de kompetente myndigheder ønsker at kontrollere, at udstyret skal anvendes til et legitimt formål.

(1999/C 370/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0692/99

af Sebastiano Musumeci (NI) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Foranstaltninger til støtte for fiskeri af sværdfisk i Middelhavet

Rådet (fiskeri) har i et nyligt fremsat forslag forbudt anvendelsen af drivgarn til fiskeri af sværdfisk fra og med den 31. december 1999 for alle enheder i fællesskabsflåden.

Rådet har givet de enheder, der arbejder i Østersøen, dispensation til — ud over de tilladte 2.500 meter — at medbringe yderligere net indtil 21 km samt 3.000 meter i reserve.

Denne forskelsbehandling over for andre medlemsstater udgør en åbenlys tilsidesættelse af fiskerne i Middelhavet, og forslaget om at forbyde fiskeri med drivgarn er i modstrid med gennemførelsen af den italienske omstillingsplan.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke initiativer den agter at tage for at forhindre uretfærdige foranstaltninger, som ganske vist tager hensyn til fiskebestanden, men som yderligere rammer en af de få sektorer, som rent faktisk er produktive inden for den sicilianske økonomi og i middelhavsområdet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(21. april 1999)

De foranstaltninger, som Rådet har vedtaget om indstilling af fiskeri med drivgarn⁽¹⁾, gælder ikke i Østersøen p.g.a. laksefiskeriets særlige karakter i dette farvand. Den trussel, som fiskeri med drivgarn udgør mod de bestande, der ikke fiskes efter, er meget lille.

Rådet havde allerede givet sin formelle tilslutning til den italienske omstillingsplan for drivgarnsfiskeri, før ovennævnte forordning⁽²⁾ blev vedtaget. Det har desuden for nylig vedtaget en ny beslutning⁽³⁾, der gælder for alle EU-fartøjer, som udøver drivgarnfiskeri efter større migrerende arter (først og fremmest sværdfisk og tunfisk). Betingelserne for omstillingen er blevet præciseret for det italienske fiskeri og udvidet til at omfatte andre medlemsstater.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) 1239/98 af 8. juni 1998 om ændring af forordning (EF) 894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne, EFT L 171 af 17.6.1998.

⁽²⁾ 97/292/EF: Rådets beslutning af 28. april 1997 om en specifik foranstaltning til fremme af omstillingen af visse fiskeriaktiviteter, som udøves af italienske fiskere, EFT L 121 af 13.5.1997.

⁽³⁾ 99/27/EF: Rådets beslutning af 17. december 1998 om en specifik foranstaltning til fremme af omstillingen af visse fiskeriaktiviteter og om ændring af beslutning nr. 97/292/EF, EFT L 8 af 14.1.1999.

(1999/C 370/124)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0694/99
af Sebastiano Musumeci (NI) til Kommissionen**

(26. marts 1999)

Om: Overtrædelsesprocedure vedrørende olie

Den overtrædelsesprocedure, der er indledt af EU mod den italienske lov nr. 313/98 om etikettering af olie, også kendt som »loven om made in Italy«, er absolut uberettiget, idet denne lov ikke sigter på at oprette handelsbarrierer, men skal beskytte produktets kvalitet og typiske særpræg samt garantere fødevarerikkerheden over for forbrugerne.

EU's Forvaltningskomité for Fedtstoffer har drastisk nedskåret den formodede produktion af olivenolie i produktionsåret 1997/98 som følge af udviklingen i den spanske produktion, hvilket alvorligt skader Italien, som er blandt de vigtigste producentlande.

De voldsomme nedskæringer i fællesskabsstøtten for produktionsåret 1997/98 (fastlagt til omkring 40 %) vil øge den i forvejen alvorlige krise inden for olivenoliesektoren.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

- agter den at standse overtrædelsesproceduren mod Italien i forbindelse med gennemførelsen af lov nr. 313/98, og
- har den politisk vilje til sammen med den italienske regering at genforhandle fællesskabsstøtten for olivendyrkningen for produktionsåret 1997/98 for at mindske følgerne af den i forvejen alvorlige krise inden for markedet og priserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(5. maj 1999)

Kommissionen er af den mening, at den mod Italien indledte overtrædelsesprocedure er berettiget, idet den af det ærede medlem nævnte lov er blevet vedtaget i strid med bestemmelserne i Rådets direktiv 83/189/EF om tekniske normer (blandt andet ændret ved direktiv 88/182/EF og kodificeret med direktiv 93/84/EF) og i strid med bestemmelserne i EF-traktatens artikel 10 (tidl. artikel 5). Italien har ikke reageret på Kommissionens begrundede udtalelse.

Kommissionen deler ikke det ærede medlems holdning til følgerne af at reducere fællesskabsstøtten til olivenproducenterne. For så vidt angår de små producenter (som producerer under 500 kg olivenolie), er der ikke tale om en reduktion af støtten. Disse producenter udgør imidlertid over 60 % af det samlede antal olivendyrkere i Fællesskabet (75 % i Italien). Angående storproducenterne består deres indtægt fra salg af olie, hvilket afhænger af de producerede mængder, og produktionsstøtte, som er et enhedsstøttebeløb, der udbetales i forhold til de producerede mængder. Ud fra produktionen i produktionsåret 1997/1998 har storproducenterne ikke lidt nævneværdige indtægtstab. Desuden blev dette problem drøftet på Rådets samling den 28.-29. september 1998, hvor man ikke fandt det hensigtsmæssigt at efterkomme den italienske anmodning i denne sammenhæng.

(1999/C 370/125)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0717/99
af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen**

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (1) på grundlag af EUROSTATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Spanien mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0718/99
af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Portugal mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0719/99
af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Italien mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0720/99
af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Frankrig mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0721/99

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Belgien mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0722/99

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Nederlandene mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0723/99

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Luxembourg mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0724/99
af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Det Forenede Kongerige mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0725/99
af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Irland mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0726/99
af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Danmark mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0727/99

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Sverige mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0728/99

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Finland mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

(¹) EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0729/99

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 (¹) på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Tyskland mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

⁽¹⁾ EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0730/99
af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningsen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 ⁽¹⁾ på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Østrig mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

⁽¹⁾ EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0731/99
af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Strukturfondene

Regioner, hvis købekraftstandarder er lavere end 75 % af EF-gennemsnittet, klassificeres som »mål 1-regioner« og modtager betydelige EF-støttemidler.

Beregningsen af, hvorvidt dette loft er overskredet eller ej, foretages som fastsat i forslag til Rådets forordning (EF) om generelle bestemmelser om strukturfondene, KOM(98) 0131 ⁽¹⁾ på grundlag af EURO-STATs statistiske oplysninger for de seneste tre år.

I øjeblikket foreligger der kun tal for regnskabsårene 1994, 1995 og 1996.

Hvilke regioner i Grækenland mener Kommissionen ikke vil opfylde kriterierne for mål 1-regioner i denne periode?

⁽¹⁾ EFT C 176 af 9.6.1998, s. 1.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monica Wulf-Mathies
på skriftlige forespørgsler E-0717/99, E-0718/99, E-0719/99, E-0720/99, E-0721/99,
E-0722/99, E-0723/99, E-0724/99, E-0725/99, E-0726/99, E-0727/99, E-0728/99,
E-0729/99, E-0730/99 og E-0731/99

(5. maj 1999)

Kommissionen fastlægger listen over regioner, der er støtteberettigede under mål 1 for perioden 2000-2006, så snart Rådet har vedtaget forordningen om de generelle bestemmelser for strukturfondene. I henhold til det forslag, Kommissionen fremlagde den 19. marts 1998, er regioner, som hører under mål 1, regioner på NUTS II-niveau med et bruttonationalprodukt pr. indbygger målt i købekraftstandarder og beregnet ud fra tal fra de sidste tre år på under 75 % af EF-gennemsnittet. De tal, som bruges til beregningen, vedrører 1994, 1995 og 1996.

Desuden har Kommissionen ligeledes foreslået, at meget afsidesliggende regioner og områder, der hører under mål 6, i løbet af perioden 1995-1999 ligeledes vil være støtteberettigede under mål 1.

Den tabel, som sendes direkte til det ærede parlamentsmedlem og Parlamentets Generalsekretariat, indeholder for hver medlemsstat en liste over regioner, som på grundlag af Kommissionens forslag bliver støtteberettigede under mål 1 i perioden 2000-2006. Regioner, der ikke er opført i denne tabel, er ikke støtteberettigede under dette mål.

(1999/C 370/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0732/99

af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Atomkraftværker og år-2000-problemet

1. Har Kommissionen foretaget sig noget for at støtte medlemsstaterne i deres indsats for at løse år-2000-problemet i atomkraftværker? I bekræftende fald, hvad?
2. Har man inden for rammerne af programmet »Nuklear sikkerhed« i Phare og Tacis fået indtryk af, hvordan man i Østeuropa vil behandle år-2000-problemet i atomkraftværker? I bekræftende fald, hvilke konklusioner er der blevet draget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(6. maj 1999)

1. Alle de medlemsstater, der råder over kernekraftværker, har programmer til løsning af år 2000-problemet. Tilsynsmyndighederne er ved at gennemgå disse programmer og fører også kontrol med gennemførelsen heraf. Fra de fleste kernekraftanlæg meldes, at de vil have en plan parat senest i juni 1999. Kommissionen er i kontakt med de berørte industriforbund for at orientere sig om deres aktiviteter. Den har foranlediget, at år 2000-problemet drøftes med medlemsstaternes tilsynsmyndigheder i de relevante arbejdsgrupper, og den bidrager således til indførelse af en optimal tilsynspraksis. Der er ikke noget synligt behov for en øget indsats fra Kommissionens side for at sikre kernekraftanlæggenes år 2000-kompatibilitet, da medlemsstaterne allerede har taget fat på dette problem.

2. Ifølge de foreliggende oplysninger er også de central- og østeuropæiske lande og De Nye Uafhængige Stater i gang med at træffe foranstaltninger til løsning af år 2000-problemet. Det ser dog ikke ud til, at der er den samme forståelse for problemet i alle lande, og den indsats, der ydes for at løse det, er følgelig ret uensartet. Ifølge verdenssammenslutningen af kernekraftanlæg (WANO) er det i øjeblikket vanskeligt at vurdere, om disse lande, bortset fra Den Tjekkiske Republik, Slovakiet og Ungarn, har truffet passende forholdsregler. WANO opfordrer de mest erfarne blandt sine vestlige medlemmer til at yde ekspertbistand til kernekraftværkerne i de østeuropæiske lande.

Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA) vil kortlægge situationen i de næste tre til fire måneder. Det forventes, at vurderingsholdene aflægger rapport i maj eller juni 1999, hvorefter man vil få et mere klart billede af de reelle behov. På grund af den stramme tidsplan og den omstændighed, at Fællesskabet ikke har mandat til at tage initiativer, vil Kommissionen først og fremmest koncentrere sin indsats om at bistå IAEA. Kommissionen vil i videst muligt omfang gøre brug af TACIS-programmet for bistand til selve anlæggene (»on-site«-bistand) og vil i den forbindelse samarbejde med de ansvarlige for kernekraftværkerne i EU, som vil blive inddraget fuldt ud i IAEA-programmet. Der føres i øjeblikket drøftelser med IAEA om de praktiske aspekter vedrørende Fællesskabets bistand. Kommissionen vil undersøge, om der ud over den støtte, der ydes til IAEA's vurderingshold, kan stilles midler til rådighed til at opfylde de behov, der afdækkes af disse vurderingshold.

En enkelt kontrahent (i kernekraftværket i Leningrad) har allerede rejst spørgsmålet i forbindelse med TACIS-programmet for »on-site«-bistand. På Kommissionens anmodning blev problemet også drøftet på det sidste møde i WANO i november 1998 om »on-site«-bistand. I december 1998 anmodede Kommissionen TACIS-kontrahenterne om at sikre, at det udstyr, der var leveret i henhold til EF-programmer, var år 2000-

kompatibelt. I begyndelsen af 1999 indledte Kommissionen en nyt rundspørge hos alle de kraftværker i EU, der er involveret i »on-site«-bistandsprogrammet, for at henlede deres opmærksomhed på problemet. De seneste kontrakter om »on-site«-bistand indeholder en bestemmelse om, at spørgsmålet skal drøftes i de specifikke anlæg.

Kommissionen har endvidere forsøgt at skærpe de østeuropæiske tilsynsmyndigheders agtpågivenhed gennem drøftelser i CONCERT-gruppen, og den har modtaget ansøgninger om bistand fra de slovakiske og bulgarske tilsynsmyndigheder.

Kommissionen vil sørge for, at spørgsmålet bringes op på Det Europæiske Råds møde i Köln.

(1999/C 370/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0741/99

af Alessandro Danesin (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Bjergområder og strukturfondene

Til trods for de store beløb, der disponeres over, omfatter planlægningen af strukturfondene for perioden 2000-2006 åbenbart ikke særlige foranstaltninger for bjergområderne, der trækkes med problemer (udkantsområder, geomorfologiske forhold, leveomkostninger, miljøbeskyttelse mv.), som ikke kan løses med foranstaltningerne under mål 2 og 5b, som bl.a. tager sigte på, at mange områder vil blive opgivet for at lede midlerne over mod mål 1.

De små og mellemstore virksomheder i bjergområderne har aldrig været omfattet af en særlig støtteordning, der tager højde for deres særegenhed og værdifulde rolle som kilde til økonomisk udvikling og beskæftigelse i udkantsområder.

De små og mellemstore virksomheder i disse områder er lige fra deres oprettelse og gennem hele deres eksistensperiode underlagt skrappe betingelser end andre virksomheder på grund af de problematiske miljøforhold, de er tvunget til at arbejde under, og andre store byrder i henseende til tid, udgifter og forretningsmæssige begrænsninger.

1. Mener Kommissionen, at små og mellemstore virksomheder i bjergområderne bør beskyttes på en eller anden måde?
2. At den nye tilrettelæggelse af strukturfondene kunne være en anledning til at afsætte en andel af midlerne til små og mellemstore virksomheder og håndværkere i bjergområderne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 1999)

Angående hensyntagen til de specifikke forhold i bjergområder i den nye fælles landbrugs- og strukturpolitik vil Kommissionen gerne præcisere, at ganske vist vanskeliggør den nødvendige forenkling af denne politik en definition af et mål for bjergområder eller tildeling af særlige bevillinger til bjergområder, men Agenda 2000 åbner interessante muligheder for disse områder.

De generelle rammer, som Kommissionen foreslår, forekommer velegnede til disse områders mange funktioner og mangfoldighed. Omorganiseringen af politikken for udvikling af landdistrikter, således som den foreslås i Rådets udkast til forordning om støtte til udvikling af landdistrikter gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, sigter mod at skabe en bedre integration af de forskellige eksisterende instrumenter samt en omfattende decentralisering af deres gennemførelse.

Rent programlægningsmæssigt foreslår Kommissionen at bevare mål 1, som omfatter støtte gennem integrerede programmer til tilbagestående regioner som i lighed med hvad der sker for tiden, sandsynligvis kommer til at dække en lang række bjergområder. Ud over regioner under mål 1 gør den nye politik for udvikling af landdistrikter det muligt for alle områder at udnytte de foranstaltninger, som findes i programmerne for udvikling af landdistrikter. Desuden vil iværksættelsen af særlige regionale programmer gøre det muligt at sikre en bedre hensyntagen til særtrækkene ved de forskellige fællesskabsområder, hvilket især vil komme bjergområder til gode på grund af de særlige forhold der.

For så vidt angår de små og mellemstore virksomheder (SMV) og håndværksvirksomheder, vil de fortsat nyde godt af støtte til forædling og salg og kan endvidere modtage støtte inden for rammerne af foranstaltninger, som er rettet mod tilpasning af og udvikling i landdistrikter. Disse foranstaltninger dækker en lang række aktivitetssektorer med SMV og håndværksvirksomheder og vil få særlig betydning for bjergområder på grund af de store behov, der skal opfyldes. Desuden lægger Kommissionen i sit forslag til retningslinjer for programmerne i perioden 2000-2006 for strukturfondene ⁽¹⁾ stor vægt på SMV for at sikre den økonomiske og beskæftigelsesmæssige udvikling i regionerne.

⁽¹⁾ SEK(99) 103 endelig udg.

(1999/C 370/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0745/99
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Fiskeri og bæredygtighed

Sikrer Kommissionen, at bevillinger til omstrukturering af fiskerisektoren anvendes til at støtte naturbevarelse? I benægtende fald, hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(23. april 1999)

Det operationelle program PESCA anvendes ikke direkte til at finansiere foranstaltninger til bevarelse af naturen, da det ikke er programmets mål, men en række af PESCA-foranstaltningerne har positiv betydning for bevarelse af naturressourcerne.

Det kan bl.a. nævnes, at der finder en beskyttelse sted af de overfiskede arter og af de marine økosystemer ved hjælp af den støtte, der ydes med henblik på at sprede fiskeriindsatsen til nye arter og nye områder, og ved hjælp af en række pilotprojekter, der har til formål at måle virkningen af fiskeriindsatsen og kortlægningen af havbunden; herudover kan nævnes støtten til tilpasning og udstyr til ekstensivt akvakulturbrug og akvakulturmeter med ringe indvirkning på miljøet (nye metoder til genbrug af affald og ekstensivt muslingeopdræt på underlag) samt uddannelsen af fiskerne i bæredygtigt fiskeri.

PESCA frembyder således gode muligheder for at finansiere nyskabende projekter, som ikke blot har til formål at forene bestræbelserne på at opnå en økonomisk bæredygtig sektor og at beskytte fiskeressourcerne og de marine økosystemer, men også at afprøve nogle nye strategier med henblik på en bæredygtig forvaltning af fiskeriet og akvakulturbrugene.

(1999/C 370/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0749/99
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Cryptosporidium

Ligger Kommissionen inde med forskning (eller er der forskning i gang) i infektiviteten af cryptosporidium af type 1 sammenlignet med type 2?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(30. april 1999)

Under Biomed 2-programmet yder Kommissionen støtte til et projekt om cryptosporidiosis ⁽¹⁾, som startede den 1. maj 1997 og skal vare 36 måneder.

Selv om en infektion af cryptosporidium hos mennesker med intakt immunfunktion er uden symptomer eller selvhelbredende, frembyder den en alvorlig fare for spædbørn, småbørn og personer med immundefekt. Overførslen finder sted fra menneske til menneske eller fra dyr til mennesker, ofte via kontamineret

vand. For tiden findes der ingen effektive diagnosesystemer til at sondre mellem parasitolater af forskellig oprindelse. I projektet koncentrerer man sig om at udvikle effektive genetiske markører ved hjælp af cloning af polymorfe cryptosporidium-gener og ved at etablere en bank af cryptosporidiumisolater. Efter at der var gået et år rapporterede projektmedarbejderne til Kommissionen, at der var identificeret to genetisk forskellige grupper, nemlig gentype 1 (eller H), som udelukkende er associeret med infektion hos mennesker, og gentype 2 (eller C), som er associeret med infektion hos både mennesker og dyr. Prøver af fækalier fra mennesker hidrørende fra flere forskellige udbrud i Det Forenede Kongerige blev analyseret, og man fandt, at der næsten udelukkende kun var type 1 involveret ved vandbåren overførsel, mens type 2 kun blev fundet i forbindelse med infektion af dyr (både naturlig og ved forsøg). Man fandt også, at de fleste tilfælde af cryptosporidiuminfektion hos patienter med erhvervet immundefektsyndrom (AIDS) forekom hos personer, som var blevet smittet med humant immundefekt virus (HIV) ved seksuel overførsel.

Under det femte FTU-rammeprogram (1998-2002) ⁽²⁾ vil forskning om risikovurdering og udvikling af nye diagnostetester for smitsomme sygdomme blive højt prioriteret under nøgleaktionen »Bekæmpelse af smitsomme sygdomme« under Særprogrammet For Forskning, Teknologisk Udvikling Og Demonstration Inden For Livskvalitet Og Forvaltning Af Bioressourcer.

⁽¹⁾ Kontrakt: BMH4-CT97-2557, »Molecular typing of Cryptosporidium parvum: monitoring af strain variation in AIDS patients and identification of transmission routes in parasite outbreaks«.

⁽²⁾ EFT C 137 af 7.6.1997.

(1999/C 370/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0753/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Støtte til Torrita di Siena Kommune

I en afgørelse fra Toscanas Regionalråd med nr. 424 af 3.11.1993 stilles der forslag om, at en del af Torrita di Siena Kommune opføres på listen over ugunstigt stillede landbrugsområder. Landbrugsorganisationerne i området har rettet et antal af henvendelser til relevante organer, bl.a. EU, for at få oplysninger om, hvilke krav der skal opfyldes for at blive optaget på listen. Selv efter mange år og gentagne henvendelser er der ikke modtaget svar om procedurerne.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om den mener, at de berørte organisationer i betragtning af, at Regionalrådet allerede har truffet afgørelse på grundlag af direktiv 75/268/EØF ⁽¹⁾, har ventet for længe på redegørelsen for procedurerne?
2. hvilke procedurer der efter direktiv 75/268/EØF skal følges, for at Torrita di Siena kan blive opført på listen over ugunstigt stillede landbrugsområder?
3. om den mener, at opprioritering af Torrita di Siena er i samfundets interesse, og at man derfor omgående bør tildele støtte til fremme af kulturarven i landdistrikter?

⁽¹⁾ EFT L 128 af 19.5.1975, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 1999)

Den anmodning om, at en del af Torrito di Siena kommune klassificeres som dårligt stillet område, som det ærede medlem henviser til, er én af en række anmodninger fra italienske regioner, som er blevet sendt til Kommissionen.

Af effektivitetsgrunde og af hensyn til de procedurer, der har været anvendt for andre medlemslande, blev Kommissionen og de italienske myndigheder enige om at behandle alle anmodninger om ændring og udvidelse af dårligt stillede områder samlet. Disse anmodninger drejer sig om ca. 160 kommuner i fire italienske regioner.

I fællesskabsbestemmelserne (Rådets forordning (EF) 950/97 af 20. maj 1997 om forbedring af landbrugsstrukturernes effektivitet ⁽¹⁾) er det fastslået, at når medlemsstaterne meddeler Kommissionen grænser for de områder, der foreslås klassificeret som dårligt stillede områder, skal de ligeledes forelægge alle relevante oplysninger om disse områder. Kommissionen foretager herfter en teknisk behandling og sandsynligvis en klassificering af de pågældende områder. Hidtil har de oplysninger, der er indsendt af de italienske myndigheder, ikke været tilstrækkelige til at kunne behandle spørgsmålet om, hvorvidt disse områder er støtteberettigede og til at godkende dem.

Det vil snart være umuligt for Kommissionen at klassificere områderne i henhold til de nugældende bestemmelser. Med hensyn til de nye bestemmelser i henhold til forslag til Rådets forordning om udvikling af landdistrikterne ⁽²⁾ kommer ansvaret for klassificering af dårligt stillede områder til at ligge hos medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 142 af 2.6.1997.

⁽²⁾ EFT C 170 af 4.6.1998.

(1999/C 370/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0764/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Grækenlands manglende gennemførelse i national ret af afgørelser fra Domstolen om forurening af vandmiljøet

På grund af manglende overholdelse af artikel 7 i direktiv 76/464 ⁽¹⁾ om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø og manglende gennemførelse af Domstolens afgørelse C-232/95 og C-233/95 om forurening af Vegoritissøen, har Kommissionen besluttet at træffe foranstaltninger mod Grækenland.

Kommissionen bedes oplyse:

1. Af hvilket eller hvilke stykker i paragraf 7 er der efter dens mening sket overtrædelse?
2. Ved den af hvilke grunde, Grækenland endnu ikke har omsat direktivet og Domstolens afgørelser til national ret?

⁽¹⁾ EFT L 129 af 18.5.1976, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(6. maj 1999)

I artikel 7 i Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø, er det fastsat, at medlemsstaterne skal fastlægge programmer med henblik på at formindske forureningen med stoffer, som er opført på liste II som fastsat i bilaget til dette direktiv. Dette betyder, at medlemsstaterne skal give tilladelse til enhver udledning i vandområder, som kan indeholde et af de stoffer, der er opført på liste II (artikel 7, stk. 1), fastsætte kvalitetsmålsætninger for liste II-stoffer, som udledes (artikel 7, stk. 3), indføre en ordning med forudgående tilladelse til disse udledninger, hvori der er fastsat emissionsgrænseværdier baseret på kvalitetsmålsætninger (artikel 7, stk. 1), om nødvendigt fastsætte særlige bestemmelser vedrørende sammensætningen og anvendelsen af stoffer og produkter (artikel 7, stk. 4) og fastsætte frister for iværksættelsen af programmerne (artikel 7, stk. 5).

Direktiv 76/464/EØF skal gennemføres i alle medlemsstaterne. Da Grækenland ikke har fastlagt programmerne i henhold til direktivet, har Kommissionen, der er ansvarlig for gennemførelsen af Fællesskabets lovgivning i alle medlemsstaterne, indbragt sagen for Domstolen i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169). Kommissionen kender ikke årsagerne til, at Grækenland ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til direktiv 76/464/EØF.

Ved afgørelse af 11. juni 1998 udtalte Domstolen, at Den Helleniske Republik havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til det nævnte direktiv, navnlig direktivets artikel 7, idet den ikke havde fastlagt programmer, der indeholder kvalitetsmålsætninger, og hvori der er fastsat frister for deres iværksættelse med henblik på at formindske forureningen af vandet i Vigoritissøen og i Soulos-floden, som løber ud i

søen, samt i Pagasitikos-bugten med de farlige stoffer, som er opført på liste II i direktiv 76/464/EØF. En åbningsskrivelse i henhold til EF-traktatens artikel 171 blev sendt til Grækenland den 18. december 1998.

Den 11. januar 1999 meddelte de græske myndigheder Kommissionen, hvilke foranstaltninger de havde truffet som følge af Domstolens afgørelse. Disse foranstaltninger er i øjeblikket genstand for en nærmere undersøgelse.

(1999/C 370/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0765/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Bygning af en ny jernbaneforbindelse mellem Lianokladi og Dokomos

Ifølge oplysninger om bygningen af den nye jernbanelinje mellem Lianokladi og Dokomos er der fremsat et forslag ifølge hvilket der skulle bygges en 23 km lang tunnel og de samlede omkostninger ville beløbe sig til 260 mia., og et forslag som går ud på bygning af en 11 km lang tunnel, idet resten af linjen skulle ligge over jorden, og de samlede omkostninger ville være på 160 mia. I det andet forslag foreslås det ligeledes, at den nye jernbanestation for Lamia skal ligge 2 km uden for bycentrum, hvorimod den nuværende »Lianokladi«-station i det første forslag stadig også kan betjene byen Lamia, som ligger 9 km væk.

Kommissionen bedes oplyse:

1. Har den kendskab til de løsninger, der er blevet foreslået vedrørende bygningen af jernbanelinjen mellem Lianokladi og Dokomos?
2. Hvorledes vurderer den omkostningerne i forbindelse med de to forslag samt den sociale nytte heraf?
3. Hvor længe mener den, det sandsynligvis i alt vil vare, før projektet er afsluttet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monica Wulf-Mathies

(5. maj 1999)

Kommissionen er bekendt med de forskellige forslag til jernbanestrækningen mellem hhv. Lamia eller Lianokladi og Domokos. Denne del af strækningen Athen-Thessaloniki ligger i bjergegne, og forslaget til den nye linje bliver sandsynligvis meget dyrt og rent teknisk meget vanskeligt at gennemføre.

I den sammenhæng besluttede overvågningsudvalget for det operationelle program for jernbaner for perioden 1994-1999, som deltager i finansieringen af den pågældende strækning, i begyndelsen af 1999 at foretage en undersøgelse af disse forslag, før der skal træffes en beslutning.

De græske myndigheder er i færd med at udarbejde denne undersøgelse, således at det bliver muligt at foretage en reel sammenligning mellem de forskellige løsninger ud fra en teknisk, økonomisk og social synsvinkel. Denne fase afsluttes inden årets udgang eller i begyndelsen af 2000, således at der kan træffes en endelig beslutning med henblik på den kommende programmeringsperiode 2000-2006.

(1999/C 370/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0766/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Jernbanelinjen mellem Athen og Thessaloniki

I den anden fællesskabsstøtteramme er det angående jernbaner fastsat, at der skal bygges en ny linje mellem Tithorea og Lianokladi (50 km), og at der skal indføres elektricitet som drivkraft for jernbanen Athen — Thessaloniki, hvorved rejsetiden ville blive nedsat til 4 timer og 20 min. Indtil i dag hvor den anden fællesskabsstøtteramme er ved at udløbe, er der ikke sket fremskridt med noget af dette, rejsetiden for strækningen Athen — Thessaloniki er stadig 6 timer, og med det tempo, projekterne for øjeblikket skrider frem, vil målene under den anden fællesskabsstøtteramme heller ikke være nået i år 2006.

Kommissionen bedes oplyse:

1. Hvad skyldes disse forsinkelser efter dens mening?
2. Hvad har den til hensigt at gøre i denne situation?
3. Hvad forudser den for den tredje fællesskabsstøtteramme, eftersom det lader til, at målene under den anden fællesskabsstøtteramme bliver opfyldt med en forsinkelse på 8 år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monica Wulf-Mathies

(5. maj 1999)

Det er korrekt, at hovedformålet med fællesskabsstøtterammerne (FSR) i perioden 1994-1999 og med Samhørighedsfonden på området jernbanetransport i Grækenland er at sikre investeringer i jernbanelinjen Athen-Thessaloniki, dels til anlægsarbejde, dels til elektrificering og signalsystemer, således at rejsens længde kan reduceres fra 5 timer og 50 minutter i 1994 til 4 timer og 20 minutter i år 2000.

Til dags dato er næsten alle projekter under det operationelle program for jernbaner iværksat. Kun de såkaldt små projekter inden for dette program forventes imidlertid afsluttet i 2001. For så vidt angår det store projekt med den nye jernbanelinje på 50 km mellem Tithorea og Lianokladi og især Kallidromo-projektet, som er samfinansieret med Den Europæiske Fond for Regional Udvikling, forventes det afsluttet i 2005 ud fra de seneste skøn fra de græske myndigheder.

Angående opførelsen af den nye strækning Evangelismos-Leptokaria og elektrificeringen af hele linjen mellem Athen og Thessaloniki, som finansieres af Samhørighedsfonden, forventes disse arbejder afsluttet omkring 2004-2005. Målet med at nedbringe rejsetiden på strækningen Athen-Thessaloniki, som især afhænger af, at arbejdet med Kallidromo-projektet og elektrificeringen afsluttes, opfyldes derfor ikke i 2000.

Denne forsinkelse skyldes især den langsommelige proces med oprettelsen af Ergose og den lange tid, det har taget at få Ergose til at fungere effektivt (hhv. omkring 3 og 4 år efter iværksættelsen af det operationelle program) samt visse svagheder, som opstod i forbindelse med oprettelsen.

Kommissionen vil snarest indlede samtaler med de græske myndigheder om problemerne og perspektiverne i forbindelse med de jernbaneprojekter, som samfinansieres med fællesskabsfonde i Grækenland, samt også om FSR for den aktuelle programmeringsperiode og forberedelserne til den kommende periode, 2000-2006.

(1999/C 370/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0767/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Arkæologiske udgravninger i Pidna i Pieria amt

Det gamle Pidna i Pieria amt var det ældste bycentrum i Makedonien i det 5. århundrede. Sjældne arkæologiske fund er blevet fundet under bygningen af den nye jernbanelinje, bygningen af anden del af hovedvejen mellem Katerini-Thessaloniki og naturgasledningen. På grund af manglende finansiering er de hidtidige udgravninger ikke blevet udført systematisk, de havde karakter af redningsaktioner, og de var underlagt behovene i forbindelse med de store offentlige arbejder.

Kommissionen bedes oplyse, om den, hvis den anmodes om det, finder, at det ville være berettiget at støtte en fortsættelse af udgravningerne på en systematisk måde, og oprettelse af et museum i området, hvor der kunne ske udstilling af fundene til gavn for udvikling af området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(5. maj 1999)

Arkæologiske udgravninger som sådanne kan ikke samfinansieres via Raphael-programmet og de europæiske strukturfonde. Derimod kan projekter, som skal gøre arkæologiske udgravninger mere interessante for at tiltrække flere besøgende og således fremme turismen i de pågældende egne, komme i betragtning ved tildeling af støtte fra strukturfondene.

Et projekt, som skal tiltrække besøgende til de arkæologiske udgravninger i Pydna, og som eventuelt skal omfatte bygningen af et museum, kunne således komme i betragtning, da det ville bidrage til den regionale udvikling i det centrale Makedonien. Det skal i den forbindelse understreges, at det påhviler de nationale myndigheder at stille forslag til projekter, der ønskes finansieret via de operationelle programmer.

(1999/C 370/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0774/99

af Marjo Matikainen-Kallström (PPE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Tacis-projektet A2.01/96 om fremsendelse af en uddannelsessimulator til den anden enhed på Medzamor-atomkraftværket i Armenien

Kommissionen har offentliggjort et udbud om fremsendelse af en uddannelsessimulator til den anden enhed på Medzamor-atomkraftværket i Armenien. Man har imidlertid også diskuteret muligheden for at lade projektet gå direkte til et konsortium, der ikke er i besiddelse af et tilsvarende færdigt produkt, men som også skal udvikle produktet. Det vil tage år at udvikle den hensigtsmæssige software.

APROS-programmet er siden 1986 blevet udviklet i Finland. APROS er en alsidig type af software, der i vidt omfang er blevet anvendt i forbindelse med uddannelsessimulatorer. I hvert fald mindst 50 forskellige APROS-applikationer har været i brug.

APROS-referencer findes på atomkraftværkerne i Kozloduj, Paksi og på Kola-halvøen. Navnlig minder atomkraftværket på Kola-halvøen meget om Medzamor-atomkraftværket. APROS er blevet anvendt til analyser af ulykker siden januar 1995 og som applikation til uddannelsessimulatorer siden december 1997. En færdig og testet uddannelsessimulator på Kola-halvøen sikrer, at uddannelsessimulatoren baseret på APROS er et solidt og omkostningseffektivt alternativ for Medzamor-atomkraftværket.

Kun et udbud vil sikre, at alle interesserede parter stærke sider bliver bemærket, og at ressourcerne til det pågældende projekt vil blive anvendt omkostningseffektivt, og at produktudviklingen ikke bliver finansieret med bistandsmidler. Afholdelse af et udbud vil også sikre, at Fællesskabets principper om udbud og åbenhed bliver realiseret.

Agter Kommissionen at afholde et udbud om det pågældende projekt, hvor alle de parter, der er interesseret i projektet, kan deltage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(5. maj 1999)

Phare- og Tacis-programmerne for nuklear sikkerhed har leveret multifunktionelle uddannelsessimulatorer til alle reaktorer af typen VVER 440 i de nye uafhængige stater (NIS) og de central- og østeuropæiske lande. Projektet blev tildelt efter en udbudsprocedure i 1994. Medzamor-atomkraftværket i Armenien var i begyndelsen ikke omfattet af denne leverance, da det på daværende tidspunkt blev lukket ned efter jordskælvet i 1988.

Da armenerne besluttede at genstarte anlægget, besluttede det internationale samfund at prøve at få et bindende tilsagn fra de armenske myndigheder om at lukke anlægget så hurtigt som muligt, samtidig med at det ydede Armenien bistand til en så sikkerhedsmæssig forsvarlig drift som mulig i den resterende driftsperiode.

Det var i denne sammenhæng, at der blev truffet beslutning om at levere simulatoren til Medzamoranlægget. Den grundlæggende software var allerede udviklet til andre relevante anlæg. På grund af sagens hastende karakter var den mest hensigtsmæssige løsning at levere udstyr og software fra den samme leverandør af alle andre VVER-multifunktionelle simulatore. Derfor besluttede Kommissionen at vælge denne løsning.

(1999/C 370/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0775/99

af W.G. van Velzen (PPE) til Kommissionen

(16. marts 1999)

Om: Delta Radios opførelse af radiosendemast i Nordsøen

Delta Radio agter at opføre to 400 meter høje radiosendemaster i Nordsøen for provinsen Zeeland lige netop uden for den nederlandske 12-mile-zone. Delta Radio agter herfra primært at sende til Det Forenede Kongerige ved at benytte 171 kHz. Denne frekvens har Nederlandene fået anvist i henhold til den internationale telekommunikationsaftale. Delta Radio vælger denne placering, fordi procedurerne for placering i Nordsøen er betydelig enklere end på land, bl.a. fordi VVM-proceduren ikke finder anvendelse.

1. Det har vist sig, at den nederlandske regering er alt for sent på den med en lov til indførelse af den eksklusive økonomiske zone, og at den næppe råder over muligheder for at afholde Delta fra sit forehavende. På hvilken måde byder de europæiske direktiver vedrørende VVM, HABITAT, muligheder for at forhindre opførelsen af sådanne sendemaster?

2. Har EU overhovedet mulighed for at indføre bestemmelser for opførelsen af bygninger, installationer osv. i farvande mellem EU's medlemsstater, men uden for deres territoriale grænser, eller kan enhver opføre anlæg i havet uden at tage hensyn til den skade, der kan anrettes for fiskeri, fugle, risikoen for skibsfarten osv.?

3. Delta Radio 171 BV er registreret som nederlandsk virksomhed. Den vælger at foretage sine udsendelser, til Det Forenede Kongerige i ekstraterritorialt farvand. Hvilken juridisk ramme finder anvendelse herpå?

4. Kan Delta Radio uden videre benytte en frekvens til udsendelser til Det Forenede Kongerige, som Nederlandene har fået anvist?

5. Agter Kommissionen sammen med de medlemsstater som grænser op til vadehavet, Nordsøen og Middelhavet at drøfte, hvilken lovgivning der er nødvendig for at regulere sådanne initiativer og for at undgå, at principper for fysisk planlægning som VVM undergraves?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(23. april 1999)

1., 2. og 5. Det ærede medlem omtaler Delta Radios intention om at bygge to 400 meter høje radiomaster i Nordsøen ud for provinsen Zeeland, lige uden for Nederlandenes 12-milezone, og ønsker at vide, om Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, ændret ved direktiv 97/11/EF⁽¹⁾ (direktivet om miljøvurdering (VVM)), og direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper og vilde dyr og planter (Habitat-direktivet)⁽²⁾ finder anvendelse.

Nederlandene har ikke foreslået Natura 2000-lokaliteter, som omhandlet i Habitat-direktivets artikel 4, i landets eksklusive økonomiske zone i Nordsøen tæt ved Zeeland, og det er ikke indlysende, at de bevaringsinteresser, der henhører under Habitat-direktivet, står på spil i denne sammenhæng. Hvis en planlagt aktivitet kan formodes at få betydelig indvirkning på en lokalitet, der er beskyttet i henhold til Habitat-direktivet, og ville føre til en forringelse af naturtyper og levesteder såvel som forstyrrelse af de arter af vilde dyr og planter, der er beskyttet i henhold til dette direktiv, finder Habitat-direktivet imidlertid anvendelse, selv om lokaliteten ligger i den pågældende medlemsstats eksklusive økonomiske zone.

Den planlagte aktivitet er ikke omhandlet i VVM-direktivet og er derfor heller ikke reguleret af dette direktiv. Falder en given aktivitet ind under VVM-direktivet, fordi det er opført enten i dette direktivs bilag I eller II, ville direktivet imidlertid principielt også gælde den pågældende medlemsstats eksklusive økonomiske zone. I så fald skal medlemsstaten sørge for de nødvendige godkendelses- og miljøvurderingsprocedurer.

3. Da den situation, det ærede medlem omtaler, har grænseoverskridende aspekter, omfattes den af EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for tjenesteydelser.

4. Frekvensen 171 kHz kan anvendes af Delta Radio til transmissioner til Det Forenede Kongerige, forudsat (1) at Radio Delta har indhentet en transmissionslicens fra de nederlandske myndigheder, og (2) at de nederlandske myndigheder har sørget for passende samordning med Det Forenede Kongerige, så forstyrrende interferens undgås. Er disse betingelser til stede, er der ingen tekniske (dvs. med hensyn til frekvensstyring) grunde til at forbyde Delta Radio at transmittere til Det Forenede Kongerige.

(¹) EFT L 73 af 14.3.1997.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(1999/C 370/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0779/99
af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Privatiseringer og monopoler i sektoren for mejeriprodukter

Selskabet Parmalat har for nylig opkøbt en række italienske mærker inden for sektoren for mejeriprodukter, lige fra Polenghi til Mælkecentralen i Rom for Italiens vedkommende, og det har iværksat en ekspansionspolitik i udlandet, særlig i Brasilien. Disse opkøb har medført en øgning af selskabets gæld og har reelt skabt en monopolsituation inden for mælkesektoren.

Kommissionen intervererede med rette i forbindelse med det første salg af Mælkecentralen i Rom, der i sin tid blev betragtet som en statsstøtte. Kan den meddele, om den nu agter at intervenere for at blokere et køb, som vil skabe et monopol i mælkesektoren eller i det mindste en dominerende stilling, som er til skade for forbrugerne og i modstrid med princippet om produktets fri konkurrence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(4. maj 1999)

I henhold til fusionsforordningen (¹) har alene Kommissionen beføjelser til at kontrollere fusioner, virksomhedsopkøb og oprettelse af selvstændigt fungerende joint ventures, som har fællesskabsdimension, forudsat at de implicerede virksomheders samlede omsætning overstiger de tærskler, der er fastsat i forordningen. Hvis omsætningen er under de pågældende tærskler, anvendes medlemsstaternes nationale lovgivning om fusioner.

Alle fusioner, der er omfattet af fusionsforordningen, skal anmeldes til Kommissionen inden gennemførelsen.

Kommissionen undersøger alle anmeldte fusioner for at vurdere hvorvidt de vil skabe eller styrke en dominerende stilling, som vil hæmme konkurrencen på fællesmarkedet eller en væsentlig del deraf betydeligt. På baggrund af resultatet af denne undersøgelse træffer Kommissionen beslutning om, hvorvidt fusionen er forenelig eller uforenelig med fællesmarkedet.

Kommissionen har endnu ikke modtaget nogen anmeldelse af firmaet Parmalats virksomhedskøb, som det ærede medlem henviser til. Det skyldes sandsynligvis, at de pågældende erhvervelser ikke har fællesskabsdimension, og Kommissionen er da også bekendt med, at de italienske konkurrencemyndigheder (Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato) har indledt undersøgelser af disse køb. Myndighederne har for eksempel allerede besluttet at afslutte proceduren om købet af Mælkecentralen i Rom, mens undersøgelsen med hensyn til Polenghi endnu ikke er fuldendt.

Kommissionen foreslår, at det ærede medlem henvender sig til de kompetente italienske myndigheder.

(¹) Rådets forordning (EØF) 4064/89 af 21. december 1989, EFT L 395 af 30.12.1989, berigtiget udgave EFT L 257 af 21.9.1990, senest ændret ved Rådets forordning nr. (EF) 1310/97 af 30.6.1997 om ændring af forordning (EØF) 4064/89 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser, EFT L 180 af 9.7.1997, berigtigelse i EFT L 40 af 13.2.1998.

(1999/C 370/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0780/99
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen

(16. marts 1999)

Om: Finansiering af de politiske partier

Som det bl.a. anføres i betænkningen af Tsatsos A4-342/96, og ligeledes i henhold til årelang praksis, modtager de europæiske britiske partier finansielle midler fra fællesskabsmidler. Midlerne fremgår dog ikke klart for mig fra budgettet.

Jeg ønsker derfor at stille Kommissionen følgende spørgsmål:

1. Hvor høje er de bevillinger, som de europæiske partier har fået tildelt fra fællesskabsbudgettet 1999?
2. Hvilke partier modtog finansiel tilskud, og hvor højt har dette tilskud været i de enkelte tilfælde?
3. Hvad er de til dette nødvendige retsgrundlag i den primære og sekundære og fællesskabsret?
4. Blev bevillingerne i regnskabsåret 1999 i betragtning af europavalgene forhøjet og, i bekræftende fald, med hvor meget?
5. Hvilke forudsætninger skal være opfyldt for at modtage EU-penge som politisk parti?
6. Hvor mange penge er der afsat i budgettet til Parlamentets enkelte politiske grupper fordelt efter udgifter til personale, administration og rejseudgifter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(4. maj 1999)

Som følge af Tsatsos-betænkningen er der i Parlamentets sektion af det almindelige budget (konto 3710) oprettet en budgetpost, der skal anvendes til finansiering af de politiske partier. På denne post er der kun angivet et »p.m.« (pro memoria) i budgettet for 1998 og 1999.

Som det fremgår af punkt 6a i Tsatsos-betænkningen, skal der vedtages en grundlæggende retsakt, inden denne konto kan tages i brug. Ifølge anmærkningen til konto 3710 er artikel 191 i EF-traktaten (tidligere artikel 138 A) fastsat som retsgrundlag i den primære ret.

Med hensyn til det ærede medlems spørgsmål angående fordelingen af bevillingerne til de forskellige grupper i Parlamentet, er det kun Parlamentets administration, der kan besvare et sådant spørgsmål, da den er anvisningsberettiget for budgettets sektion I, Europa-Parlamentet.

(1999/C 370/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0782/99
af John Iversen (PSE) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Værftsstøtte i EU

Den 26. januar 1999 gik det danske skibsværft Aarhus Flydedok A/S konkurs, hvilket medfører, at omkring 2000 mennesker mister arbejdet. Konkursen hænger bl.a. sammen med de ulige konkurrencevilkår inden for skibsbygningsindustrien. Skibsværfter i visse medlemslande inden for Fællesskabet modtager åbenbart stadig statsstøtte, mens andre må klare sig på markedsvilkår, hvilket ikke syntes at

harmonere med målene for EU's politik på området. Det nyeste eksempel herpå er det tyske skibsværft Meyer Werft, der har fået en aftale igennem om at bygge to skibe til Indonesien på basis af ulandsmidler. På den baggrund vil jeg gerne spørge Kommissionen om følgende:

1. Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for at komme statsstøtten i EU til livs inden for denne branche?
2. Hvordan forløber forhandlingerne i OECD-regi mellem EU, USA, Japan og Norge om at fjerne statsstøtten til skibsbygning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(3. maj 1999)

1. Mulighederne for at yde statsstøtte til skibsbygningsindustrien i EU er gradvis blevet reduceret inden for de seneste år. Kommissionen fører endvidere nøje kontrol med den statsstøtte, der ydes inden for denne sektor. Desværre er OECD-aftalen ikke trådt i kraft som forventet. Derfor foreslog Kommissionen i 1998 Rådet forordning (EF) 1540/98 af 29. juni 1998 om nye regler for støtte til skibsbygningsindustrien⁽¹⁾. Ifølge denne forordning, som trådte i kraft 1. januar 1999, vil kontraktbetinget støtte til skibsbygning blive afskaffet 31. december 2000. I henhold til forordningen vil driftsstøtte i form af udviklingsbistand til udviklingslande fortsat være tilladt. Betingelserne er dog strengere end dem, der var gældende i Rådets syvende direktiv 90/684/EØF af 21. december 1990 om støtte til skibsbygningsindustrien⁽²⁾. For at undgå at udviklingsbistand anvendes som skjult driftsstøtte til et værft, skal medlemsstaten nu dokumentere over for Kommissionen, at tilbuddet om udviklingsbistand står åbent for forskellige skibsværfter. Det understreges endvidere, at al udviklingsbistand nu skal anmeldes og godkendes af Kommissionen i hvert enkelt tilfælde. Kommissionen skal under alle omstændigheder kontrollere det særlige udviklingsaspekt for at sikre sig, at der er tale om reel udviklingsbistand.

2. Udsigterne til, at den amerikanske kongres ratificerer OECD-skibsbygningsaftalen er ikke opmuntrende. Mulighederne for at gennemføre OECD-aftalen blandt »de fire« (uden USA) er afvist af EU's industri og støttes ikke af et flertal blandt medlemsstaterne. De alternative muligheder vil blive drøftet på mødet med OECD's arbejdsgruppe nr. 6 den 31. maj 1999

⁽¹⁾ EFT L 202 af 18.7.1998.

⁽²⁾ EFT L 380 af 31.12.1990.

(1999/C 370/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0788/99

af Graham Mather (PPE) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Kommissionens kritik af lægemiddelagenturet i Det Forenede Kongerige

Kommissionen har efter sigende kritiseret lægemiddelagenturet efter en klage fra en del af industrien i Det Forenede Kongerige for, hvad der opfattes som unndladelse af i tilstrækkelig grad at have gennemført lægemiddelovgivningen i »grænseområder« af produktklassificering mellem fødevarer, kosmetik, medicinske anordninger og medicinalprodukter. Det Forenede Kongerige har nu fremsat nye lovforslag inden for området.

1. Hvad gik Kommissionens kritik af lægemiddelagenturet helt præcist på?
2. Vil de nye lovforslag fra Det Forenede Kongerige efter Kommissionens mening imødekomme kritikken?

3. Er Kommissionen overbevist om, at de nye forslag ikke i urimelig grad vil begrænse tilgængeligheden af visse produkter i Storbritannien og dermed hindre det indre marked i at fungere korrekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(7. maj 1999)

I henhold til artikel 1 i Rådets direktiv 65/65/EØF af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter ⁽¹⁾ forstås der ved lægemiddel, ethvert stof eller enhver sammensætning af stoffer, der betegnes som middel til helbredelse eller forebyggelse af sygdomme hos mennesker eller dyr. Ethvert stof eller enhver sammensætning af stoffer, der er bestemt til at anvendes i eller på menneskers eller dyrs legemer med henblik på at stille en medicinsk diagnose eller at genoprette, forbedre eller påvirke legemsfunktioner hos mennesker eller dyr, anses ligeledes som lægemiddel. Som generelt princip kan færdigt fremstillede lægemidler kun markedsføres i en medlemsstat, såfremt deres kvalitet, sikkerhed og effekt er blevet bevist som led i en procedure vedrørende markedsføringstilladelse.

Disse grundlæggende bestemmelser burde medlemsstaterne have gennemført i deres respektive nationale lovgivninger for mange år siden. I forbindelse med en klage over en specifik gruppe af produkter, har Kommissionen imidlertid fået kendskab til, at britisk lovgivning ikke konsekvent implementerer ovenstående regler for alle produkter (især visse »helseprodukter«) på det britiske marked. Kommissionen var derfor forpligtet til, i sin rolle som vogter af fællesskabsretten, at bede Det Forenede Kongerige om at tilpasse den nationale lovgivning med hensyn til klassificering af lægemidler til Fællesskabets lovgivning.

Det Forenede Kongeriges myndigheder har oplyst, at de har til hensigt at opnå fuldstændig overensstemmelse med Fællesskabets lovgivning ved en hurtig vedtagelse af forslag til nye bestemmelser for klassificering af lægemidler. Kommissionen forventer at dette mål vil blive nået med vedtagelsen af de nye forslag og håber, at den fulde implementering i Det Forenede Kongerige af fællesskabsbestemmelserne vedrørende lægemidler vil bidrage til et velfungerende indre marked.

⁽¹⁾ EFT 22 af 9.2.1965.

(1999/C 370/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0790/99 af Graham Mather (PPE) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Det statslige interventionsorgan (Intervention Board Executive Agency) i Det Forenede Kongerige — Midlerne til den fælles landbrugspolitik

Det statslige interventionsorgan skal over for det britiske parlament stå til regnskab for gennemførelsen af markedsordningerne og landbrugsstøtteforanstaltningerne i Det Forenede Kongerige inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik samt de hermed forbundne administrationsomkostninger.

Som svar på min forespørgsel E-3331/98 ⁽¹⁾ om regnskabsåret 1996/97 udtalte Kommissionen, at den ikke var helt tilfreds med administrationen af midlerne til den fælles landbrugspolitik i Det Forenede Kongerige.

1. Er Kommissionen tilfreds med det statslige interventionsorgans administration af midlerne i regnskabsåret 1997/98?
2. Fandt Kommissionen det nødvendigt — i forbindelse med regnskabsafslutningen — at afvise refusion af det statslige interventionsorgans udgifter i denne periode, og hvor store udgifter var der tale om?
3. Vil Kommissionen offentliggøre en kortfattet rapport om regnskabsafslutningen for Det Forenede Kongerige for 1997/98 og efterfølgende regnskabsår?

⁽¹⁾ EFT C 207 af 21.7.1999, s. 53.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. april 1999)

Ifølge regnskabsafslutningsreformen er regnskabsafslutningsproceduren delt i to dele fra regnskabsåret 1996. Den første beslutning om regnskabsafslutning vedrører de godkendte årsregnskabs pålidelighed, fuldstændighed og nøjagtighed (artikel 5, stk. 2, litra b) i Rådets forordning (EØF) 729/70 af 21. april 1970 om midlerne til den fælles landbrugspolitik ⁽¹⁾ – »regnskabsafslutningen«), mens den anden beslutning vedrører muligheden for at afvise refusion af de udgifter, der ikke er afholdt i overensstemmelse med fællesskabsreglerne (artikel 5, stk. 2, litra c) i Rådets forordning (EØF) 729/70 – »konformitetskontrollen«).

1. I henhold til regnskabsafslutningen er Kommissionen generelt tilfreds med administrationen af midlerne i regnskabsåret 1997/1998. Der er sket et mærkbar forbedring i løbet af det seneste år, og Det Forenede Kongeriges atterestende organ, the National Audit Office, har godkendt det udbetalende organs regnskaber.

2. Beslutningen om regnskabsafslutning for regnskabsåret 1997/1998 er endnu ikke truffet. Den skulle blive truffet af Kommissionen før den 30. april 1999, og den vil også blive offentliggjort. Arbejdet med konformitetskontrollen for regnskabsåret 1997/1998 er påbegyndt, men der vil ikke blive truffet nogen beslutninger foreløbig. Så snart disse træffes, vil de blive offentliggjort.

3. Der udfærdiges en kortfattet rapport sammen med hver beslutning om regnskabsafslutning. Rapporterne sendes automatisk videre til Parlamentets Budgetkontroludvalg. Den kortfattede rapport over regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1997/1998 vil blive udfærdiget, når afslutningen foretages. I mellemtiden sendes den kortfattede rapport over regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1996/1997 (artikel 5, stk. 2, litra b)) særskilt til det ærede parlamentsmedlem og til Parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ EFT L 94 af 28.4.1970.

(1999/C 370/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0794/99**af Raimondo Fassa (ELDR) til Kommissionen**

(6. april 1999)

Om: Kommissionens aktioner med henblik på »fair trade«

Europa-Parlamentet har vedtaget en betænkning om »fair trade« (A4-0198/98), som fastsætter klare definitionskriterier og opregner en række politiske prioriteringer med henblik på valorisering og beskyttelse af denne vigtige form for samarbejde.

I forbindelse med beslutningen om Kommissionens årsprogram for 1999 (B4-1072/98), som blev vedtaget i december sidste år, fastslog Europa-Parlamentet på ny kravet om et initiativ fra Kommissionen med henblik på at den fører en politik til støtte for »fair trade« på grundlag af Europa-Parlamentets betænkning.

På baggrund af den voksende betydning af »fair trade« og nødvendigheden af at støtte denne og fastsætte bestemmelser, der kan forebygge enhver form for misbrug og beskytte forbrugernes rettigheder til gennemskuelig information samt rettighederne for producenter og operatører inden for »fair trade«, hvilke foranstaltninger har Kommissionen da hidtil iværksat for at følge retningslinjerne i Europa-Parlamentets betænkning op?

Hvilke tidsfrister er i øvrigt fastsat for den samlede udformning af en politik til støtte for »fair trade«, herunder først og fremmest certificeringssikkerheden?

Kan Kommissionen endelig inden for et kort tidsrum oplyse, hvilke projekter der hidtil er finansieret, og klart angive modtagerne, projekternes art og deres varighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(7. maj 1999)

Kommissionen har hilst Parlamentets betænkning om »fair trade« velkommen. Den er ved at færdigudarbejde en meddelelse om emnet, som snart vil være klar til offentliggørelse. Herefter forventes der en omfattende drøftelse med alle de parter, der er involveret og interesseret i spørgsmålet om »fair trade«. Efter denne konsultationsperiode skulle Kommissionen så være i stand til at udforme en bred politik vedrørende »fair trade«.

Informationen om de projekter, der finansieres af Kommissionen fremsendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

(1999/C 370/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0795/99

af Reimer Böge (PPE) til Kommissionen

(22. marts 1999)

Om: Transport af slagtekvæg

I Den Europæiske Unions budget for 1999 – kapitel B2-511 – er der en henvisning i anmærkningerne til udgiften på 2.500.000 euro til overvågning af dyreværnsbestemmelserne i forbindelse med transport af slagtekvæg inden for og uden for Den Europæiske Union. Den samme post forekom/fandt i budgetterne for 1997 og 1998. Kan Kommissionen forklare, hvorfor der stadig ikke er brugt nogen af pengene på dette vigtige emne, selv om der har været rigelig tid til at fremsætte hensigtsmæssige forslag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 1999)

Kommissionen har under Generaldirektoratet for Forbrugerpolitik og Beskyttelse af Forbrugernes Sundhed (DG XXIV) oprettet Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret, som har til opgave at gennemføre kontroller i medlemslandene og i tredjelande inklusive kontrol af, hvorvidt den europæiske lovgivning om dyrevelfærd i Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport og om ændring af direktiv 90/425/EØF og 91/496/EØF ⁽¹⁾ overholdes.

Kommissionen er ved at undersøge, hvorledes det beløb, der er afset på budgetkonto B2-511 kan gøres tilgængeligt for Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret, således at kontrollen af transport af slagtekvæg inden for og uden for Den Europæiske Union kan blive styrket.

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

(1999/C 370/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0796/99

af Paul Rübigen (PPE) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Færdigpakning af mælk i 180 ml-flasker

Ifølge Rådets direktiv 75/106/EØF ⁽¹⁾ om færdigpakning af visse væsker i bestemte volumenstørrelser godkendes påfyldningen af mælk og drikke, fremstillet på basis af mælk (med undtagelse af yoghurt), kun i bestemte volumenstørrelser, hvor det tilladte mindsteindhold starter ved 200 ml og 250 ml..

De mindste flasker til påfyldning af mælk i Østrig har et volumen på 250 ml. Dette volumen har især ved leverancer til børnehaver vist sig at være for stort. Der findes desuden flasker med et volumen på 180 ml, som er bestemt til yoghurt. Anskaffelsen af 200 ml-flasker vil være urentabel for producenterne og

leverandørerne af mælk til børnehaver. Påfyldningen af mælk i yoghurtflasker synes imidlertid at være en økonomisk hensigtsmæssig løsning.

Mener Kommissionen, at ovennævnte direktiv kan udlægges eller ændres i denne retning, således at der i det beskrevne særtilfælde åbnes mulighed for også at påfylde mælk i 180 ml-flasker?

(¹) EFT L 42 af 15.2.1975, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(7. maj 1999)

Direktiv 75/106/EØF af 19. december 1974 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om færdigpakning af visse væsker i bestemte volumenstørrelser fastsætter i bilag III de »optionelle« (¹) nominelle volumenstørrelser for alle væsker (²). Medlemsstaterne kan derfor i deres nationale lovgivning til gennemførelse af direktivet tillade markedsføring af væsker med volumen, som ikke falder ind under disse størrelser (som f.eks. mælkeflasker på 180 ml), så længe de juridiske krav til fair handel og forbrugerbeskyttelse overholdes.

Selve bilag III kan kun ændres ved en fælles beslutningstagningsprocedure på forslag af Kommissionen.

(¹) Det optionelle defineres således i artikel 5, stk. 1: »Medlemsstaterne kan ikke af grunde, som vedrører færdigpakningers nominelle volumen..., når disse er fastsat i bilag III, kolonne I, nægte, forbyde eller begrænse markedsføringen af færdigpakninger, som opfylder kravene og kontrolforskrifterne i dette direktiv« .

(²) Undtagen for særlige alkoholiske drikke, hvor volumenstørrelserne er obligatoriske.

(1999/C 370/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0797/99

af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Fritagelse for omsætningsafgift

Private organer og privatpersoner præsterer i stadig større omfang sociale ydelser og bistår ved overtagelsen af disse opgaver staten med at opfylde sine pligter. Disse til dels meget arbejds- og udgiftsintensive ydelser præsteres således ikke længere kun af offentligretlige organer og dermed på statsbudgettets regning. Staten spares derved for betydelige udgifter. Alligevel indeholder fællesskabslovgivningen kun udtrykkelige bestemmelser om fritagelse for omsætningsafgift for disse offentligretlige organer (artikel 13, del A, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF (¹) af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter).

1. Har en medlemsstat mulighed for ud over de undtagelser, der findes i fællesskabslovgivningen, også at fritage fysiske personer for omsætningsafgift?

2. Hvordan begrundes Kommissionen denne forskelsbehandling i fællesskabslovgivningen mellem offentligretlige organer og hhv. private organer og fysiske personer, og finder Kommissionen stadig denne opdeling tidssvarende?

3. Er der taget initiativer til og udfoldes der bestræbelser for at udvide bestemmelserne i fællesskabslovgivningen om fritagelse for omsætningsafgift, og hvordan ser disse ud?

4. Hvem har i bekræftende fald taget disse initiativer, og hvor langt er de kommet?

(¹) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(7. maj 1999)

1. Fritagelserne i artikel 13 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽¹⁾, skal fortolkes snævert, da de er undtagelser fra det almindelige princip, i henhold til hvilket de former for virksomhed, der udøves mod betaling af en afgiftspligtig, skal belægges med afgift ⁽²⁾. Heraf følger, at når en bestemmelse i artikel 13, del A, stk. 1 vedrører ydelser udført af et »organ«, finder den ikke anvendelse på ydelser udført af en fysisk person.

2. Ordlyden i artikel 13 afspejler de eksisterende forhold på det tidspunkt, da det sjette direktiv blev vedtaget. Dengang blev de af det ærede medlem omtalte ydelser sandsynligvis faktisk udelukkende udført af organer, der var anerkendt af den pågældende medlemsstat som havende et social formål. Siden er der sket en kraftig udvikling i forholdene, og disse ydelser er i stigende grad blevet udført af private organer og privatpersoner, hvilket er en kilde til forurening af konkurrencevilkårene og gør det nødvendigt at overveje, om der er begrundelse for nogle af undtagelserne i artikel 13 i det sjette momsdirektiv.

De privatretlige organer er imidlertid ikke på forhånd udelukket fra anvendelsesområdet for de af det ærede medlem nævnte fritagelser. De kan også benytte dem, når de er anerkendt af den pågældende medlemsstat som havende et socialt formål, og når de opfylder de yderligere betingelser, som medlemsstaten eventuelt pålægger den i henhold til artikel 13, del A, stk. 2.

3. og 4. Kommissionen har forelagt et arbejdsprogram ⁽³⁾ om indførelse af et fælles momssystem i forskellige etaper, der er bedre tilpasset kravene i et ægte fælles marked. Et af hovedelementerne i dette program er en modernisering af det nuværende momssystem. I denne modernisering indgår der en revision af fritagelserne i artikel 13, del A, i sjette momsdirektiv for at undgå forvriddning af konkurrencevilkårene som nævnt af det ærede medlem og sikre momssystemets neutralitet bedst muligt.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977.

⁽²⁾ Jf. Domstolens dom af 15. juni 1989 i sag 348/87 og af 11. august 1995 i sag C-453/93.

⁽³⁾ KOM(96) 328 endelig udg.

(1999/C 370/160)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0798/99
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(6. april 1999)

Om: Screening inden for områderne retlige og indre anliggender

Med henblik på forberedelsen af ansøgerlandenes tiltrædelse er arbejdet med den såkaldte screening inden for områderne retlige og indre anliggender nu gået i gang og skulle efter de oplysninger, jeg har til rådighed, være afsluttet ved udgangen af marts. For at lette arbejdet har task forcen om udvidelse opdelt den gældende fællesskabsret i ni kapitler: asylpolitikken, de ydre grænser, indvandring, bekæmpelsen af organiseret kriminalitet, bekæmpelsen af narkotika, bekæmpelsen af terrorisme, politisamarbejdet, samarbejdet på toldområdet og det retlige samarbejde (civil- og strafferet). Kommissionen anmodes i denne forbindelse om at oversende hele rapporten om resultaterne af screeningen, når arbejdet er færdig i slutningen af marts.

1. Kan denne rapport oversendes, og hvornår kan det ske?
2. Hvilke grunde taler i benægtende fald imod oversendelsen af disse oplysninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(7. maj 1999)

Kommissionen bekræfter, at screeningen af EF's regelværk under tiltrædelsesforhandlingernes kapitel 24 (Samarbejde om retlige og indre anliggender) ved udgangen af marts 1999 blev afsluttet for de seks

ansøgerlande, med hvilke der er indledt sådanne forhandlinger. Kommissionen vil, som den plejer at gøre det, underrette Parlamentet om resultaterne af denne screening på møderne med de relevante parlamentsudvalg.

(1999/C 370/161)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0800/99
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(6. april 1999)

Om: Østrigere i Kommissionen

Borgerne i mit hjemland Østrig stiller mig ofte spørgsmål vedrørende de østrigere, der er beskæftiget i EU-institutionerne.

Kommissionen bedes derfor besvare følgende spørgsmål:

1. Hvor mange østrigske statsborgere er beskæftiget i Kommissionen?
2. I hvilke generaldirektorater er disse østrigere beskæftiget (detaljeret opregning)?
3. Hvor mange af disse østrigere er tjenestemænd i hhv. lønklasse A, B, C og D?
4. Hvor mange svenskere og finner er beskæftiget i Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(28. april 1999)

1. Kommissionen beskæftiger for øjeblikket 285 østrigske statsborgere, der har tjenestemandstatus eller er midlertidigt ansatte, og som lønnes halvt over driftsbudgettet, halvt over forskningsbudgettet.
2. Fordelingen af disse på generaldirektoraterne fremgår af den tabel, som er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat.
3. Som det fremgår af oversigten i slutningen af ovennævnte tabel, er der 125 tjenestemænd i lønklasse A, 57 i lønklasse B, 57 i lønklasse C og 8 i lønklasse D. Herudover er der 16 i lønklasse LA.
4. Til sammenligning er antallet af finner og svenskere anført efter lønklasse i samme tabel.

(1999/C 370/162)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0802/99
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(6. april 1999)

Om: EU's ejendomme

Pressen bringer hele tiden nye oplysninger om de bygninger, EU-institutionerne ejer.

Kommissionen bedes i den forbindelse besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke bygninger i Bruxelles, Strasbourg og Luxembourg står hhv. EU-institutionerne og Kommissionen som enejeere af?
2. Hvilken værdi repræsenterer de bygninger, EU ejer (detaljeret opstillet efter de enkelte bygninger)?
3. Hvilke bygninger ejer EU en andel af?
4. Hvilken værdi repræsenterer disse bygninger, og hvor stor en andel ejer EU?
5. Hvilke kontrakter ligger til grund for EU's ibrugtagning af andre ejendomme, som ikke ejes af en EU-institution, men hvor institutionerne alligevel råder over kontorlokaler?

6. Hvor store forpligtelser medfører dette for EU (opdelt efter ejendommene og de pågældende institutioner)?
7. Står EU-institutionerne som ejere af bygninger, der benyttes af andre institutioner, hvilken værdi repræsenterer disse ejendomme, og hvilke indtægter opstår der i den forbindelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(5. maj 1999)

Som svar på det ærede parlamentsmedlems forespørgsel kan Kommissionen oplyse, at hovedparten af de oplysninger, han efterspørger, er tilgængelige i 1999-budgettets bind 1 om EF's samlede indtægter, del D om Den Europæiske Unions bygninger (tabel 1 og 2).

Kommissionen i Bruxelles ejer følgende bygninger 100 %:

(værdi — euro)

Breydel	39 105 746
Loi 130	73 071 366
Cours St Michel 1	27 071 027
Haren (centralkøkken)	9 905 838
Clovis Wilson (vuggestue)	18 806 559
Overijse (EIC)	1 252 468
	169 213 004

Den er også i gang med at erhverve (normalt 27 år, men Breydel II bliver i 1999 100 % ejet) følgende bygninger (værdien i parentes angiver den udestående betaling):

(værdi — euro)

Belliard 232	(33 844 259)
Demot 24	(48 173 250)
Breydel II	(52 061 349)
Beaulieu 29/31/33	(73 180 547)
Charlemagne	(217 491 610)
Demot 28	(37 610 393)
Joseph II 99	(29 205 552)
Loi 86	41 280 596
Marie de Bourgogne	57 373 696
Montoyer 59	30 158 510
	620 379 762

Til sine øvrige behov i Bruxelles lejer Kommissionen bygninger på kontraktvilkår i henhold til belgisk lov, i almindelighed for en periode af 3, 6, 9 eller 12 år. Der er dog tre bygninger, der er lejet på en 27-årig kontrakt. Det totale lejebudget for 1999 er 91.036.633€.

Det bør nævnes, at Kommissionen fortsat betaler leje for Berlaymont-bygningen (inkluderet i totalen) til gengæld for at få stillet 10 bygninger til rådighed, som det belgiske Régie des Bâtiments betaler leje for.

Disse bygninger er:

- Belliard 28
- Belliard 68
- Science 14
- Trèves 120
- Beaulieu 1, 5 and 9
- Beaulieu 24
- Triomphe

- Genève 12
- Genève 1 (A + D)
- Nerviens 85

Kommissionen i Bruxelles har ikke til huse i bygninger, der ejes af en anden fællesskabsinstitution.

Kommissionen i Luxembourg ejer ingen bygninger.

De følgende bygninger lejes i nogle tilfælde delvis af Kommissionen (se procentdelen i parentes) og andre institutioner med adresse i Luxembourg.

(Euro)

BYGNINGER	Årlig leje 1998
Jean MONNET	13 868 552
Joseph BECH	8 523 532
WAGNER	1 246 586
EUROFORUM	3 987 658
CUBE	1 339 646
Bureau de passage	130 538
Stocks Howald 1 og 2	67 866
Foyer européen (31 %)	36 904
CPE (vuggestue 34 % , børnehave 32 %)	377 683
	29 578 965

(1999/C 370/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0805/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Storbritanniens finansiering af et projekt med bygning af dæmninger i Tyrkiet

Som det er velkendt, har de ansvarlige instanser i Storbritannien godkendt finansieringen af et projekt i Tyrkiet, som omfatter bygning af en række dæmninger ved floderne Tigris og Eufrat.

Under henvisning til følgende:

- a) den fælles forvaltning af vandressourcerne er af stor betydning, og nogle af de lande, som gennemløbes af de to floder, ser deres interesser truet som følge af projektet,
- b) gennemførelsen af dette projekt vil forårsage omfattende miljødelæggelser, og tusindvis af indbyggere i området vil blive nødt til at forlade deres hjem, idet 15 byer og 52 landsbyer, herunder et par enestående mindesmærker, vil blive lagt under vand,
- c) Tyrkiet er et af de få lande, som ikke har underskrevet FN-konventionen af 1997, som tager sigte på at fjerne grænseuoverensstemmelser mellem lande, som har fælles vandressourcer, og
- d) EU-medlemmerne har underskrevet FN-konventionen om vandressourcer, og Fællesskabet og dets medlemsstater overholder på grundlag af artikel 130 U, stk. 3, og 130 V i traktaten om Den Europæiske Union sine forpligtelser og tager hensyn til de målsætninger, som de har vedtaget inden for rammerne af FN og de andre ansvarlige organisationer,

bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Mener den, at den måde, hvorpå Tyrkiet gennemfører dette projekt, opfylder de forpligtelser, der udspringer af FN-konventionen om fælles forvaltning af vandressourcer, rent bortset fra den omstændighed, at Tyrkiet ikke har underskrevet denne konvention?
2. Hvis ikke, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe på grundlag af EU-traktaten for at forhindre, at Storbritannien støtter projektet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(6. maj 1999)

Som det ærede medlem selv nævner i sin skriftlige forespørgsel, har Tyrkiet ikke undertegnet FN-konventionen af 1997. Denne konvention gælder derfor ikke for Tyrkiet.

Der indgår endvidere ikke nogen midler fra De Europæiske Fællesskabers budget i finansieringen af det omtalte projekt. Under de foreliggende omstændigheder henhører spørgsmålet om Storbritanniens finansielle støtte til dette projekt således under de britiske myndigheder.

(1999/C 370/164)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0807/99
af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen**

(6. april 1999)

Om: Tyrkisk eksport af stålprodukter

Tyrkiet er blevet fritaget fra ordningen med fællesskabsovervågning («surveillance») for jern- og stålprodukter, som er omfattet af EØF- og EKSF-traktaterne, til trods for protester fra Grækenland, som rettidigt gjorde indsigelse over for den ansvarlige forvaltningskomité under Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab (EKSF).

Ovennævnte fritagelse har medført, at man tolererer Tyrkiets eksport af stålprodukter, som sælges til lave priser, hvilket er til skade for produktionen i EU-medlemsstaterne. Ifølge nogle nyere statistiske oplysninger er den tyrkiske eksport af stålprodukter vokset med 105 % i løbet af sidste år med det resultat, at hovedsagelig den græske stålindustri er hårdt ramt. Grækenland har for nylig officielt anmodet om, at den tyrkiske ståleksport blev omfattet af ordningen med fællesskabsovervågning.

Kan Kommissionen oplyse, om dette vil ske, og hvornår? Er der foretaget nogen vurdering af de følger, det har for den europæiske stålindustri, at tilsvarende tyrkiske produkter trænger ind på EU-markedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(29. april 1999)

Stålprodukter med oprindelse i Tyrkiet, som er omfattet af EF-traktaten, blev udelukket fra det forudgående fællesskabstilsyn i marts 1998, og stålprodukter omfattet af traktaten om Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab (EKSF) blev udelukket i januar 1999, da Tyrkiet fjernede den resterende told på stålimport fra Fællesskabet.

Fællesskabets stålimport fra tredjelande steg i almindelighed stærkt i 1998 til omkring 23,5 mio. ton, ca. 45 % højere end i 1997. Fællesskabets import fra Tyrkiet steg med 66 % til omkring 1,7 mio. ton, og Grækenlands stålimport fra Tyrkiet steg med 90 % til 406 000 ton. Grækenland står for ca. 23 % af Fællesskabets samlede stålimport fra Tyrkiet.

Denne udvikling fandt sted, da de fleste af Tyrkiets stålprodukter stadigvæk var dækket af det forudgående fællesskabstilsyn, et system, som giver forhåndssoplysninger om eventuelle importudviklinger baseret på automatisk importlicensudstedelse. Importstigningen i 1998 skyldes derfor ikke, at nogle lande medtages eller udelukkes af systemet med forudgående fællesskabstilsyn. Stigningen i Fællesskabets stålimport fra tredjelande, herunder Tyrkiet, skyldes i almindelighed uroen på de internationale stålmarkeder som følge af kriserne i Sydøstasien og Rusland.

Kommissionen fører nøje tilsyn med virkningen af den internationale finanskrise og fører regelmæssige samtaler med en lang række tredjelande, herunder Tyrkiet, for at drøfte udviklingen i stålsektoren. Kommissionen og Tyrkiet udveksler hver måned detaljerede statistiske oplysninger om handelen med stålprodukter.

(1999/C 370/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0811/99
af Joaquín Sisó Cruellas (PPE) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Udvælgelse af 81 forskningscentre

Europa-Kommissionen har udvalgt 81 forskningsinstitutioner i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde som de vigtigste til at udføre forskning af høj kvalitet. Listen herover er offentliggjort ⁽¹⁾ med henblik på at lette de europæiske forskeres adgang til disse anlæg.

Kan Kommissionen oplyse:

1. Hvorledes er udvælgelsen foregået?
2. Hvilke udvælgelseskriterier er der anvendt?
3. Findes der nogen form for støtte fra Unionen til europæiske forskere, som er interesserede i at få adgang til disse anlæg?
4. Hvad gør Den Europæiske Union for at lette forskningen inden for Unionen? Findes der økonomiske eller andre midler til støtte for de mennesker, som ønsker at beskæftige sig med forskning?

⁽¹⁾ EFT C 36 af 10.2.1999

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(7. maj 1999)

Forskerkontrakter, som støttes under aktiviteten Adgang til store anlæg (LSF) inden for programmet Uddannelse og mobilitet for forskere (TMR), har til formål at afholde omkostningerne ved at give adgang til bestående anlæg for forskergrupper (og individuelle forskere), der normalt ikke har adgang til anlægget. Forskergrupper kan opnå støtte, hvis de udfører forskning i Fællesskabet eller i en associeret stat. Fællesskabsfinansieringen skal dække 100 % af rejse- og opholdsudgifterne for de berettigede brugere, som for hovedpartens vedkommende ikke kommer fra det land, hvor anlægget befinder sig. Fællesskabsstøtten dækker også op til 100 % af tillægsomkostningerne ved at sikre brugerne adgang til anlægget.

Processen og de kriterier, hvorefter forslagene fra forskningsanlæggene er udvalgt, kan findes i TMR-arbejdsprogrammet, som Kommissionen offentliggjorde i 1996 ⁽¹⁾. Der findes mere udførlige oplysninger i informationspakken og i evalueringshåndbogen for TMR-LSF aktiviteten, og de kan begge findes på TMR-programmets hjemmeside på Internet-adressen (<http://www.cordis.lu/tmr/src/alsf1.htm>).

Mere generelle oplysninger om programmet til udvikling af det menneskelige forskningspotentiale (IHP-programmet), som efterfulgte TMR-programmet, kan findes i arbejdsprogrammet Udvikling af det menneskelige forskningspotentiale på den nyligt oprettede Internet-hjemmeside over programmer på adressen (<http://www.cordis.lu/improving/home.html>).

⁽¹⁾ ISBN 92-827-7173-3.

(1999/C 370/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0815/99
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Moms

Hvad er Kommissionens holdning til, at der i Det Forenede Kongerige indføres lovgivning til forebyggelse af momsunddragelse? Er dette i modstrid med tankegangen bag og grundlaget for moms?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(26. april 1999)

De foranstaltninger til forebyggelse af momsunddragelse, der for nylig blev givet meddelelse om ved forelæggelsen af det britiske budget, vedrører særlige problemer i forbindelse med unddragelse og misbrug inden for det britiske merværdiafgiftssystem. På grundlag af de oplysninger, som Kommissionen hidtil har modtaget, synes disse foranstaltninger ikke at påvirke afgiftsgrundlaget eller dets grundlæggende principper om lighed og neutralitet. Dette indledende standpunkt kan naturligvis revideres, når lovgivningsproceduren i Det Forenede Kongerige er afsluttet.

(1999/C 370/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0819/99

af Antoni Gutiérrez Díaz (GUE/NGL) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Ulovlige anlægsarbejder finansieret gennem strukturfondene i Llança, Girona, Spanien

Den 28. januar 1998 stillede jeg en skriftlig forespørgsel (P-0194/98) ⁽¹⁾ i den hensigt at gøre Kommissionen bekendt med ulovligheden af anlægsarbejder, der havde modtaget støtte fra Fællesskabet, i forbindelse med strandpromenaden i Grifeu i Llança kommune. I Kommissionens svar, modtaget den 26. februar 1998, forpligtede denne sig til at henvende sig til de spanske myndigheder for at indhente oplysninger om disse uregelmæssigheder, og den ville træffe foranstaltninger, når domstolsafgørelsen, som erklærede anlægsarbejderne for ulovlige (nr. 247/97 af 12. december 1997), var endelig.

Kan Kommissionen oplyse om resultatet af dens henvendelser til de spanske myndigheder?

⁽¹⁾ EFT C 304 af 2.10.1998, s. 49.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(7. maj 1999)

Kommissionen er blevet informeret om en domstolsafgørelse, hvor arbejder, som Generaldirektoratet for havne og kyster under Tjenesten for Fysisk Planlægning og Offentlige Arbejder i Generalitat Catalonien havde indledt i kommunen Llança (Catalonien) på egen hånd, blev erklæret for ulovlige. Disse arbejder blev medfinansieret af Fællesskabet i forbindelse med programmet Interreg II A Spanien-Frankrig. Kommissionen har taget ad notam, at dommeren beordrede, at arbejdet skulle nedrives, at de eksproprierede skulle have erstatning, og at arealerne skulle leveres tilbage til de oprindelige ejere.

For så vidt denne domstolsafgørelse har fået en endelig karakter, har Kommissionen foreslået de spanske myndigheder at annullere denne medfinansiering og anvende midlerne til at andet projekt på det næste møde i overvågningsudvalget. Den afventer således nye forslag fra de spanske myndigheder.

(1999/C 370/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0831/99

af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Habitatdirektivet og fugledirektivet

Somerset Levels and Moors er udpegede levesteder i henhold til habitatdirektivet og fugledirektivet. De udgør Englands største vådområder. Den vigtigste erhvervsaktivitet i området er opdræt af malkekvæg, som er afhængig af kraftig dræning af vådområderne for at skaffe tørre græsningsarealer, intensiv brug af nitratbaseret gødning, spredning af nitratholdig ensilage og andre former for skadelig praksis.

Er Direktoratet for Miljø og Direktoratet for Landbrug involveret i nogen form for samarbejde eller politikker til at minimere konflikten mellem traditionelle landbrugsmetoder og miljøhensyn og til at give støtte og kompensation til landmænd for at sætte miljøet højest?

Hvilken rådgivning og assistance giver de to direktorater medlemsstaterne for at sikre, at de to direktiver overholdes?

Vil Kommissionen yderligere oplyse, hvad den har gjort eller vil gøre, eftersom der er umiddelbare beviser for, at Det Forenede Kongerige ikke overholder sine forpligtelser i henhold til direktiverne vedrørende Somerset Levels and Moors?

Det Forenede Kongerige har tilsyneladende opfyldt sine forpligtelser til at skabe et system for streng beskyttelse for arter, der er omfattet af bilag IV(a) i habitatdirektivet, med indførelse af forordningen om bevarelse af naturlevsteder fra 1994. Loven gør det strafbart at forstyrre de i bilag IV(a) nævnte arter. Hvilke oplysninger har Kommissionen bedt om og/eller modtaget vedrørende omfanget af de foranstaltninger til håndhævelse af forordningen, som de forskellige instanser i Det Forenede Kongerige har stiftet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(5. maj 1999)

Området »Somerset levels and moors«, der dækker et areal på 6 388 ha, er af Det Forenede Kongerige blevet klassificeret som særligt beskyttet område i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 af beskyttelse af vilde fugle ⁽¹⁾. Det Forenede Kongerige har ikke foreslået området udpeget i henhold til artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽²⁾. Selv om området dækker et stort areal, er der dog flere endnu større særligt beskyttede vådområder i England (f.eks. dækker det særligt beskyttede område Wash 62 212 ha).

Det er op til England selv at vælge de mest egnede foranstaltninger til at sikre bevaring af de vilde fuglearter, for hvilke »Somerset levels and moors« er klassificeret som særligt beskyttet område. Disse foranstaltninger kan omfatte miljøvenligt landmandskab som omhandlet i Rådets forordning (EØF) 2078/92 af 30. juni 1992 om miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget samt om naturpleje ⁽³⁾.

De britiske myndigheder har således udpeget en del af »Somerset levels and moors« som miljøfølsomt område i henhold til ovennævnte forordning. Der udbetales støttebeløb til landbrugere i sådanne områder, som vælger at udføre forskellige miljøforanstaltninger, herunder at opretholde vandstanden på et miljøforvarsligt niveau og forvalte økologisk værdifulde græslande. I foranstaltninger til beskyttelse af græsarealer indgår nedsat eller slet ingen anvendelse af kunstgødning.

EU har truffet flere foranstaltninger til at dæmpe konflikten mellem landbrugs- og miljøhensyn. Af de vigtigste løsningsmodeller kan for det første nævnes den allerede omtalte forordning om miljøvenligt landbrug og for det andet bindende miljøforskrifter (f.eks. om pesticider og Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget ⁽⁴⁾). Med Agenda 2000-reformen af den fælles landbrugspolitik er der indført et nyt miljøbeskyttelseskrav, hvorefter medlemsstaterne kan gøre direkte betalinger til landbrugerne betinget af, at de opfylder nærmere angivne miljømindstestandarder.

Generaldirektoraterne for henholdsvis miljø og landbrug arbejder tæt sammen om disse foranstaltninger. F.eks. hører Generaldirektoratet for landbrug Generaldirektoratet for miljø om alle programmer, der henhører under forordningen om miljøvenligt landbrug, og Generaldirektoratet for miljø skal godkende sådanne programmer. I en nylig meddelelse fra Kommissionen »Mod et bæredygtigt landbrug« ⁽⁵⁾ beskrives det, hvordan miljøhensynene kan integreres i landbrugspolitikken.

Kommissionen har ikke kendskab til, at Det Forenede Kongerige skulle misligholde sine forpligtelser i henhold til direktiv 79/409/EØF, for så vidt angår »Somerset levels and moors«. Hvis det ærede medlem fremlægger dokumentation herfor, vil Kommissionen undersøge sagen nærmere.

Medlemsstaterne skal forelægge en beretning om gennemførelsen af foranstaltninger i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF senest seks år efter direktivets ikrafttræden (dvs. juni 2000). Hvad angår beskyttelse af de arter, der er opført i direktivets bilag IV(a), skal medlemsstaterne hvert andet år forelægge Kommissionen en beretning om eventuelle undtagelser fra dette strenge beskyttelsessystem, i overensstemmelse med betingelserne i direktivets artikel 16.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(³) EFT L 215 af 30.7.1992.

(⁴) EFT L 375 af 31.12.1991.

(⁵) KOM(99) 22 endelig udg.

(1999/C 370/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0834/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Skiferindustriens konkurrenceevne

Kommissionen meddelte mig i sit svar på mine skriftlige forespørgsler E-4009/97 og E-4011/97 (¹), at den fører en konkurrencepolitik til fordel for råstofindustrien i overensstemmelse med retningslinjerne i dens meddelelse om konkurrenceevnen inden for råstofindustrien, bortset fra energiråstoffer, og Rådets konklusioner af 18. november 1993. Kommissionen henviste endvidere til, at der i dens meddelelse om bygge- og anlægsindustriens konkurrenceevne opstilles fire store strategiske mål og over tres særlige foranstaltninger til forbedring af konkurrencedygtigheden. Kommissionen påpegede også, at den bistået af fagfolk på området offentliggør en årlig redegørelse vedrørende de europæiske mineraler, som har til formål at øge gennemsigtigheden på markedet både for forbrugerne og producenterne, der plejer at være små og mellemstore virksomheder, og opfordrede den europæiske sammenslutning inden for skiferindustrien til at bidrage til udarbejdelsen af denne redegørelse.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke af disse konkrete foranstaltninger til forbedring af konkurrencedygtigheden EU's skiferindustri, navnlig den spanske, hidtil har deltaget i, og på hvilken måde?

Kan Kommissionen oplyse, på hvilken måde den har fremmet EU's skiferindustri's deltagelse i udarbejdelsen af den ovennævnte redegørelse, og om skifer allerede indgår i den?

(¹) EFT C 196 af 22.6.1998, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(26. april 1999)

Hvad angår Kommissionens indsats for at forbedre konkurrenceevnen i EF's råstofindustri generelt bortset fra energiråstoffer, herunder altså også skiferindustrien, bedes det ærede medlem genlæse Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-4009/97 (¹)

Opfølgningen af indsatsen omfatter en regelmæssig gennemgang af sektoren, som foretages af »plenargruppen for råstofforsyning«. Denne gruppe rummer repræsentanter for industrien, medlemsstaterne og Kommissionen. Den europæiske mineindustri repræsenteres bl.a. af Euromines, som sammenslutningen af europæiske skiferproducenter, Euro Slate, er blevet associeret medlem af i år. Medlemmer af Euro Slate er brancheorganisationerne for skiferproducenter i Frankrig, Tyskland, Storbritannien og Spanien. Det skal bemærkes at organisationen Euro Slate ikke var repræsenteret på plenargruppens seneste møde, som fandt sted den 15. december 1998 i Bruxelles, selvom Kommissionen havde indbudt den.

Den europæiske mineralårbog (European Minerals Yearbook), som udarbejdes i Kommissionens regi for at gøre de pågældende markeder mere gennemsigtige (²), indeholder et kapitel for sig om skiferbranchen. Kommissionen vil i år lancere revisionen af denne publikation, hvad der hovedsagelig vil bestå i en ajourføring af den elektroniske version, der ligger på Internet. Kommissionen lægger stor vægt på bidrag

og synspunkter fra de europæiske sammenslutninger inden for udvindingssektoren, og derfor vil Kommissionen bede Euro Slate komme med sit bidrag under den kommende og senere revisioner.

(¹) EFT C 19 af 22.6.1998.

(²) På adressen <http://europa.eu.int/comm/dg03/publicat/emy/index.htm> kan anden udgave findes.

(1999/C 370/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0836/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Import af skifer til EU

Kommissionen sendte mig i forbindelse med sit svar på min skriftlige forespørgsel E-1580/98 (¹) tallene for EU's import af skifer fra udviklingslandene i 1996.

Kan Kommissionen give en oversigt over alle de lande, som har eksporteret skifer til EU i 1997 og 1998 med angivelse af den mængde, som de enkelte lande har eksporteret, og den toldsats, der har været gældende for de enkelte importerede partier?

Kan Kommissionen oplyse, hvilken betydning klassificeringen af disse importtal i berettigede og præferentielle har?

(¹) EFT C 402 af 22.12.1998, s. 145.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(6. maj 1999)

Den samlede import af skifer til Fællesskabet fra tredjelande androg i 1997 30 263 t eller 13,6 mio. EUR. Skifer henhører under KN-koderne 6803 00 10 et 6803 00 90 i henhold til Kommissionens forordning (EF) 2261/98 af 26. oktober 1998 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (¹).

En detaljeret oversigt over importen af skifer per eksportland sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

Den toldsats, der i 1997 skulle betales for import af skifer fra tredjelande, var 2,5 % (mod 2,1 % i 1998 og 1,7 % i 1999).

I henhold til ordningen med generelle toldpræferencer (GSP), indført ved Rådets forordning (EF) 3281/94 af 19. december 1994 om anvendelse af et flerårigt arrangement med generelle toldpræferencer for perioden 1995-1998 for visse industrivarer med oprindelse i udviklingslande (²), er skifer blandt de ikke-følsomme varer (bilag I, del 4, i forordningen), for hvilke den fælles toldtarifs toldsatser suspenderes fuldstændigt (artikel 2, stk. 4, i forordningen), hvis varerne har oprindelse i et af de lande, der er omfattet af GSP (bilag III i forordningen). Kriterierne for varers oprindelse er fastsat i Rådets forordning (EØF) 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (³).

Følgende lande, der eksporterer skifer til EU, er omfattet af GSP: Argentina, Bhutan, Brasilien, Hongkong, Indien, Indonesien, Kina, Rusland, Sydafrika, Syrien, Thailand og Ægypten.

Det bør bemærkes, at på grund af gradueringsordningen (artikel 5, stk. 1, i GSP-forordningen) har præferencemargenen for Kina været ophævet siden 1. januar 1996. For import af varer fra Kina anvendes følgende toldsatsen for tredjelande.

Indførsler til en værdi af 5,87 mio. ECU var præferenceberettigede i henhold til GSP. Imidlertid blev der reelt kun indført varer til en værdi af 3,49 mio. ECU under GSP.

Over for de lande, der er berettigede til andre præferenceordninger end GSP (Norge, Tjekkiet, Schweiz, Syrien, Bulgarien, Ægypten, Polen og Tyrkiet), anvendes en præferencetoldsats på 0 %. For så vidt angår varer fra disse lande, der ikke er importeret under GSP, skelner statistikkerne ikke mellem varer, som er blevet indrømmet toldpræference, og varer, der er importeret til fuld sats.

(¹) EFT L 292 af 30.10.1998.

(²) EFT L 348 af 31.12.1994.

(³) EFT L 302 af 19.10.1992.

(1999/C 370/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0837/99

af Heidi Hautala (V) til Kommissionen

(22. marts 1999)

Om: Gener for Natura-området som følge af havnebyggeriet i Vuosaari

Ifølge de naturvidenskabelige undersøgelser, som er foretaget af Helsinki bys storhavneprojekt i Vuosaari, vil etableringen af landtransportforbindelser sandsynligvis medføre betydelige negative virkninger for det Natura-område, der ligger op til projektet, vandområdet for fugle med betegnelsen Mustavuori-Östersundom. Ifølge bestemmelserne skal der foretages en forudgående vurdering af projektets eventuelle negative virkninger for miljøet.

Såfremt den samlede vurdering ikke foretages, og hvis vurderingen splittes op på godkendelsesfaser, der gennemføres på forskellige tidspunkter, og hvis der f.eks. i forbindelse med Vuosaari-projektet ikke foretages en samlet vurdering ved den første afgørende vandtilladelsesfase, kan godkendelsesproceduren være fremskredet, uden at projektets samlede virkninger er blevet identificeret.

Anser Kommissionen det for vigtigt, at vurderingen af projektets virkninger virkelig koncentrerer sig om det samlede projekt? Hvis etableringen af transportforbindelserne udgør en væsentlig del af planen for havnen, bør projektets virkninger for miljøet da ikke vurderes udover selve havnebyggeriet også i forhold til den samlede helhed, som udgøres f.eks. af de nødvendige ændringsarbejder for vandområdet og de transportsystemer, der direkte er tilknyttet havneområdet, i form af jernbaner og veje, der fører væk fra havneområdet?

Kan anvendelses- og forvaltningsplanerne for Natura-området bruges som begrundelse for at omgå forpligtelsen om en procedure for dispensationstilladelse også i det tilfælde, når projektet til trods herfor stadig i væsentlig grad forringer de beskyttede værdier i Natura-området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(26. april 1999)

Da det ærede medlem omtaler et specifikt projekt i tilknytning til den nye havn i Helsinki i Vuosaari, vil Kommissionen besvare spørgsmålet i lyset af dette projekt. Havneprojektet berører området Mustavuori-Östersundom. Finland har udpeget dette område som særligt beskyttelsesområde (SPA) i medfør af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (¹), og har desuden foreslået det som område af fællesskabsbetydning i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper og vilde dyr og planter (²) (Habitat-direktivet).

I artikel 6, stk. 3, i Habitat-direktivet hedder det, at alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. Denne bestemmelse gælder allerede for de særligt beskyttede områder under fugledirektivet og derfor også i nærværende tilfælde.

Det er i sidste ende op til Domstolen at fortolke, hvad der skal forstås med »vurderes«, men Kommissionen mener, at det primære krav i henhold til artikel 6, stk. 3, er at vurdere selve projektets virkninger. Det er imidlertid rimeligt at mene, at der i vurderingen som et sekundært krav skal tages hensyn til virkningerne af andre hermed forbundne projekter.

Vuosaari-havnen omfatter flere planer og delprojekter, som berører selve havnen, søtransportforbindelsen og landtransportforbindelser. I Finland behandles disse i separate godkendelsesprocedurer. I henhold til Kommissionens oplysninger synes alle relevante projekter at have været underkastet en miljøvurdering. Disse vurderinger synes at omfatte alle relevante aspekter af samtlige projekter, og havnens virkninger er blevet vurderet fyldestgørende.

I vurderingen af søtransportforbindelsen konkluderes det, at skibsrueten og opfyldningen af havområdet ikke direkte har nogen negativ indvirkning på det særligt beskyttede område Mustavuori-Östersundom. Det synes således ikke at være påkrævet at anvende artikel 6, stk. 4, på dette projekt. Det er imidlertid klart, at godkendelsen af dette ene delprojekt ikke på nogen måde må påvirke beslutningsproceduren for de andre dermed forbundne projekter. Hvis bygningen af selve havnen og af landtransportforbindelserne indvirker negativt på det særligt beskyttede område, skal medlemsstaten enten nægte at godkende projektet eller sikre, at proceduren i artikel 6, stk. 4, følges. Ud fra de foreliggende vurderinger synes dette at være tilfældet for i hvert fald landtransportforbindelserne.

Hvad spørgsmålet om forholdet mellem forvaltningsplanerne og dispensationsproceduren angår, kan en medlemsstat efter Kommissionens mening ikke omgå sine forpligtelser i medfør af artikel 6, stk. 4, selv om den har udarbejdet en forvaltningsplan for området i medfør af artikel 6, stk. 1. Forbindelsen mellem disse to spørgsmål findes i artikel 6, stk. 3, som medlemsstaten skal anvende selv på forvaltningsplaner, hvis disse omfatter foranstaltninger, der påvirker lokaliteten, medmindre der er tale om 100 % positive bevaringsforanstaltninger. Således skal i hvert fald foranstaltninger, som ikke tager sigte på bevaring, vurderes i henhold til artikel 6, stk. 3, og afhængigt af resultaterne af denne vurdering kan dispensationsproceduren i artikel 6, stk. 4, komme på tale.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(1999/C 370/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0840/99

af Sören Wibe (PSE) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Euroens tilstand

Kan Kommissionen forklare, hvorfor euroen falder så hurtigt på de internationale valutamarkeder? Var det ikke meningen, at euroen skulle blive en stærk valuta?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(7. maj 1999)

Set over de seneste 12 måneder er euroen ikke faldet som en sten. Kursen i forhold til US-dollaren sidst i april (1 euro = USD 1,06/1,07) lå tæt på euroens syntetiske kurs, før den russiske krise satte ind i september 1998. Euroen stod til mellem 1,08 og 1,10 USD fra foråret 1997 og frem til slutningen af august 1998. I betragtning af, at det er normalt med et vist udsvingsniveau mellem de europæiske valutaer og US-dollaren, kan det med rette fremføres, at kursen blot er tilbage på det niveau, den lå på for næsten halv andet år siden. Kursudviklingen siden den 1. januar 1999 kan primært forklares ved den uventede styrke, den amerikanske økonomi har udvist.

Hvad angår de langsigtede udsigter for euroen som international valuta, er ændringerne på obligationsmarkedet væsentligere end de kortsigtede kursudsving. Disse ændringer er strukturelle, hvilket fremgår af udviklingen på det internationale obligationsmarked. Emissionsbeløbet i euro i første kvartal af 1999 var på verdensplan større end det tilsvarende beløb i USD (henholdsvis 46 % og 44 %), og den »markedsandel«, de øvrige valutaer (herunder £ og yen) opnåede, faldt således til kun 10 %. Dette skal sammenholdes med situationen for to år siden, hvor de valutaer, der deltog i euroen, tegnede sig for mindre end 30 %.

Mere generelt er euroobligationsmarkedet blevet større og mere likvidt, således at også nye udstedere — navnlig selskaber — kan deltage. Selskabsobligationsmarkedet er i rivende ekspansion. Den samme positive udvikling kan, om end i mindre udstrækning og i et langsommere tempo, konstateres på aktiemarkedet. Til trods for at euroens eksterne værdi på kort sigt er svækket, anses den af de finansielle investorer dog for at være en af verdens to førende valutaer.

(1999/C 370/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0841/99

af Kenneth Coates (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Fluortilsætning i vand

Hvad er Kommissionens holdning til fluortilsætning i vandforsyninger?

Er fluortilsætning blevet indført i de forskellige medlemsstater, og i givet fald i hvilket omfang?

Er der nogen medlemsstater, der forbyder fluortilsætning? I bekræftende fald, med hvilken begrundelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(29. april 1999)

Drikkevandskvaliteten reguleres i Fællesskabet af Rådets direktiv 80/778/EØF af 15. juli 1980 om kvaliteten af drikkevand⁽¹⁾, der den 25. december 2003 vil blive erstattet af det nyligt vedtagne nye drikkevandsdirektiv 98/83/EF af 3. november 1998⁽²⁾. I begge direktiver er der en grænseværdi for tilladt maksimal koncentration af fluor i drikkevand, uanset stoffets oprindelse, dvs. naturligt til stede eller tilsat kunstigt. Fluortilsætning til vandforsyningen henhører under medlemsstaternes kompetenceområde, og Kommissionen er ikke berørt, så længe den i direktivet fastsatte grænseværdi overholdes. Der er ingen tvivl om, at fluortilsætning er et kontroversielt emne på grund af de positive eller negative virkninger, fluor måtte have afhængig af dets koncentration i drikkevand.

Grænseværdien i drikkevandsdirektivet er 1,5 mg/l, der ifølge udtalelsen fra Verdenssundhedsorganisationen (WHO) som udtrykt i retningslinjerne for drikkevandskvalitet udgør en god afvejning af positive og negative virkninger af fluor. De positive virkninger starter ved ca. 0,5 mg/l op til 2 mg/l. Jo mere koncentrationen overstiger 2 mg/l, jo større er risikoen for negative virkninger.

Hvad angår fluortilsætning i medlemsstaterne, har Kommissionen lanceret en undersøgelse af sagen for at kunne give et så fuldstændigt svar som muligt på det ærede medlems forespørgsel. På grundlag af de indsamlede oplysninger forholder det sig således: i Belgien er fluortilsætning ikke tilladt (fluor er ikke opført på positivlisten over stoffer, der kan tilsættes drikkevandet); i Danmark er det forbudt; i Tyskland er det tilladt, men afgørelsen er overladt til de regionale regeringer; i Grækenland kræves der i en gammel lov (fra 1974) fluortilsætning for byer på over 10 000 indbyggere, men denne lov er aldrig blevet taget i brug, fordi spørgsmålet er så kontroversielt; i Spanien er det tilladt, men afgørelsen er overladt til de autonome regioner; i Frankrig er det forbudt af etiske grunde; i Italien er der ikke besluttet nogen lovbestemmelse, der forbyder eller tillader fluortilsætning; i Luxembourg er det ikke direkte forbud, men fluor er ikke opført på positivlisten over stoffer — lovgivningen skulle ændres, hvis et selskab påtænkte kunstig fluortilsætning; i Nederlandene er det ikke tilladt (tilsvarende situation som i Belgien); og i Det Forenede Kongerige er det tilladt, men afgørelsen er overladt til de lokale sundhedsmyndigheder.

⁽¹⁾ EFT L 229 af 30.8.1980.

⁽²⁾ EFT L 330 af 5.12.1998.

(1999/C 370/174)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0843/99
af Ursula Stenzel (PPE) til Kommissionen**

(7. april 1999)

Om: Generel udvælgelsesprøve KOM/A/10/Option 2

Kommissionen gennemførte den 16. september 1998 en generel udvælgelsesprøve, som blev annulleret på grund af uregelmæssigheder. Denne prøve blev gentaget den 6. februar 1999.

Kan Kommissionen udelukke, at deltagere, der har bopæl uden for Fællesskabet, fik for sent besked om de konkrete betingelser for gentagelsen af udvælgelsesprøven?

Udelukker Kommissionen endvidere, at deltagerne som følge heraf blev afholdt fra gentagelsen af udvælgelsesprøven, fordi de ikke blev tilstrækkeligt informeret af Kommissionen om godtgørelsen af de yderligere rejseomkostninger, som ville opstå for dem?

Efter hvilke kriterier fik deltagerne i gentagelsen af udvælgelsesprøven, som måtte rejse ind i EU fra tredjelande, godtgjort de yderligere rejseomkostninger af Kommissionen, som opstod for dem?

Deltagere, der forespurgte om godtgørelsen af deres yderligere rejseomkostninger fik meddelelse fra Kommissionen om, at disse blev godtgjort »towards« og »according to set ceilings«. Hvorledes fortolker Kommissionen dette svar?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(23. april 1999)

Kommissionen har afholdt udvælgelsesprøve KOM/A/10/98 med det formål at få oprettet en reserve af sagsbehandlere (A7/A6) med henblik på ansættelse inden for områderne eksterne relationer og bistand til tredjelande. Udvalgsprøven blev offentliggjort⁽¹⁾ sammen med fire andre udvælgelsesprøver, og stopprøverne blev afholdt samtidig.

Stoppøverne, som blev afholdt den 14. september 1998, blev annulleret på grund af en lækage i en af prøverne. Ansøgerne, som havde fået adgang til udvælgelsesprøve KOM/A/10/98, blev i et brev, som Kommissionen med henvisning til det store antal ansøgere afsendte i dagene den 10.-14. december 1998, indkaldt til at deltage i nogle nye stopprøver den 6. februar 1999. Indkaldelserne til ansøgere med bopæl i tredjelande blev så vidt muligt sendt pr. fax, og hvis det ikke var muligt med kurerpost. Disse prøver blev afholdt under overholdelse af en række øgede krav til sikkerheden og deltagerens adfærd. Indkaldelsen til de nye stopprøver indeholdt de nye adfældsregler samt oplysning om »Godtgørelse af rejseudgifter«. Alle ansøgere fik meddelelse om, at de under en række veldefinerede forudsætninger havde ret til en godtgørelse til dækning af deres rejseudgifter, dog forudsat at de havde deltaget i stopprøverne til udvælgelsesprøverne KOM/A/8-12 den 14. september 1998, at de deltog i de nye stopprøver den 6. februar 1999, og at de havde indsendt en ansøgning om godtgørelse inden den 6. februar 1999.

Der gælder ikke samme bestemmelser for ansøgere, som — jævnfør ansøgernes egne oplysninger og deres dossier — den 14. september 1998 havde adresse inden for Fællesskabet, og ansøgere med adresse i et tredjeland. I bestemmelserne tages der hensyn til, at for flere af ansøgernes vedkommende, herunder især ansøgerne til udvælgelsesprøve KOM/A/10/98, var der tale om betydelige afstande mellem bopæl og eksamenssted.

Kommissionen afviser således, at ansøgere med bopæl i tredjelande er blevet underrettet for sent med hensyn til rejsegodtgørelse. Ifølge dens oplysninger er der ikke nogen ansøgere, som ikke har deltaget i de nye stopprøver på grund af manglende oplysninger om de gældende bestemmelser.

Kommissionen har i alt modtaget 1 400 ansøgninger om rejsegodtgørelse fra deltagerne i de fem udvælgelsesprøver KOM/A/8-12/98. Alle ansøgningerne skal behandles individuelt og bl.a. sammenholdes med de pågældende ansøgers dossier. Dette kontrolarbejde har været i gang siden februar 1999, og den efterfølgende udbetaling til ansøgerne er ved at blive iværksat. Betalingerne finder sted efterhånden.

(¹) EFT C 97 af 31.3.1998.

(1999/C 370/175)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0845/99
af Konstantinos Hatzidakis (PPE) til Kommissionen**

(7. april 1999)

Om: Dårlig udførelse af offentlige arbejder i Grækenland

For kort tid siden offentliggjorde det særlige råd for kvalitetskontrol med offentlige arbejder to kvartalsrapporter for det første halvår af 1998 vedrørende dårlig udførelse af offentlige arbejder, som blev udført under fællesskabsstøtteren for Grækenland. Procentangivelsen for det dårlige arbejde (dvs. som ikke opfyldte normerne), svingede mellem 25-95 %, hvilket førte til, at de græske myndigheder på grund af den skandale, dette vakte, lovede at træffe foranstaltninger for at forbedre kvaliteten af disse dårligt udførte arbejder.

Kommissionen bedes oplyse:

1. Er der siden da kommet nye rapporter fra det særlige råd for kvalitetskontrol, og i bekræftende fald ligger de arbejder, som udføres, stadig uden for normerne, og hvilke procent drejer det sig om?
2. Har de græske myndigheder rent faktisk truffet de foranstaltninger, som blev lovet med henblik på at forbedre det dårligt udførte arbejde, og finder Kommissionen i bekræftende fald, at de er – eller ikke er – tilstrækkelige og tilfredsstillende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monica Wulf-Mathies

(5. maj 1999)

På grundlag af oplysninger fra de græske myndigheder kan Kommissionen meddele følgende.

1. Fra juli 1998 til januar 1999 har ESPEL regelmæssigt fremlagt månedlige aktivitetsrapporter. Om 210 systematisk og grundigt kontrollerede projekter i denne periode kan følgende oplyses:
 - 94 er i orden eller har sekundære mangler, som vil blive rettet af entreprenørerne (1. kategori)
 - 110 lider under store mangler, som ikke får indvirkning på sikkerheden, men som medfører større vedligeholdelsesudgifter; disse midler vil blive fratrukket betalingen til de berørte entreprenører (2. kategori)
 - 6 lider under alvorlige mangler, som ikke kan rettes, og skal genopføres af entreprenørerne for egen regning (3. kategori).
2. Som meddelt sender Ministeriet for økonomiske anliggender (MEN) alle enkeltrapporter fra ESPEL til de tjenester, som forvalter de berørte projekter; disse rapporter afdækker mangler i kvalitet, og tjenesterne anmodes om at foretage den i loven anførte opfølgning.

For ovennævnte projekter i 2. og 3. kategori sender MEN ligeledes sagsakterne til kvalitetskontrollen for offentlige arbejder, som så kan kontrollere, hvordan forvaltningsorganerne sikrer opfølgningen. For projekter i 3. kategori sender MEN automatisk sagerne til den offentlige anklagemyndighed.

Kommissionen mener, at ovennævnte foranstaltninger går i den rigtige retning, og vil under alle omstændigheder opmærksomt følge sagens udvikling.

(1999/C 370/176)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0851/99
af Florus Wijsenbeek (ELDR) til Kommissionen**

(7. april 1999)

Om: Tidsfrister for momsbetaling

Er det Kommissionen bekendt, at der mellem de forskellige medlemsstater er bemærkelsesværdigt store forskelle i tidsfristerne for momsbetaling?

Er det Kommissionen bekendt, at momsen efter det i Tyskland gældende system skal være beregnet og betalt inden den 10. i den efterfølgende måned, medens momsen efter det nederlandske system først skal betales ved udgangen af den efterfølgende måned?

Har Kommissionen planer at om træffe foranstaltninger til at harmonisere disse forskellige systemer?

I bekræftende fald hvordan?

I benægtende fald hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(4. maj 1999)

Ifølge artikel 22, stk. 4 og 5, i Rådets sjette direktiv af 77/380/EØF om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter ⁽¹⁾ skal enhver afgiftspligtig person afgive en angivelse inden for en af hver medlemsstat nærmere fastsat frist. Denne frist må højst være på to måneder efter udløbet af hver afgiftsperiode at regne. I princippet skal enhver afgiftspligtig person indbetale merværdiafgiftens nettobeløb samtidig med afgivelsen af den periodiske angivelse. Medlemsstaterne kan dog fastsætte en anden tidsfrist for indbetalingen af dette beløb eller opkræve acontobeløb.

Hidtil har Kommissionen ikke haft til hensigt yderligere at harmonisere reglerne om tidsfristerne for momsbetaling, eftersom de nuværende forskelle mellem medlemsstaterne ikke anses for at fordreje den måde, det fælles marked fungerer på.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977.

(1999/C 370/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0853/99 af Reimer Böge (PPE) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Afskaffelse af afgiftsfrit salg ved rejser inden for Fællesskabet

Afskaffelsen af afgiftsfrit salg ved rejser inden for Fællesskabet vil i Slesvig-Holsten på alvorlige virkninger for beskæftigelsen. I de berørte struktursvage regioner i landet er ca. 3000 arbejdspladser direkte afhængig af det afgiftsfrie salg.

- Kan Kommissionen fremsætte konkrete forslag om, hvordan strukturfondsinstrumenterne kan anvendes målrettet for at udligne de negative virkninger ved afskaffelsen af afgiftsfrit salg netop også i betragtning af den forestående strukturfondsreform og den dermed forbundne ændring af støttebaggrunden?
- Hvordan bedømmer Kommissionen muligheden for et initiativ i lighed med den ordning, som i 1992 blev indført efter afskaffelse af kontrollen ved de indre grænser med henblik på overførelse af de 12 ansatte til andre erhverv, for med specielle foranstaltninger at bidrage til omstruktureringen af de særlig hårdt ramte virksomheder og at bevare arbejdspladser?
- Foreligger der i mellemtiden en klar skattemæssig opfølgingsordning for skibsrejser inden for Fællesskabet efter afskaffelse af det afgiftsfrie salg, således at det er sikret, at der på trods af de betydelige forskelle i medlemsstaternes beskatning efter den 30. juni ikke opstår et skattekaos i forbindelse med rejsetrafikken?
- I benægtende fald: agter Kommissionen så hurtigt som muligt i en forenklet procedure at foreslå en opfølgingsordning på skatte- og afgiftsområdet og under hensyntagen de laveste afgiftssatser i de enkelte lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(7. maj 1999)

Som svar på en anmodning fra det Europæiske Råd i Wien vedtog Kommissionen den 17. februar 1999 en meddelelse til Rådet om de beskæftigelsesmæssige aspekter af afgørelsen om at afskaffe det afgiftsfrie salg for rejsende inden for EU ⁽¹⁾.

Kommissionen vurderer i sin analyse, der er foretaget på basis af oplysninger fra myndighederne i de enkelte medlemsstater, at Rådets afgørelse ikke vil få makroøkonomiske følger, men at virkningerne vil være begrænsede og kun berøre visse sektorer. Kommissionen har derfor også anbefalet medlemsstaterne så vidt muligt at udnytte de eksisterende fællesskabsinstrumenter, specielt strukturfondene.

Det påhviler de enkelte medlemsstater at tage de nødvendige forholdsregler inden for rammerne af de igangværende programmer, bl.a. ved hjælp af omprogrammering. Der er stadig midler til rådighed.

Kommissionen mener, at der, hvis Rådet finder det hensigtsmæssigt, kan udformes et særligt fællesskabsinitiativ, som supplement til de allerede eksisterende EU-instrumenter og uden for rammerne af strukturfondene, som specielt skal sigte på at overføre de ansatte, der rammes af arbejdsløshed i denne sektor, til andre erhverv. Da Rådet imidlertid ikke har truffet en afgørelse om dette spørgsmål, er det endnu for tidligt at udtale sig nærmere om dette initiativ.

Kommissionen har allerede i sin meddelelse af 9. april 1999 ⁽¹⁾ angivet, at de afgiftsregler (moms og punktafgifter), der skal anvendes ved denne type salg fra 1. juli 1999, er de normale afgiftsregler, som har været anvendt i andre sektorer (bl.a. ved transport med jernbane eller ad landevej) siden 1. januar 1993.

Kommissionen har i adskillige måneder ført diskussioner med medlemsstaterne i særlige udvalg og med de erhvervsdrivende. Der er taget indbyrdes kontakt mellem de nationale myndigheder og mellem myndighederne og de erhvervsdrivende om de nærmere bestemmelser for disse afgifter (opkrævning, kontrol etc.), da disse spørgsmål hører under de nationale myndigheder.

⁽¹⁾ EFT C 66 af 9.3.1999.

⁽²⁾ EFT C 99 af 10.4.1999.

(1999/C 370/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0856/99
af Marilena Marín (UPE) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Fængsling af Veneto-borgere som følge af deres frie meningstilkendegivelse

Tre Veneto-borgere er blevet fængslet, efter at det blev dem nægtet at gøre samfundstjeneste som omhandlet i loven af 8. marts 1999. De havde deltaget i en åbenlys ikke-voldelig og diplomatisk demonstration på San Marco-pladsen i Venezia i 1997 for større autonomi til Veneto og er ikke farlige; tværtimod deltager de som medlemmer af en behørigt anmeldt sammenslutning i kulturelle, sociale og politiske aktiviteter, der tager sigte på at sætte spørgsmålet om regional autonomi på dagsordenen.

De har udøvet erhvervsarbejde siden indgåelsen af en påstandsaf tale, efter at den offentlige anklager i Venezia havde omstødt appelrettens afgørelse, og er omfattet af princippet som omhandlet i forfatningen, i henhold til hvilket man betragtes som uskyldig, indtil det modsatte er bevist, og at der først kan foretages fængsling, efter at alle sagens elementer er færdigbehandlet, eller i tilfælde af alvorlig fare.

I realiteten er deres krav, som de gør gældende med ikke voldelige aktioner inspireret af Venetos autonomi, som har været skrinlagt i italiensk lov siden 1971, absolut legitime og aktuelle (man behøver blot tænke på det lovforslag, som det italienske Ministerråd vedtog i denne uge) og indgår i udøvelsen af den forfatningssikrede ret til fredeligt at give sine meninger til kende.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for som krævet i Maastricht- og Amsterdam-traktaterne at sikre respekten for grundlæggende rettigheder, som indgår i de grundlæggende principper, der er fælles for medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(7. maj 1999)

Kommissionen henleder opmærksomheden på, at forholdet mellem en medlemsstat og dens borgere hvad angår respekten for menneskerettighederne primært er underkastet den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der blev undertegnet i Rom den 4. november 1950. De italienske borgere kan derfor, efter at alle de indenlandske retsmidler er udtømt, forfølge spørgsmålet ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

(1999/C 370/179)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0858/99
af Pieter Dankert (PSE) til Kommissionen**

(7. april 1999)

Om: ESF — Nederlandene

En endelig modtager af støtte som led i mål 3-uddannelsesprojekter under Den Europæiske Socialfond, Dijkhuis Advies, oplyser, at hverken slutraten for 1997 eller det andet forskud for 1998 er blevet udbetalt, og at ESF-koordinatoren ikke har angivet nogen grunde til disse forsinkelser. Dijkhuis Advies gør også opmærksom på en skattemæssig foranstaltning, der blev indført for nylig, et såkaldt »ekstra uddannelsesfradrag«. Deltagere i projekter, der medfinansieres af ESF, er ikke berettigede til dette fradrag, og de stilles endog dårligere på grund af forskelle i definitionen af støtteberettigede udgifter under denne foranstaltning, og da ESF-midler betragtes som egenindtægter.

Kan Kommissionen oplyse, om der er problemer, og i bekræftende fald hvilke, i forbindelse med udbetalingen af saldoen af den årlige tranche for 1997 og det andet forskud for 1998?

Har Kommissionen kendskab til den nævnte skattemæssige foranstaltning, det såkaldte »ekstra uddannelsesfradrag«? Hvad er Kommissionens opfattelse af denne foranstaltning, som fører til ulige behandling af ESF- og ikke-ESF-projekter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(3. maj 1999)

Kommissionen kunne ikke behandle anmodningen om den endelige betaling i 1997 for programmet vedrørende mål nr. 3, således som den forelå i den oprindelig udgave. Den endelige udgave, som Kommissionen om ministeriet for »Sociale zaken en werkgelegenheid« (SZW) blev enige om, blev sendt til Kommissionen den 30. marts 1999. De allerede udbetalte forskud overstiger imidlertid den saldo, der anmodes om. Som følge heraf kan betalingerne i 1997 for programmet under mål nr. 3 anses for at være afsluttet. »Arbeidsvoorziening« betaler iværksætterne.

Det andet forskud i 1998, som der blev anmodet om i begyndelsen af oktober 1998, blev udbetalt i to trancher, fordi Kommissionen manglede budgetmidler. Den første tranche på 38 mio. EUR blev udbetalt henimod midten af november 1998. Saldoen på 26 mio. EUR blev færdigbehandlet af Kommissionen den 15. marts 1999.

Det ærede parlamentsmedlems oplysninger er ikke tilstrækkelige til kunne besvare den del, der vedrører de såkaldte »extra scholingsaftrek« skatteforanstaltninger. »Arbeidsvoorziening«, som er ansvarlig for den daglige forvaltning af mål nr. 3, har set nærmere på sagen, men det viser sig, at der er behov for yderligere oplysninger for at identificere projektet og de berørte foranstaltninger. Kommissionen er naturlig parat til at give det ærede parlamentsmedlem yderligere oplysninger, hvis projektet og foranstaltningerne kan præciseres nærmere.

(1999/C 370/180)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0861/99
af Carlos Coelho (PPE) til Kommissionen**

(26. marts 1999)

Om: Den fælles fiskeripolitik

Kommissionen har netop forelagt et forslag til forordning om fastlæggelse af en fortegnelse over en række former for adfærd, der i alvorlig grad krænker den fælles fiskeripolitik.

Ved en gennemgang af den pågældende fortegnelse fremgår det, at der ikke er nogen som helst henvisning til krænkelse af de flerårige udviklingsprogrammer (FUP) om tilpasning af fiskerflådernes fangstkapacitet til fiskeressourcerne inden for hver medlemsstat. Da en række medlemsstater opfylder disse målsætninger ved at reducere deres fiskerflådes fangstkapacitet (f.eks. Portugal) i modsætning til andre medlemsstater, hvoraf nogle endog øger fiskerflådens fangstkapacitet (f.eks. Frankrig, Holland eller Italien), er der opstået en uacceptabel situation med konkurrenceforvridning, fordi de lande, der har gjort sig skyldige i ovennævnte forsømmelser, ikke straffes.

Europa-Parlamentet har derfor over for Kommissionen (A4-0046/98 – betænkning af Cunha) ⁽¹⁾ understreget nødvendigheden af at indføre et regelsæt, som tvinger medlemsstaterne til at opfylde målsætningerne i de flerårige udviklingsprogrammer, og som medfører iværksættelse af sanktioner i tilfælde af manglende opfyldelse.

På baggrund af at ovennævnte er udtryk for en adfærd, der i alvorlig grad krænker den fælles fiskeripolitik, og som fører til en reel afstraffelse af de lande, der opfylder bestemmelserne, samtidig med at den – på en bagvendt måde – belønner de lande, der krænker fællesskabsbestemmelserne, anmodes Kommissionen om at besvare følgende: Hvorfor har Kommissionen endnu ikke fulgt Europa-Parlamentets henstilling op? Agter Kommissionen at reagere herpå, og på hvilke vilkår?

⁽¹⁾ EFT C 104 af 6.4.1998, s. 278.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(21. april 1999)

Kommissionen er enig i, at Kommissionen bør iværksætte passende foranstaltninger, herunder sanktioner mod medlemsstater, som ikke opfylder målsætningerne i de flerårige udviklingsprogrammer for fiskerflåden, som anbefalet af Parlamentet i Hr. Cunhas betænkning.

Mange af disse anbefalinger er medtaget i Kommissionens forslag til Rådets forordning om de nærmere regler og betingelser for strukturforanstaltningerne for fiskeriet ⁽¹⁾, som klart tilkendegiver, at visse sanktioner gennemføres, hvis udviklingsprogrammerne ikke respekteres. Dette forslag er p.t. til behandling i Rådet.

⁽¹⁾ EFT C 16 af 21.1.1999.

(1999/C 370/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0866/99 af Joan Vallvé (ELDR) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Nye angreb på spansk frugt og grøntsager

Den 15. marts 1999 blev en lastbil med jordbær fra Spanien angrebet af en gruppe maskerede mænd, som tvang chaufføren ud på vejen og gjorde ca. 17 tons jordbær uspiselige. På trods af at der i 1998 ikke fandt sådanne angreb sted, er den seneste hændelse led i en lang række angreb i de seneste år fra franske aktivisters side, som direkte eller indirekte støtter de landmænd, som er stærke modstandere af import af spansk frugt og grøntsager.

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger for at forhindre yderligere gentagelser af sådanne hændelser, som er en krænkelse af den frie bevægelighed og loyal konkurrence, som er grundlæggende principper i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. april 1999)

Det er almindeligt kendt, at Kommissionen konstant har givet udtryk for sin misbilligelse over voldelig modstand mod princippet om varers fri bevægelighed og over, at den pågældende medlemsstats ansvarlige myndigheder har afholdt sig fra at skride ind for at genoprette den lov og orden. I den overtrædelsesprocedure, Kommissionen indledte mod Frankrig, udtalte Domstolen i sin kendelse af 9. december 1997 i sag C-265/95, Kommissionen mod Frankrig, at »Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 30, sammenholdt med artikel 5, og de fælles markedsordninger for landbrugsprodukter, idet den har undladt at træffe alle nødvendige og adekvate foranstaltninger med henblik på, at private aktioner ikke hindrer den frie bevægelighed for frugt og grøntsager«.

Før øvrigt vedtog Rådet den 7. december 1998 forordning (EF) 2679/98 af 7. december 1998 om det indre markeds funktion med hensyn til fri bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne ⁽¹⁾. Heri fastlægges Kommissionens muligheder for at gribe ind, så medlemsstaterne, der har eneansvaret for

oprettelsen af lov og orden, hurtigt råder bod på alvorlige hindringer af varers fri bevægelighed på grund af enkeltpersoners aktioner.

Kommissionen fører meget nøje tilsyn med, at den nuværende afsætningsperiode for frugt og grøntsager afvikles korrekt; den er indstillet på om nødvendigt at anvende ovennævnte muligheder for at få de franske myndigheder i overensstemmelse med medlemsstatens forpligtelser til at træffe de foranstaltninger, der skal til for at sikre, at princippet om varers fri bevægelighed overholdes.

(¹) EFT L 337 af 12.12.1998.

(1999/C 370/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0868/99

af Joan Vallvé (ELDR) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Kommunalstøtte og kommuneprojekter i Valencia

Valencia byråd har vedtaget en særlig plan for beskyttelse og intern genopbygning af Cabanyal-Canyamelar-området i Valencia, en tidligere kystlandsby, som omfatter forlængelse af Blasco Ibáñez-Avenuen til kysten. Projektet omfatter opdeling af området i to dele, og nedrivning af 1.500 private huse i en populær meget moderne stil. Hele distriktet er blevet erklæret for område af historisk værdi i Valencia kommune.

Mener Kommissionen, at den støtte Valencias byråd har fået i henhold til byplanlægningsprogrammet er i overensstemmelse med en plan om genopbygning, som viser så ringe respekt for bybilledet i et af Valencias enestående og karakteristiske områder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(30. april 1999)

Som led i programmet »URBAN-España«, der gælder for perioden 1994-1999, yder Kommissionen støtte til projektet »Revitalización del barrio de Velluters« (modernisering af Velluters-kvarteret) i det historiske center »Ciutat Vella« i Valencia. Dette projekt tager sigte på en integreret udvikling af dette kvarter gennem en forbedring af infrastrukturene og miljøet, udvikling af erhvervsstrukturene og forsyning med sociale og uddannelsesmæssige strukturer.

Efter de oplysninger, som Kommissionen er i besiddelse af, er »Plan especial de protección y reforma interior del barrio de Carbanyal-Canyamelar« (Særlig plan for beskyttelse og indre reform af Carbanyal-Canyamelar-kvarteret) en foranstaltning, der er helt forskellig fra URBAN-projektet, både hvad beliggenhed og indhold angår.

(1999/C 370/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0869/99

af Honório Novo (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Indtægtsnedgang for fiskerne i den autonome region Madeira

Den store mangel på tunfisk, som der har været i den autonome region Madeira siden august 1998, har haft meget negative sociale virkninger i de lokale fiskersamfund.

Mangelen på bestande af tunfisk, som er en vandrende art, har alvorlige konsekvenser for økonomien og indtjeningsmulighederne i store dele af befolkningen i de forskellige sogne på Madeira såsom Caniçal eller Machico, som allerede er meget svækket socialt og uden alternative beskæftigelsesmuligheder.

Denne situation er så alvorlig, at den fortjener Kommissionens fulde opmærksomhed.

Kommissionen bedes i denne forbindelse oplyse følgende:

1. Er Kommissionen af den regionale regering på Madeira eller den portugisiske regering blevet underrettet om denne alvorlige situation?
2. Findes der inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik en eller anden budgetmæssig mekanisme eller et eller andet særprogram, der kan bruges til at afhjælpe den drastiske indtægtsnedgang i disse fiskersamfund og den alvorlige situation, som hele familier i Caniçal og Machico befinder sig i? Har regionalregeringen på Madeira og/eller den portugisiske regering i bekræftende fald allerede anmodet Kommissionen om at iværksætte disse mekanismer eller programmer?
3. Findes der uden for den fælles fiskeripolitik nogen budgetmæssig mulighed for hurtigt at gøre noget ved situationen? I bekræftende fald, hvilken?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(3. maj 1999)

De disponible generelle oplysninger om tunressourcerne i Atlanterhavet viser ikke, at situationen er katastrofal. Kommissionen søger for øjeblikket mere specifikke oplysninger om tunbestandene i Madeiraområdet.

1. Der har ikke fundet kontakter sted med myndighederne i medlemsstaten, og Kommissionen er ikke blevet informeret om denne situation af de portugisiske myndigheder.
2. Der er ikke i forbindelse med den fælles fiskeripolitik noget særprogram eller nogen budgetmæssig mulighed for at kompensere for eventuelle indtægtstab som følge af den pågældende situation.
3. Kommissionen ser ingen andre muligheder for finansiel intervention uden for den fælles fiskeripolitik, som kan sikre en hurtig kompensation for eventuelle indtægtstab.

(1999/C 370/184)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0871/99
af James Nicholson (PPE) til Kommissionen**

(8. april 1999)

Om: URBAN-initiativet – Nordirland

Hvor mange midler er der i medfør af URBAN-initiativet i løbet af indeværende programperiode stillet til rådighed i Nordirland?

(1999/C 370/185)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0872/99
af James Nicholson (PPE) til Kommissionen**

(8. april 1999)

Om: PEACE-programmet – Nordirland

Hvor mange midler er der i medfør af PEACE-programmet i løbet af indeværende programperiode stillet til rådighed i Nordirland?

(1999/C 370/186)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0873/99
af James Nicholson (PPE) til Kommissionen**

(8. april 1999)

Om: KONVER II-initiativet – Nordirland

Hvor mange midler er der i medfør af KONVER II-initiativet i løbet af indeværende programperiode stillet til rådighed i Nordirland?

(1999/C 370/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0874/99
af James Nicholson (PPE) til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: RETEX II-initiativet — Nordirland

Hvor mange midler er der i medfør af RETEX II-initiativet i løbet af indeværende programperiode stillet til rådighed i Nordirland?

(1999/C 370/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0877/99
af James Nicholson (PPE) til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: SMV-initiativet — Nordirland

Hvor mange midler er der i medfør af SMV-initiativet i løbet af indeværende programperiode stillet til rådighed i Nordirland?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies
på skriftlige forespørgsler E-0871/99, E-0872/99, E-0873/99, E-0874/99 og E-0877/99

(5. maj 1999)

Følgende tabel viser de beløb (i millioner €), som Nordirland har modtaget fra strukturfondene under de nævnte programmer i indeværende programmeringsperiode (1994-1999). Det bør bemærkes, at beløbene under PEACE-programmet gælder for både Irland og Nordirland. Dette program vil modtage yderligere 100 millioner €.

	ERDF ⁽¹⁾	ESF ⁽²⁾	EAGGF ⁽³⁾	FIFG ⁽⁴⁾	I alt
PEACE	201,211	168,785	31,261	1,896	403,153
URBAN NI	10,518	8,833			19,351
SMEs NI	6,200				6,200
RETEX II	4,645	0,450			5,095
KONVER II	2,29	0,31			2,6

⁽¹⁾ Den Europæiske Fond for Regionaludvikling⁽²⁾ Den Europæiske Socialfond⁽³⁾ Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget⁽⁴⁾ Finansielt instrument til udvikling af fiskeriet

(1999/C 370/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0875/99
af James Nicholson (PPE) til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: PESCA-initiativet — Nordirland

Hvor mange midler er der i medfør af PESCA-initiativet i løbet af indeværende programperiode stillet til rådighed i Nordirland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(30. april 1999)

I det britiske program under Pesca-initiativet, er der i den indeværende programperiode for 1994-1999 bevilget 1 724 000 € til Nordirland. Den 31. december 1998 blev der udbetalt 440 000 € i EU-støtte til de endelige støttemodtagere i Nordirland.

(1999/C 370/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0883/99

af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: Sikkerhedskontrol i lufthavnene

Hændelsen for nylig med et rutefly i Genovas lufthavn henleder for 117. gang opmærksomheden på kontrollen med landingsbanernes og udstyrets sikkerhed i lufthavnene.

Der skal ikke sættes spørgsmålstegn ved kompetencen hos de internationale organer, der udøver funktioner inden for lufttransportsektoren, lige som der heller ikke her skal foretages nogen ansvarsplacering i forbindelse med hændelsen, men kan Kommissionen i betragtning af, at Rådet har givet Kommissionen bemyndigelse til at oprette en europæisk organisation for sikkerhed inden for civil luftfart, oplyse,

1. hvilke resultater den har opnået under det forberedende arbejde med at oprette en sådan organisation?
2. om den allerede kan udøve kompetence, hvad angår sikkerheden i lufthavnene?
3. om den har ad hoc-personale til at kontrollere de tekniske parametre (landingsbanernes længde, disses mindsteafstand fra vej-, industri- eller beboelsesanlæg, fra vandløb, fra havet)?
4. om den mener, at det er foreneligt med elementære sikkerhedsnormer, at der nær landingsbanen i Genova er placeret gammelt jern- og metaludstyr?
5. om den ikke finder det hensigtsmæssigt med hensyn til luftsikkerhed at foreslå ændringer af forordning (EØF) 3922/91 ⁽¹⁾ om harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart, således at borgerne i størst muligt omfang forvisses om, at normerne overholdes, også hvad angår lufthavnenes infrastrukturer?

⁽¹⁾ EFT L 373 af 31.12.1991, s. 4.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(7. maj 1999)

1. Rådet har den 20. juli 1998 givet Kommissionen beføjelse til på Fællesskabets og medlemsstaternes vegne, at forhandle en multilateral konvention om etablering af en europæisk luftfartssikkerhedsmyndighed, som inddrager andre europæiske lande. Kommissionen har siden da forberedt et udkast til konvention, og nærmere drøftelser i det særlige forhandlingsudvalg, der er blevet nedsat af Rådet til at bistå Kommissionen, skal finde sted inden officielle forhandlinger med tredjepart indledes. Denne interne proces er nu i gang.

2. Kommissionen og Rådet er allerede blevet enige om, at denne organisation skal have kompetence inden for sikkerhed i lufthavnene. Det er imidlertid blevet accepteret — forudsat at der opnås fuld enighed blandt de berørte parter — at dette ikke nødvendigvis er den nye organisations vigtigste opgave, og at der kan træffes beslutning om implementeringen af dens gennemførelsesbeføjelser inden for netop dette område på et senere tidspunkt.

3. Det er endnu ikke blevet afgjort, om beføjelserne inden for sikkerhed i lufthavnene skal begrænses til udstedelsen af fælles krav, som skal implementeres på nationalt plan, eller om selve myndigheden skal have regulerende beføjelser, og således kunne påtage sig ansvaret for og overvåge sikkerheden i forbindelse med operationerne i lufthavnene. Sådanne beslutninger bør tages af myndigheden selv under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet.

4. På nuværende tidspunkt har Fællesskabet ikke været involveret i lufthavnssikkerhed, og Kommissionen kan således kun gisne om, hvad der måtte være forsvarligt eller ikke i nærheden af lufthavne. Kommissionen kan kun henvise til de gældende internationale standarder og anbefalet praksis, som fastlagt af Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO), som alle medlemsstaterne er medlem af.

5. Anvendelsesområdet for Rådets forordning (EØF) 3922/91 af 16. december 1991 om harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart, kunne faktisk dække lufthavnsoperationer, eftersom den første artikel refererer til personer og organisationer, som er involveret i operationen af fly. Forordningen kunne således danne et passende grundlag for lovgivningen på dette område. Under hensyntagen til de ovenstående kommentarer om ICAO standarder og anbefalet praksis samt subsidiaritetsprincippet har Fællesskabet dog hidtil ikke fundet det nødvendigt at gribe ind på dette område.

(1999/C 370/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0885/99

af Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: Belgiens gennemførelse af direktiv 93/89/EØF om opkrævning af afgifter for erhvervskøretøjers benyttelse af visse veje

Ved kongelig anordning af 21. oktober 1997 gennemførte Belgien direktiv 93/89/EØF⁽¹⁾. Heri fastsættes det, at »euro-vignetten« i Belgien bl.a. skal anvendes på N8 Kortrijk-Ieper-Koksijde, som i Flanderns strukturplan defineres som en landevej.

Er det i henhold til ovennævnte direktiv tilladt, at en medlemsstat lader »euro-vignetten« finde anvendelse på en vej, der betragtes som landevej?

⁽¹⁾ EFT L 279 af 12.11.1993, s. 32.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(7. maj 1999)

Artikel 7, stk. d, tredje afsnit i Rådets direktiv 93/89/EØF af 25. oktober 1993 om opkrævning i medlemsstaterne af afgifter på visse køretøjer, der anvendes til vejgodstransport, samt af vejafgifter og brugsafgifter for benyttelse af visse infrastrukturer bestemmer, at medlemsstaterne efter drøftelser med Kommissionen og i overensstemmelse med en særlig procedure kan pålægge brugerbetaling (dvs. euro-vignetten) for anvendelse af andre strækninger af hovedvejsnettet, særlig når sikkerhedsmæssige grunde taler for det.

Belgien har anvendt denne bestemmelse og drøftet en udvidelse af det vejnet, hvor euro-vignetten skal anvendes, med Kommissionen, med henblik på at få det udvidet til at omfatte N-veje (»routes nationales«).

Efter at have gennemgået den belgiske anmodning har Kommissionen i sin udtalelse af 15. februar 1996 konkluderet, at en storstilet udvidelse af euro-vignette-nettet, som den belgiske regering foreslog, ikke er rimelig. Kommissionen fandt det dog rimeligt, at udvide anvendelsen af euro-vignetten til et begrænset antal N-veje (17), hvor der kunne forventes en stigning i den tunge godstrafik, hvis de blev holdt uden for ordningen. Kommissionen mente, at en omlægning af den tunge trafik til disse N-veje i kombination med visse af vejenes egenskaber kunne medføre højere sikkerhedsrisici.

For at forhindre dette og bidrage til at sikre vejsikkerheden i hele Belgien har Kommissionen derfor godkendt, at euro-vignetten skal anvendes på disse 17 N-veje (foruden på motorvejene), herunder på N 8 Brussel-Ninove-Oudenaarde-Kortrijk-Ieper-Koksijde.

(1999/C 370/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0893/99**af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen**

(7. april 1999)

Om: Efteropkrævning af afgifter på tekstilvarer fra Bangladesh til skade for europæiske importører

Under den generelle toldpræferenceordning kan varer fra Bangladesh indføres i EU på gunstigere betingelser, hvis der er udstedt A-formularer for disse varer. I 1997 erklærede regeringen i Bangladesh efter henstilling fra Kommissionen A-formularer indgivet i perioden 1994-1996 for ugyldige.

1. Er det korrekt, at regeringen i Bangladesh allerede i 1989 meddelte, at den havde vanskeligheder med at forvalte udstedelsen af oprindelsescertifikaterne?
2. Indgav regeringen dengang en anmodning om lempelser (»derogation«)?
3. Hvordan reagerede Kommissionen på denne anmodning?
4. Har Kommissionen i perioden 1989-1994 fået yderligere fingerpeg om, at myndighederne i Bangladesh havde problemer med den retmæssige udstedelse af oprindelsescertifikaterne, f.eks. under arbejdsbesøg i Bangladesh?
5. Har Kommissionen underrettet sammenslutninger af importører eller brancheorganisationer herom? I benægtende fald, hvorfor ikke? I bekræftende fald, på hvilken måde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(5. maj 1999)

1. 1989 udstedte regeringen i Bangladesh, ligesom alle andre præferenceberettigede lande, oprindelsescertifikater i henhold til bestemmelser, hvis grundlæggende principper havde været uændrede siden 1971. Bangladesh har ikke i højere grad end andre præferenceberettigede lande givet meddelelse om vanskeligheder ud over de normale vanskeligheder i forbindelse med den daglige forvaltning af disse certifikater. Endvidere skal det påpeges, at Fællesskabet siden 1983 har organiseret flere besøg, seminarer eller undersøgelser i Bangladesh. De seminarer, som specielt afholdtes i Bangladesh, men også i andre præferencelande, havde til formål at gøre tjenestemænd og eksportører fortrolige med den praktiske forvaltning af disse præferenceordninger, dvs. navnlig udstedelsen af oprindelsescertifikater.
2. Regeringen i Bangladesh indgav en anmodning om lempelse i 1985.
3. Kommissionen afviste Bangladesh's anmodning i 1987, eftersom et flertal af medlemsstaterne modsatte sig en sådan lempelse. Medlemsstaterne frygtede, at en lempelse snarere ville komme halvfabrikata med oprindelse i de nye industrilande såsom Sydkorea til gode frem for Bangladesh. Først i 1997 accepterede de samme medlemsstater Kommissionens forslag om en lempelse, efter at Bangladesh havde indgivet en ny anmodning.
4. Kontrolbesøget i Bangladesh i 1993 vedrørte udelukkende problemerne i forbindelse med forelægningen af oprindelsescertifikater (GSP formular A, fra perioden 1989 til 1993), som under foregivende af at være udstedt i Bangladesh faktisk ledsagede tekstilvarer med oprindelse i Fjernøsten eller Asien. Over 3 000 helt eller delvis forfalskede oprindelsescertifikater blev identificeret, og de berørte medlemsstater traf de nødvendige foranstaltninger, efter at certifikaterne var blevet tilbagekaldt af myndighederne i Bangladesh. Kontrolbesøget i Bangladesh i 1994 vedrørte en særlig undersøgelse (om udførsel fra havnen i Chittagong), hvor varer med oprindelse i Pakistan ved indførsel til Fællesskabet var ledsaget af falske GSP-certifikater formular A fra Bangladesh. Efter at det ved en fælles undersøgelse var lykkedes at identificere en fabrikant i Bangladesh, som var indblandet i bedrageriet, tilbagekaldte myndighederne i Bangladesh i dette tilfælde certifikaterne og pålagde straks administrative og finansielle bøder.
5. Efter offentliggørelsen af resultaterne af kontrolbesøget i Bangladesh i november og december 1996, blev der i De Europæiske Fællesskabers Tidende (97/C 107/05) offentliggjort en meddelelse til importørerne om tekstilvarer indført fra Bangladesh til Fællesskabet i henhold til den generelle toldpræferenceordning (GSP).

(1999/C 370/193)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0909/99
af Bernard Lehideux (PPE) til Kommissionen**

(8. april 1999)

Om: Den syriske regerings reaktion på beslutningen fra marts 1998 om de libanesiske fanger i Syrien

Medens menneskerettighedsorganisationerne jævnligt gjorde opmærksom på den vilkårlige fængsling af mange libanesiske statsborgere i Syrien, uden at nogen anklage var rejst mod dem, og uden at deres familie blev informeret om deres skæbne, krævede Europa-Parlamentet i sin beslutning fra marts 1998 (B4-0324/98) ⁽¹⁾ om de libanesiske fanger i Syrien, at den syriske regering skulle fremlægge en fuldstændig liste over tilbageholdte libanesere i Syrien, løslade de fanger, der ikke var rejst anklage imod, og overføre de øvrige tilbageholdte libanesere til Libanon.

1. Råder Kommissionen nu et år efter vedtagelsen af denne beslutning over informationer vedrørende dels fremlæggelsen af denne liste, dels de andre henstillinger til den syriske regering?
2. Hvorledes agter Kommissionen i Den Europæiske Unions forhold til Syrien at tage højde for disse menneskerettighedskrænkelser, såfremt der ikke foreligger tilfredsstillende svar fra syrisk side?

⁽¹⁾ EFT C 104 af 6.4.1998, s. 238.

(1999/C 370/194)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0979/99
af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen**

(15. april 1999)

Om: Libanesere, palæstinensere og jordanere tilbageholdt i Syrien

Ifølge en nylig rapport fra Amnesty International tilbageholdes i Syrien af politiske årsager over 250 personer, hvoraf hovedparten er libanesere, jordanere og palæstinensere, hvis skæbne er ukendt. Adskillige af disse mennesker er blevet arresteret på ulovlig vis og udsat for tortur, mens andre af en militærdomstol er blevet idømt langvarigt fængsel efter hemmelige og korte processer. Det understreges, at der siden slutningen af halvfjerdserne er »forsvundet« hundredvis af libanesere, palæstinensere og jordanere i Syrien.

Kan Kommissionen på baggrund af, at de syriske myndigheder gennem Barcelona-proceduren har forpligtet sig til at sikre freden og stabiliteten i området, oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at sikre en effektiv beskyttelse af menneskerettighederne i Syrien som led i forhandlingerne om en associationsaftale mellem EU og Syrien?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín
på skriftlige forespørgsler E-0909/99 og E-0979/99**

(6. maj 1999)

Ifølge en beretning fra den syriske menneskerettighedsorganisation Udvalget for forsvar af demokratisk frihed og menneskerettigheder i Syrien (CDF), tilbageholdes stadig ca. 250 libanesiske statsborgere i Syrien efter løsladelsen af 121 libanesiske fanger fra syriske fængsler i marts 1999. Efter hvad Kommissionen har kendskab til, har den syriske regering ikke offentliggjort nogen officiel liste med navnene på de resterende libanesiske fanger i syriske fængsler. Ifølge de seneste oplysninger fra Amnesty International fra december 1998, har de syriske myndigheder endnu ikke givet noget konkret svar på de forespørgsler, der blev forelagt af Amnesty International i marts 1997 og oktober 1998 vedrørende de libanesiske fanger ⁽¹⁾.

Siden 1991 har den syriske regering løsladt tusindvis af politiske langtidsfanger, herunder også libanesiske statsborgere, senest i marts, maj og juni 1998. Kommissionen udtrykker sin glæde over disse løsladelser, men er fortsat bekymret for de resterende samvittighedsfanger i Syrien, herunder de libanesiske fanger.

De syriske myndigheder er helt klar over den betydning, som Unionen tillægger en streng overholdelse af de internationale regler om menneskerettigheder. Unionen benytter enhver lejlighed til, under de regel-

mæssige kontakter med de syriske myndigheder, at udtrykke sin bekymring over de påståede krænkelse af menneskerettighederne og især de resterende samvittighedsfanger. Unionen bliver løbende underrettet om menneskerettighedssituationen i Syrien i almindelighed, herunder også spørgsmålet om de libanesiske fanger, hovedsagelig gennem sine missionschefer i Damaskus.

Endvidere vil den fælles forpligtelse til at overholde menneskerettighederne og til at udvikle retsstaten og demokrati, som indgår i Barcelona-erklæringen fra 1995, komme til udtryk i den nye associeringsaftale mellem Fællesskabet og Syrien, som for øjeblikket er under forhandling. Denne aftale vil give bredere rammer for parternes drøftelser af næsten alle områder af gensidig interesse, herunder menneskerettigheder. Endvidere har de enkelte medlemsstater, som er parter i den Internationale Overenskomst om borgerlige og politiske rettigheder, til særlig opgave at rejse menneskerettighedsspørgsmål over for Syrien, som også har undertegnet overenskomsten.

(¹) Amnesty International, Syria Caught in a Regional Conflict: Lebanese, Palestinian and Jordanian Political Detainees in Syria, Report-MDE 24/01/99, 27. januar 1999.

(1999/C 370/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0919/99
af Roberto Mezzaroma (PPE) til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: Lov om omflakkende hunde

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange midler EU har bevilget regionen Toscana til bekæmpelse af problemet med omflakkende hunde, og hvilke initiativer EU agter at tage for at løse problemet, som omfatter tusindvis af hunde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 1999)

EU har lovgivning på området for beskyttelse af kæledyr under transport (Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport og om ændring af direktiv 90/425/EØF og 91/496/EØF (¹)) og om brugen af hunde og katte i videnskabelige eksperimenter (Rådets direktiv 86/609/EØF af 24. november 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål (²)).

Lovgivningen vedrørende omflakkende hunde og katte og håndhævelsen af denne hører stadig under medlemsstaternes jurisdiktion.

Som følge af ovennævnte har Kommissionen ikke til hensigt at foreslå lovgivning på dette område.

Kommissionen har ikke etableret programmer for støtte til bekæmpelse af omflakkende hunde i regionen Toscana.

(¹) EFT L 340 af 11.12.1991.

(²) EFT L 358 af 18.12.1986.

(1999/C 370/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0921/99
af Roberto Mezzaroma (PPE) til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: Målsætninger for udvikling af egnen omkring Anzio og Nettuno

Kan Kommissionen oplyse, om der er planer for udnyttelse af egnen omkring Anzio og Nettuno (i den italienske region Lazio) i form af målsætninger eller programmer, der rummer udviklingsmuligheder for disse områder, der er særdeles velegnede til udvikling af små og mellemstore virksomheder og turisme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monica Wulf-Mathies

(6. maj 1999)

I forbindelse med strukturfondene har Kommissionen foreslået at sænke antallet af prioriterede mål til tre for perioden 2000-2006.

Vedrørende mål 1, som sigter mod at fremme den strukturelle udvikling og tilpasning i tilbagestående regioner, bliver de regioner på NUTS II-niveau støtteberettigede, hvis bruttonationalprodukt (BNP) pr. indbygger, målt i købekraftsstandarder og beregnet på grundlag af gennemsnittet af de tre foregående år, ligger under 75 % af gennemsnittet i Fællesskabet. Ud fra tallene for årene 1994, 1995 og 1996 udgør BNP pr. indbygger i regionen Latium 113,3 % af Fællesskabets gennemsnit. Ingen af områderne i Latium kan derfor blive støtteberettigede under mål 1.

Kommissionen har for øvrigt stillet forslag om et nyt mål 2 for at støtte den økonomiske og sociale udvikling i områder med strukturelle problemer. Dette mål vil kunne dække områder under samfundsøkonomisk omstilling inden for industri, servicesektor, landbrugsområder i tilbagegang, byområder i vanskeligheder samt kriseområder, som er afhængige af fiskeri. Kommissionen vil i anden halvdel af 1999 udarbejde en liste over områder, der bliver støtteberettigede under dette mål, i tæt samarbejde med hver medlemsstat. Det er i dag ikke muligt at vurdere, om områderne D'Anzio og Nettuno bliver støtteberettigede under mål 2.

Latium kan komme under strukturfondenes mål 3, som muliggør støtte til regioner, som ikke er omfattet af mål 1, til tilpasning og modernisering af uddannelses- og beskæftigelsespolitikker og -systemer gennem aktiviteter, der navnlig kan vedrøre små og mellemstore virksomheder samt turistsektoren.

(1999/C 370/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0927/99

af Fernando Fernández Martín (PPE) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Regulering af radioamatørområdet i Europa

Kommissionens tjenestegrene i GD XIII er i færd med at afslutte det forberedende arbejde til offentliggørelse af en grøn bog om europæisk politik for anvendelse af radiofrekvensspektret. I denne grøn bog omtales radioamatørområdet slet ikke, hvilket må forstås således, at Kommissionen hidtil ikke har overvejet at indføre regler for det.

Radioamatørområdet er imidlertid reguleret i internationale konventioner og aftaler inden for ITU (International Telekommunikationsunion), som gælder i alle medlemsstaterne.

I Den Europæiske Union findes der i øjeblikket omkring 300.000 radioamatører med officiel licens, som benytter både HF-, VHF- og UHF-båndene. Disse amatører består af en gruppe borgere med et højt uddannelsesniveau og omfattende tekniske færdigheder, der forsker og bidrager til den teknologiske udvikling på en lang række områder (udbredelsesstudier, nye sendesystemer, satellitkommunikation osv.). Som følge heraf bør der i de forberedende dokumenter til den omtalte grøn bog tages hensyn til radioamatørområdet.

Hvad mener den herfor ansvarlige kommissær om dette spørgsmål, og hvilke foranstaltninger agter han at træffe for at råde bod på denne udeladelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(30. april 1999)

Kommissionen offentliggjorde den 15. december 1998 en grøn bog om radiospektrumpolitik⁽¹⁾ og igangsatte en konsultationsperiode, hvor alle interesserede parter opfordredes til at fremsætte deres synspunkter

inden 15. april 1999. Kommissionen har også organiseret tre offentlige høringer (den 24. februar 1999 for individuelle erhvervsdrivende og firmaer; den 17. marts 1999 for interessegrupper og sammenslutninger og den 30. marts 1999 for offentlige myndigheder). Den Internationale Radioamatørunion (IARU) deltog i en af disse høringer, og kunne og kan stadig fremsætte sine standpunkter.

Radioamatører og deres nationale eller europæiske interessegrupper er velkomne til skriftligt at fremføre alle synspunkter, som de mener er relevante. Alle indkomne bemærkninger offentliggøres på netstedet <http://www.ispo.cec.be/spectrumgp>.

Grønbogen omhandler generelle spektrumpolitikspørgsmål, som er relevante for alle sektorer og applikationer, herunder radioamatørers anvendelse af spektrum, der falder ind under kategorien forskning og teknologisk udvikling (FTU), som drøftes i grønningen. Kommissionen hilser alle bemærkninger som repræsentative radioamatørinteressegrupper måtte ønske at fremsætte vedrørende spektrumpolitik velkommen og vil nøje studere alle forslag i sammenhæng med alle indkomne svar.

(¹) KOM(98) 596 endelig udg.

(1999/C 370/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0928/99

af Rijk van Dam (I-EDN) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Nødhjælpstransporter til Ukraine

1. Kan Kommissionen bekræfte, at toldmyndighederne siden februar 1999 har hindret indførslen af nødhjælpstransporter til de områder i Ukraine (navnlig i Subkarpaterne), der er ramt af oversvømmelser?
2. Er Kommissionen klar over, at forskellige ladninger med nødhjælp er oplagret ved grænsen til Ukraine, og at disse ikke er blevet transporteret til de ramte områder?
3. Kan Kommissionen bekræfte, at der efter en midlertidig ophævelse af importbestemmelserne i perioden efter oversvømmelserne for nylig atter blev indført særlig strenge bestemmelser?
4. Er Kommissionen villig til via sin repræsentation i Kiev at tage dette spørgsmål op og forsøge at nå frem til en løsning, så de nødlidende borgere i Ukraine også virkelig modtager de varer, der er bestemt til dem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(3. maj 1999)

Kommissionen takker det ærede medlem for den interesse, det viser det humanitære hjælpearbejde i Ukraine. Kommissionen har via sit særlige Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) i alt finansieret 5 hjælpeprojekter i forbindelse med oversvømmelserne i Karpaterne og i det vestlige Ukraine (i alt 1,28 mio. EUR).

Til dato har ingen af de ngo'er, der står for gennemførelsen af disse projekter, meddelt, at de har haft nogen alvorlige vanskeligheder med de lokale myndigheder (ej heller med toldmyndighederne). Hjælpen til den ulykkesramte zone består især af varer, der er indkøbt lokalt. Kommissionen er ikke blevet kontaktet af repræsentanter fra andre humanitære hjælpeorganisationer, der har været udsat for vanskeligheder af den nævnte art i Ukraine.

(1999/C 370/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0940/99**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen**

(13. april 1999)

Om: Forpligtelsen i New York-aftalen af 1995 vedrørende bevarelse og forvaltning af fælles bestande og bestande af stærkt vandrende fiskearter til at indbringe tvister for Den Internationale Domstol til fredelig bilæggelse

Da Kommissionen ikke har besvaret mit tidligere spørgsmål P-0103/99 ⁽¹⁾, henviser jeg påny til kommissær Emma Boninos udtalelse på Europa-Parlamentets plenarmøde den 12. januar 1999 om, at ratificeringen af New York-aftalen klart hindrede Canada i at unddrage sig Den Internationale Domstols domsmyndighed, således som det skete i 1994/1995 (Det fuldstændige forhandlingsreferat, 12.1.99, s. 80), og da spørgsmålet ikke er uden betydning, men kan afspejle en væsentlig uenighed i fortolkningen af den vigtige del VIII (og ikke IX, som anført af Kommissionen) i New York-aftalen, ønskes følgende belyst:

Der er ikke uenighed om den forpligtelse, der er indeholdt i aftalen til at bilægge tvister med fredelige midler, eller om den bindende karakter af de afgørelser, der nås ved det valgte fredelige middel. Men når proceduren i aftalens artikel 30, der henviser til kapitel XV i havretskonventionen af 1982, fastslår princippet om staternes frie valg af midler til bilæggelse af tvister — som Kommissionen erkender i sit svar — hvorledes er det da muligt at forpligte en stat, i dette tilfælde Canada, til at underkaste sig Den Internationale Domstols domsmyndighed, hvis dette blot er et af de forskellige midler, der er omhandlet i konventionens artikel 287?

Jeg fastholder derfor mit tidligere spørgsmål og anmoder Kommissionen om at oplyse følgende: Med hjemmel i hvilken retsregel og på hvilket grundlag hævder den, jf. udtalelserne på Parlamentets plenarforsamling, at Canada vil være tvunget til at underkaste sig Den Internationale Domstol for bilæggelse af eventuelle tvister med EU inden for rammerne af denne aftale, når begge parter er blevet deltagere, og New York-aftalen af 1995 er trådt i kraft, navnlig under henvisning til, at det i kapitel XV, artikel 287, stk. 2, i havretskonventionen af 1982 fastsættes, at hvis parterne i en tvist ikke har godkendt en og samme bilæggelsesprocedure, kan tvisten kun indbringes til voldgift.

⁽¹⁾ EFT C 325 af 12.11.1999.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(7. maj 1999)

Del VII i New York-aftalen af 1995 vedrørende fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskearter henviser til den generelle ordning for bilæggelse af tvister fastsat i kapitel XV i FN's havretskonvention af 1982. I henhold til denne ordning har staterne frit valg med hensyn til fredelige midler til bilæggelse af tvister, men disse midler skal munde ud i en obligatorisk og bindende bilæggelse af tvisten (se artikel 280-282 i havretskonventionen af 1982). Artikel 286 i konventionen fastsætter, at enhver tvist, der ikke bilægges ved brug af fredelige midler valgt af parterne selv, skal henvises på anmodning af en af parterne i tvisten til obligatoriske bilæggelsesprocedurer med en bindende afgørelse. Med henblik herpå giver artikel 287, stk.1, frit valg mellem fire mulige procedurer. Ifølge bestemmelserne i artikel 287, stk. 3 og 4, skal en tvist imidlertid indbringes til voldgift i overensstemmelse med bilag VII, såfremt en eller flere af tvistens parter ikke har truffet et sådant valg eller ikke har godkendt en og samme bilæggelsesprocedure.

Når bortses fra en række nærmere bestemte begrænsninger, der hovedsagelig vedrører en kyststats udøvelse af sine suveræne rettigheder eller beføjelser over sin eksklusive økonomiske zone (se artikel 297), giver ordningen ikke mulighed for undtagelsesbestemmelser. Hvis en sådan ordning havde eksisteret i forbindelse med Estai-sagen (tilbageholdelsen af den spanske trawler uden for Canadas 200-sømilegrænse i 1995), ville det have været muligt at indbringe sagen i det mindste for den voldgiftsret, der findes i henhold til bilag VII; denne ret ville have haft beføjelser til at høre selve sagen og træffe en bindende afgørelse, og det ville ikke have været muligt for sagsøgte at unddrage sig en international retsafgørelse ved hjælp af en simpel erklæring.

(1999/C 370/200)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0945/99
af Honório Novo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. april 1999)

Om: Vasco da Gama-broen i Lissabon — udbetaling af overførte beløb

Byggeriet i forbindelse med dette projekt, der støttes af EU, har længe været færdigt, og broen blev indviet for næsten et år siden.

Efter så lang tid er det rimeligt at forvente, at Kommissionen allerede har foretaget de overførsler, der var nødvendige for samfinansieringen af dette projekt.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om samtlige bevillinger afsat til samfinansieringen af projektet, herunder tilførselsvejnettet, er blevet udbetalt?

Hvis ikke, hvilke væsentlige, administrative årsager og/eller årsager, der hænger sammen med den endelige vurdering, har ligget til grund for den manglende udbetaling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(6. maj 1999)

Det er kun restbeløbet af EF-støtten, som Kommissionen endnu ikke har udbetalt til projektet vedrørende den nye bro over Tejo og broens tilkørselsveje, som fastlagt ved beslutning K(94) 3905.

Foruden de supplerende oplysninger, som Kommissionen har anmodet de portugisiske myndigheder om at fremsende i forbindelse med analysen af den endelige rapport om projektet, udbetales restbeløbet kun på betingelse af, at Kommissionen kontrollerer overholdelsen af de klausuler, der er indsat i beslutningen om ydelse af støtte, herunder bestemmelserne i lovdekret 9/93 og 280/94, der vedrører henholdsvis kontrol af byområdet ved flodens sydbred og oprettelse af et særligt beskyttelsesområde ved flodens munding.

(1999/C 370/201)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0951/99
af Michael McGowan (PSE) til Kommissionen**

(7. april 1999)

Om: Støtteberettigelse under strukturfondene

Der eksisterer en mulighed for, at der i en række medlemsstater udøves pres, som kunne bevirke, at der i højere grad i forbindelse med byområde-sektoren under strukturfondenes nye mål 2 foreslås støtteberettigelse for områder, som er usammenhængende og meget små. En sådan fremgangsmåde:

- ville være meget ineffektiv med hensyn til EU's og de nationale regeringers anvendelse af administrative ressourcer
- ville ikke kunne opfylde EFRU's økonomiske mål under mål 2, eftersom disse kræver tilstrækkeligt store områder for at kunne støtte et økonomisk genoplivningsprogram gennem f.eks. små fabriksenheder, uddannelsesbaser og andre infrastrukturer,
- ville ikke opfylde målene for social indlemmelse i Agenda 2000, idet den ikke ville være tilstrækkeligt fokuseret på de værste fattigdomskoncentrationer i de vigtigste indre byområder.

Kommissionen bedes derfor venligst oplyse: Hvordan vil EU sikre, at medlemsstaterne, når de inden for rammerne af byområdesektoren opstiller lister over mål 2-områder, foreslår områder, der:

- er af bymæssig karakter, dvs. har over 500 indbyggere pr. km²,
- er »betydelige« (som fastsat i forslaget til forordning om strukturfondene, og fortolket som byområder med et befolkningstal på over 100.000),

- består af grupper af nabodistrikter eller tilsvarende NUTS V-områder.

Vil henstillinger herom blive føjet til den programvejledning, der for nylig blev godkendt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monica Wulf-Mathies

(5. maj 1999)

I perioden 2000-2006 kan mål 2 under strukturfondene dække industri-, landbrugs- og byområder samt områder, der er afhængige af fiskeri, og som står over for problemer med økonomisk og social omstilling.

Som det er tilfældet for indeværende vil der i forbindelse med mål 2 og 5b blive medtaget en lang række bycentre i landbrugs- eller industriområder, som er støtteberettigede under det nye mål 2.

Kommissionen mener følgelig, at den specifikt bymæssige dimension i dette nye mål 2 først og fremmest skal vedrøre bydele i krise. Som det fremgår af forslaget til forordning om de generelle bestemmelser for strukturfondene (¹), skal der være tale om tætbefolkede områder, som mindst opfylder et af kriterierne i artikel 4, stk. 7. Det kan oplyses, at Kommissionen i sine arbejdskraftundersøgelser betragter et område som tætbefolkede, når der er over 50 000 indbyggere, og hvis det består af lokalerheder (NUTS V), som støder op til hinanden, og som hver har en befolkningstæthed på over 500 indbyggere pr. km². Der kan dog også være tale om enheder med en mindre tæthed, hvis disse er en integrerende del af området.

Hvert byområde skal være tilstrækkeligt stort til at muliggøre en effektiv strategi til fornyelse af bystrukturen, sikre uddannelsestiltag og fremme tilflytning eller udvikling af virksomheder. Tallet 100 000 indbyggere kan i denne sammenhæng betragtes som vejledende.

Retningslinjerne i artikel 9 i forslaget til forordning om generelle bestemmelser for strukturfondene har til formål at hjælpe de nationale og regionale myndigheder med udarbejdelsen af deres programmeringsstrategier og præsentere Fællesskabets prioritering. De er vejledende og omhandler arten af aktiviteterne og ikke spørgsmål vedrørende områdernes støtteberettigelse.

¹) EFT C 176 af 9.6.1998.

(1999/C 370/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0961/99

af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen

(13. april 1999)

Om: Gennemførelse af en undersøgelse af 3000 menneskers forsvinden i Algeriet

Ifølge oplysninger offentliggjort af Amnesty International er antallet af forsvundne mennesker i Algeriet igen stigende som følge af vilkårlige anholdelser og ulovlig indespærring. Det skal understreges, at der i de seneste seks år er forsvundet næsten 3000 mænd og kvinder og at det kun har været muligt at efterspore en forsvindende lille del af dem efter lang tids hemmelig indespærring. Myndighederne og sikkerhedsstyrkerne afviser blankt at give familierne oplysninger om, hvad der er sket med de indespærrede, og desperate efter at finde det mindste tegn på liv er den eneste mulighed for de nærmeste at gå rundt på hospitaler, kaserner, lighthouse eller gravsteder.

Hvad har Kommissionen til hensigt at foretage for at sikre, at der bliver gennemført en tilbundsgående upartisk og uafhængig undersøgelse af alle disse menneskers forsvinden, og at menneskerettighederne respekteres i Algeriet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín*(6. maj 1999)*

Fællesskabet følger med opmærksomhed, hvorledes den politiske og dermed også sikkerhedsmæssige, situation udvikler sig i Algeriet.

Rammerne for forbindelserne mellem Fællesskabet og Algeriet er fastlagt i Barcelona-erklæringen, hvis politiske afsnit omhandler udviklingen af retsstaten og overholdelsen af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, således som de fremgår af folkeretten. Algeriet, der har ratificeret de fleste internationale konventioner på dette område, er underlagt de kontrolmekanismer, der er indført i kraft af disse retsforskrifter. Desuden accepterede de algeriske myndigheder et besøg i dagene fra den 22. juli til den 4. august 1998 af et panel bestående af fremtrædende personligheder, der var blevet sammensat af De Forenede Nationers generalsekretær. Dette panel indsamlede oplysninger om menneskerettighedssituationen, herunder oplysninger om forsvundne personer.

På bilateralt plan fører Fællesskabet og Algeriet — ud over de sædvanlige diplomatiske kontakter — en politisk ad hoc-dialog på ministerielt plan, og sidste møde fandt sted i Wien i oktober 1998. Menneskerettighedsproblemet og især de forsvundne personers skæbne var opført på dagsordenen for dette møde. Den politiske dialog mellem Fællesskabet og Algeriet om disse spørgsmål fortsætter, og den vil blive forstærket inden for rammerne af en kommende associeringsaftale, når forhandlingerne om denne, der indledtes i 1997, har ført til konkrete resultater. Med denne aftale vil den politiske dialog blive institutionaliseret, og desuden vil overholdelsen af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder fremover indgå som et væsentligt element i de aftalemæssige forbindelser mellem Fællesskabet og Algeriet.

(1999/C 370/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0962/99**af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen***(13. april 1999)*

Om: Rejeopdræt i Bangladesh og miljøbeskyttelse

Vil Kommissionen overveje at indlede drøftelser med den bangladeshiske regering om mulige former for støtte til rejeopdrættere, for at de kan gå over til det »lukkede« system for rejeopdræt, der indebærer, at spildevandet genanvendes og renses, og som dermed er mindre til skade for miljøet end den traditionelle metode?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín*(5. maj 1999)*

Ved rejeopdræt i Bangladesh anvendes der hovedsagelig ekstensive eller forbedrede ekstensive metoder, mens kun en lille del er baseret på halvintensive eller intensive teknikker. Rejeopdræt er endvidere sæsonbestemt og afveksler, afhængigt af regionen, med risdyrkning eller saltproduktion. Der er navnlig tale om små jordbrugere og rejeopdrættere, og de nødvendige investeringer er forholdsvis begrænsede. Moderne lukkede systemer for fiskeopdræt gør det muligt at undgå miljøforurening, men indebærer avanceret teknik, som er forbundet med store startinvesteringer og produktionsomkostninger, hvilket forudsætter et godt kendskab til økonomisk forvaltning. Derfor findes sådanne systemer i lande som De Forenede Stater og Thailand, hvor industrielt rejeopdræt finder sted på konkurrencemæssige betingelser.

Hvis der skulle opnås en væsentlig indvirkning på miljøet, ville det være nødvendigt at omdanne en betydelig del af det nuværende rejeopdræt i Bangladesh til et lukket system. Dette synes meget vanskeligt for øjeblikket, eftersom lukkede systemer for fiskeopdræt passer bedre til industrielle akvakulturirvirksomheder end til små forbrugere, der hverken råder over finansielle midler eller tekniske færdigheder.

Endvidere mener Fællesskabet at rejeopdræt, så længe dette finder sted i tætbefolkede og intensivt udnyttede kystområder, bør ses i sammenhæng med andre lokale behov. Varige løsninger for særlige rejeopdrættere kan vise sig meningsløse, hvis der ikke findes en mere samlet plan for hele kystzonen, som tager sigte på at skabe ligevægt mellem kystområdernes mange ressourcer og de mange anvendelser af disse områder. Akvakultur- og rejeopdrætsproblemer vedrører ikke alene miljøet, men har også økonomiske og sociale aspekter og må ses i sin helhed.

Kommissionen er klar over, at regeringen i Bangladesh for øjeblikket arbejder med udarbejdelsen af en sammenhængende fiskeripolitik og et fjerde nationalt fiskeriprojekt, der tager sigte på varigt at forøge fiske- og rejeproduktionen, bekæmpe fattigdom og sikre en holdbar miljøbeskyttelse. Dens strategi for rejeopdræt har til formål at fremme en forbedring af den traditionelle metode frem for det intensive opdræt, at fremme dannelsen af sammenslutninger, således at små landbrugere kan blive i stand til at producere rejer, at tilbyde oplysningstjenester og veterinærkontrol og at forbedre den institutionelle opbygning af de offentlige tjenester.

Hvis regeringen i Bangladesh ønsker at indlede drøftelser om varig miljøpolitik, skatteincitament og de sociale, miljømæssige og institutionelle spørgsmål i forbindelse med fiskerisektoren og rejeopdræt, er Kommissionen parat til at indlede en dialog for at undersøge, hvorledes den bedst kan støtte disse aktiviteter.

(1999/C 370/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0964/99

af Gianni Tamino (V) til Kommissionen

(13. april 1999)

Om: Udvidelse af havnen i Ibiza, Balearerne

Siden slutningen af 80'erne har den spanske regering haft planer om at udvide havnen i Ibiza. Til dette formål udarbejdede den en særlig plan om fornyelse og udvidelse af havnen i Ibiza («Plan Especial de Reforma y Ampliación del Puerto de Ibiza»).

Ifølge planen skulle der etableres en stor handelshavn i den sydlige del af bugten ved Ibiza by med al den infrastruktur, som dette indebærer (bygninger, nye veje, osv.). Herudover skulle der ifølge planen opføres en enorm bølgebryder på mere end en halv kilometer. Den samlede anslåede udgift blev anslået til 72 mio. euro.

Den spanske regerings beslutning om at gå videre med dette projekt tvang adskillige politiske partier, miljø- og borgergrupper til at nedsætte en komité, »La Coordinadora Contra La Ampliación del Puerto«. Hovedsagelig takket være komiteens indsats synes planen at være blevet reduceret. Der er nu ikke planer om en ny handelshavn, da det erkendes, at de eksisterende kajanlæg er tilstrækkelige for passager- og godstransporten. Der er imidlertid stadig planer om at anlægge en bølgebryder og mere end 1 kilometer adgangsveje langs med havet, der vil have en særdeles negativ indvirkning på miljøet og udsigten. Ifølge den undersøgelse, som komitéen gav en række højt kvalificerede civilingeniører og meteorologer til opgave at udføre for at vurdere problemerne i havnen og virkningerne af de løsninger, som den spanske regering havde foreslået, findes der teknisk mulige alternativer, som ville løse problemerne i Ibizas havn og dermed gøre et så voldsomt og omfattende projekt som den foreslåede bølgebryder (udgift 15 mio. euro) unødvendigt.

Til trods for, at der ikke er gennemført nogen betydelig teknisk analyse af mere økologisk bæredygtige alternativer, insisterer de spanske myndigheder på at støtte forslaget om at opføre en bølgebryder, hvortil der er blevet sendt en ansøgning til Kommissionen om støtte fra Samhørighedsfonden.

1. Agter Kommissionen at finansiere bølgebryder-projektet?
2. Er Kommissionen rede til at overveje alternative projekter i forhold til det forslag, som den spanske regering har udarbejdet?
3. I benægtende fald, agter Kommissionen da at se bort fra den særdeles negative indvirkning på miljøet og udsigten, som det nuværende projekt med en bølgebryder vil medføre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(5. maj 1999)

Kommissionen er i gang med at vedtage en beslutning, der tildeler økonomisk støtte fra Samhørighedsfonden til et projekt, som indebærer bygning af en ny bølgebryder samt en tilkørselsvej til havnen på Ibiza. Projektet lever op til de krav til støtteberettigelse i forbindelse med transportinfrastrukturprojekter, som er angivet i Rådets forordning om oprettelse af Samhørighedsfonden (EF) 1164/94 af 16. maj 1994 (!).

Under vurderingen af ansøgningerne om økonomisk støtte, undersøgte havnemyndighederne de alternative tekniske løsninger. Kommissionen er overbevist om, at projektet repræsenterer en passende løsning på de problemer, som man har oplevet på Ibizas havn.

Kommissionen finder, at det pågældende projekt er blevet underkastet en miljøpåvirkningsundersøgelse i overensstemmelse med Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽¹⁾. En erklæring om projektets miljøpåvirkning blev offentliggjort i den spanske version af EF-Tidende ⁽²⁾. Denne erklæring indeholder de foranstaltninger, som skal gennemføres af de pågældende myndigheder for at mildne eventuelle uønskede miljøpåvirkninger, som projektet måtte medføre.

⁽¹⁾ EFT L 130 af 25.5.1994.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽³⁾ B.O.E. No 233 af 29.9.1994.

(1999/C 370/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0970/99

af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen

(15. april 1999)

Om: Program for salgsfremstød for europæiske produkter på det japanske marked

Kommissionen har for Rådet fremlagt et forslag til forordning med henblik på iværksættelsen af et program for specifikke foranstaltninger og aktioner til at forbedre adgangen til Japan for varer og grænseoverskridende tjenesteydelser fra EU (KOM(98) 0722).

Når man tager i betragtning, at Parlamentet har vedtaget en beslutning, hvori den erklærede, at den var for en forordning, der indeholdt fællesskabsaktioner for eksportfremstød for virksomheder på tredjelands markeder, i særdeleshed tekstilindustrien, overvejer Kommissionen så at tage Parlamentets krav i betragtning og udvide forordningen til andre tredjelande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan

(7. maj 1999)

Rådet erkendte i sine konklusioner af 29. maj 1995, at EF's virksomheder stod over for en række tydelige og specifikke problemer med markedsadgang i Japan, og fandt, at forbedringen af markedsadgangen til det japanske marked skulle prioriteres. Kommissionens nuværende forslag til en forordning ⁽¹⁾ om Kommissionens gennemførelse af et program for specifikke foranstaltninger og aktioner til at forbedre adgangen til Japan for varer og grænseoverskridende tjenesteydelser fra EU er udarbejdet på grundlag af disse konklusioner. Det vil danne retsgrundlaget for dette program og sikre dets videreførelse indtil udgangen af 2001. Det er ikke hensigten, at forordningen skal udvides til at omfatte andre lande end Japan.

Eksportfremstødkampagnen »Gateway to Japan« er en af de to væsentligste foranstaltninger, der skal gennemføres af Kommissionen (det andet er lederuddannelsesprogrammet i Japan). Da denne kampagne blev iværksat i 1997 besluttede Kommissionen sammen med medlemsstaterne, hvilke sektorer kampagnen skulle rettes mod. Tekstilsektoren indgik ikke blandt disse sektorer.

⁽¹⁾ KOM(98) 722 endelig udg.

(1999/C 370/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0976/99

af Georges Garot (PSE) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Diskrimination i konkurrencen mellem franske og spanske tomatproducenter

Tomatproducenterne i Sydvestfrankrig (Marmande) er blevet ofre for diskrimination i konkurrencen med deres spanske kolleger i Almeria-regionen. I henhold til resultaterne af en undersøgelse, de har foretaget,

skyldes forskellen i produktionsprisen mellem en spansk tomat og en fransk tomat i det væsentlige forskellene i prisen på arbejdskraft på grund af hyring af illegale indvandrere, som arbejder uden ansættelseskontrakt. På disse vilkår trues den franske tomatproduktion af udslettelse, samtidig med at der sker en større og større koncentration på Den Iberiske Halvø, som bakkes op af strukturstøtte fra de offentlige myndigheders side (vand, udbredelsen af drivhuse.....) og fra de europæiske myndigheders side (strukturfondene).

Har Kommissionen kendskab til disse konkurrencefordrejninger, som skyldes gennemførelsen af det indre marked og den manglende sociale harmonisering i Unionen? Har den beføjelser, især med de nye bestemmelser i Amsterdam-traktaten, som snart vil finde anvendelse, til bedre kontrol med den illegale indvandring? Vil den endvidere overveje erstatning i form af compensation eller ikke-tildeling af europæisk støtte i tilfælde af social eller endog skattemæssig dumping?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(26. april 1999)

Kommissionen har kontaktet det ærede medlem for at få tilsendt den nævnte undersøgelse. Man må have kendskab til undersøgelsen for at kunne tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt den beskrevne situation kan fortolkes som overtrædelser af EU-bestemmelserne. Så snart denne undersøgelse er modtaget, vil det ærede medlem så hurtigt som muligt få svar på forespørgslen.

(1999/C 370/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0982/99

af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen

(15. april 1999)

Om: Nedsættelse af toldsatser, som USA har indført på tekstilvarer

Til trods for de omfattende nedsættelser og fjernelse af handelshindringer under Uruguay-runden, opretholder USA en lang række toldafgifter for tekstil- og beklædningssektoren – fra 25 til 33,6 %.

Kan Kommissionen under henvisning til de seneste forhandlinger med USA gøre nærmere rede for de opnåede toldnedsættelser på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan

(6. maj 1999)

Det er korrekt, at De Forenede Stater opretholder afgifter på tekstilvarer og beklædningsgenstande, der er væsentlig højere end Fællesskabets afgifter. Desuden er der, som nævnt af det ærede medlem, tale om tariffoppe for visse varer.

De Forenede Stater har ikke fremsat forslag om mulige afgiftsnedsættelser inden for tekstil- og beklædningssektoren under kontakterne mellem Kommissionen og myndighederne i De Forenede Stater.

Kommissionen mener imidlertid, at nedsættelsen i forbindelse med en harmonisering af afgifterne, herunder afgifterne på tekstilvarer og beklædningsgenstande, fortsat er et mål for fremtidige multilaterale forhandlinger.

(1999/C 370/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0987/99
af Luigi Colajanni (PSE), Roberto Speciale (PSE)
og Andrea Manzella (PSE) til Kommissionen

(15. april 1999)

Om: Drabet på Paraguays vicepræsident

Kan Kommissionen på baggrund af drabet på Paraguays vicepræsident, Luis Argana, som udførtes om morgenen den 23. marts 1999 af en kommando bestående af fire mænd, oplyse, hvilke skridt Den Europæiske Union vil tage for at hindre, at demokratiseringsprocessen i Paraguay går i stå, og at den forfatningsmæssige balance genoprettes — med passende garantier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(3. maj 1999)

Som en følge af mordet på vicepræsident Luis Argaña demissionerede Paraguays folkevalgte præsident, Raúl Cubas. I henhold til den paraguayanske forfatning er det skal formanden for kongressen, der i så tilfælde skal varetage stillingen som landets leder.

I overensstemmelse med forfatningens bestemmelser påtog Luis Angel González Macchi sig således den øverste ledelse. Han udnævnte straks en national samlingsregering med deltagelse af de demokratiske kræfter i Paraguay.

Det er første gang i Paraguays historie, at en regering ikke består udelukkende af repræsentanter for Colorado-partiet, men også af repræsentanter for de liberale partier og »Encuentro Nacional« (den nationale platform), et centrum-venstreparti. Dette forhold har vakt store forhåbninger i det unge demokrati i Paraguay, og Kommissionen er parat til at yde sit til at konsolidere dette nye håb uden at anfægte landets suverænitet.

(1999/C 370/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0990/99
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen

(15. april 1999)

Om: Import af eksotiske fugle

Efter Jackson-betænkningen fra 1991, som krævede et stop for import af eksotiske fugle (A3-0212/91), og med tanke på den fortsatte udtyndning af arter, specielt visse eksotiske fugle, er der en stigende frygt for, at de foranstaltninger, som blev nedfældet i forordningen om besiddelse af og handel med eksemplarer af truede arter af eksotisk flora og fauna, ikke er tilstrækkelige til at stoppe denne grusomme handel.

Hvilke yderligere foranstaltninger vil Kommissionen foreslå?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(6. maj 1999)

Alle de nødvendige bestemmelser vedrørende handel og transport af vilde dyr og plantearter, herunder også importrestriktioner, er indeholdt i Rådets forordning (EF) 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed og Kommissionens forordning (EF) 939/97 af 26. maj 1997 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) 338/97⁽¹⁾. Disse forordninger er resultatet af adskillige års detaljerede drøftelser mellem Kommissionen, Rådet og Parlamentet med det formål at forbedre situationen med hensyn til bevarelsen af de berørte arter, og ikke kun fugle.

Kommissionens mål er en fuldstændig og korrekt implementering af disse bestemmelser i Fællesskabet, herunder en dialog med udviklingslandene om de berørte arters bevarelsesmæssige status.

⁽¹⁾ EFT L 61 af 3.3.1997 EFT L 140 af 30.5.1997.

(1999/C 370/210)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0992/99
af Patricia McKenna (V) til Kommissionen**

(15. april 1999)

Om: Hjælp til Kasakhstan

Agter Kommissionen i betragtning af rapporter om, at visse områder af Kasakhstan stadig lider under de frygtelige eftervirkninger fra det tidligere Sovjetunionens atomprøvesprængninger, at yde bistand gennem Tacis og lignende hjælpeprogrammer for at lette de problemer, som Kasakhstan står over for?

En nylig undersøgelse har vist, at det område, hvor atomprøvesprængningerne fandt sted for over 20 år siden, nu er et af de mest forurenede områder på jorden. Skønsmæssigt 1,5 millioner mennesker menes at være blevet ramt af kræft, luftvejs sygdomme og sindslidelser, men pga. fattigdom har de værst ramte ikke mulighed for at modtage lægehjælp eller flytte til andre områder. Har Kommissionen på den baggrund påtænkt nogen form for humanitær hjælp?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(5. maj 1999)

Kommission er helt klar over virkningerne af det tidligere Sovjetunionens atomprøvesprængninger i Kasakhstan. På et møde i Det Blandede Udvalg i maj 1998 forelagde den kasakhiske viceminister for miljøspørgsmål en oversigt over følgerne af atomprøvesprængningerne i Kasakhstan. I november 1998 aflagde Kasakhstans økologiminister besøg i Bruxelles og oplyste Kommissionen om situationen i Semipalatinsk, hvor atomprøvesprængningerne fandt sted. Han anmodede om Tacis-bistand til dette område.

Kommissionen var villig til at støtte et projekt, hvis de kasakhiske myndigheder skulle anmode herom ved forhandlingerne om handlingsprogrammet for 1999. Under forhandlingerne om Tacis-handlingsprogrammet fremsatte Kasakhstans regering dog ikke nogen anmodning vedrørende virkningerne af atomprøvesprængningerne i Semipalatinsk, hvorfor der ikke indgår noget projekt herom i Tacis-handlingsprogrammet for 1999.

I forbindelse med forberedelsen af det næste handlingsprogram vil Kommissionen minde den kasakhiske regering om, at projekter vedrørende virkningerne af atomprøvesprængningerne vil kunne komme i betragtning.

Kommissionen er også blevet kontaktet af de kasakhiske myndigheder angående humanitær bistand. Kommissionen har meddelt myndighederne, at den inden for rammerne af sit mandat er parat til at undersøge enhver anmodning i den forbindelse, som bliver forelagt af partnere, der kan komme i betragtning. På grund af problemets omfang bør ethvert program dog også indeholde en kapacitetsoversigt og fremlægges og gennemføres af en partner, som er en ikke-statslig eller international organisation. Desværre har Kommissionen endnu ikke modtaget noget forslag.

(1999/C 370/211)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0997/99
af Patricia McKenna (V) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Foranstaltninger truffet af EU til at lukke atomkraftværket i Tjernobyl

Kan Kommissionen forklare, hvorfor en tredje reaktor nu bliver åbnet på atomkraftværket i Tjernobyl i Ukraine, når der er truffet foranstaltninger til at lukke hele værket med udgangen af år 2000?

Den Europæiske Union har vedtaget ikke at give økonomisk støtte til lukningen af værket og Europa-Parlamentet har godkendt denne beslutning.

Vil Kommissionen i lyset heraf forklare, hvordan den agter at sikre, at hele værket lukkes med udgangen af år 2000, og samtidig sikre borgerne i såvel Unionen som i Ukraine?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(7. maj 1999)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at enhed 3 i Tjernobyl-kernekraftværket trådte i funktion igen den 6. marts 1999 efter et planmæssigt udfald på tre måneder med henblik på inspektion og vedligeholdelse.

I det aftalememorandum, der blev underskrevet i 1995 af G7-landene, Kommissionen og Ukraine, forpligtede Ukraine sig til at lukke Tjernobyl-kernekraftværket senest år 2000.

Kommissionen er af den opfattelse, at det går fremad med at gennemføre 1995-aftalen, og forventer især, at Ukraine vil overholde sin forpligtelse om at nedlukke Tjernobyl-kernekraftværket senest år 2000.

(1999/C 370/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1000/99

af Ian White (PSE) til Kommissionen

(20. april 1999)

Om: Artikel 9 i Rådets forordning (EØF) 95/93 af 18. januar 1993

Vil Kommissionen oplyse, hvilke forpligtelser til offentlig tjeneste der er tilladt ifølge artikel 9 i Rådets forordning (EØF) 95/93 ⁽¹⁾ af 18. januar 1993, og om den sydvestlige del af Det Forenede Kongerige på nuværende tidspunkt opfylder betingelserne? I modsat fald, er Kommissionen så i stand til at komme med en begrundelse for dette, eftersom disse forpligtelser er nødvendige, for at lufthavnene i området kan få tildelt ankomst- og afgangstidspunkter og dermed overleve.

⁽¹⁾ EFT L 14 af 22.1.1993, s. 1.

(1999/C 370/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1001/99

af Ian White (PSE) til Kommissionen

(20. april 1999)

Om: Revision af Rådets forordning (EØF) 95/93 af 18. januar 1993

Vil Kommissionen give detaljerede oplysninger om, hvordan regionale lufthavne, som i øjeblikket har vanskeligt ved at få tildelt ankomst- og afgangstider i de store og vigtige lufthavne (fx Frankfurt), vil få gavn af den lovede revision af Rådets forordning (EØF) 95/93 ⁽¹⁾ af 18. januar 1993?

⁽¹⁾ EFT L 14 af 22.1.1993, s. 1.

(1999/C 370/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1002/99

af Ian White (PSE) til Kommissionen

(20. april 1999)

Om: Fri handel med ankomst- og afgangstidspunkter i lufthavne

Er Kommissionen opmærksom på, at luftfartsselskabernes eventuelle fri handel med lufthavnenes ankomst- og afgangstider vil føre til, at de mindre betydningsfulde regionale flyvninger bliver tvunget væk fra de større lufthavne af rent forretningsmæssige årsager? Er det ikke i strid med regionaliseringspolitikken samt princippet om flyforbindelser mellem de enkelte regioner?

(1999/C 370/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1003/99**af Ian White (PSE) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Regionale lufthavne

EU støtter regionsprincippet. For at få udviklet de regionale områder i EU er det vigtigt, at de regionale lufthavne får ruter til de vigtige lufthavne (fx Frankfurt). Regionale lufthavne har svært ved at få tildelt brugbare ankomst- og afgangstidspunkter i disse lufthavne, eftersom der ikke er noget økonomisk incitament for de store lufthavne til at lade mindre fly lande på bekostning af de større og mere indbringende fly, som medbringer flere passagerer. Dette er i klar konflikt med ønsket om regionalisering og vil sandsynligvis føre til, at de regionale lufthavne fortsat ikke bliver udnyttet fuldt ud.

Hvordan påtænker Kommissionen så at løse dette problem? En mulig løsning ville være at tvinge de store lufthavne til at stille et begrænset antal brugbare ankomst- og afgangstidspunkter til rådighed for de regionale lufthavne og luftfartsselskaber. Det er fremgangsmåden i USA, hvor verdens travleste lufthavn (Chicago O'Hare) er forpligtet til at tildele 20 % af ankomst- og afgangstidspunkterne på denne måde.

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock
på skriftlige forespørgsler E-1000/99, E-1001/99, E-1002/99 og E-1003/99**

(6. maj 1999)

Kommissionen er klar over, at luftfartsselskaber, der flyver mellem regionale lufthavne, finder det stadig mere svært at sikre passende ankomst- og afgangstidspunkter i overbelastede hovedlufthavne.

Kommissionen forbereder et forslag til ændring af Rådets forordning (EØF) 95/93 af 18. januar 1993 om fælles regler for tildeling af ankomst- og afgangstidspunkter i Fællesskabets lufthavne. I den sammenhæng er man i gang med at undersøge, om der kan indføres passende mekanismer for at tage højde for de regionale ruters specifikke situation.

Den nuværende forordning gør det muligt at forbeholde ankomst- og afgangstidspunkter på vigtige ruter til og fra regionale lufthavne, hvor der er indført forpligtelse til offentlig tjeneste i henhold til Rådets forordning (EØF) 2408/92 af 23. juli 1992 om EF-luftfartsselskabers adgang til lufruter inden for Fællesskabet⁽¹⁾. Medlemsstaterne er således i stand til at forbeholde ankomst- og afgangstidspunkter for at sikre flyforbindelserne mellem regionale lufthavne og hovedlufthavne. Kommissionen overvejer om disse bestemmelser skal beholdes eller styrkes.

I forbindelse med situationen i Sydvestengland og i alle andre EF-regioner, er det ikke Kommissionen men den berørte medlemsstats myndigheder, som skal beslutte, hvorvidt de vil indføre forpligtelse til offentlig tjeneste i overensstemmelse med regionale og transport politikker, men dog på betingelse af, at de forudsete forpligtelser for hver enkelt flyrute respekterer forordningens diverse kriterier.

(¹) EFT L 240 af 24.8.1992.

(1999/C 370/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1005/99**af Ian Hudghton (V) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Forskning i syntetiske og organiske hormonprodukter

Kan Kommissionen på baggrund af den polemik omkring dyrs velfærd, der er i forbindelse med produktionen af substitutionsbehandlingshormonet Premarin, angive, om EU i øjeblikket støtter forskning i produktion af alternative syntetiske og organiske hormonprodukter, og om der er planer om at øge støtten til denne forskning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(7. maj 1999)

Kommissionen støtter på nuværende tidspunkt forskning i sikkerhedsaspekterne ved postmenopausal behandling, men ikke forskning i produktion af alternative syntetiske og organiske hormonprodukter.

Det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (1998-2002) indeholder bestemmelser om støtte til forskning i udvikling af nye terapeutiske stoffer, herunder rekombinant syntetiske terapier og hormoner, som specifikt nævnes i arbejdsprogrammet under nøgleaktionen »cellefabrikken«, pkt. 3.1: »Nye og innovative sundhedsprocesser og -præparater«.

(1999/C 370/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1006/99

af Ian Hudghton (V) til Kommissionen

(20. april 1999)

Om: Dyrs velfærd

Hvilke foranstaltninger er truffet med henblik på at overvåge og håndhæve gennemførelsen af Rådets direktiv 95/29/EF ⁽¹⁾ om beskyttelse af dyr under transport?

Her tænkes specielt på, hvilke foranstaltninger der er blevet truffet for at sikre, at køretøjer, som transporterer dyr, lever op til standardkravene angående fodring og vanding under transporten?

⁽¹⁾ EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 1999)

Medlemsstaterne skulle gennemføre Rådets direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995 om ændring af direktiv 90/628/EØF om beskyttelse af dyr under transport inden den 31. december 1996, og de skulle give Kommissionen meddelelse om deres lovgivning. Medlemsstaterne havde imidlertid frist til den 31. december 1997 med hensyn til gennemførelsen af de i kapitel VII, punkt 3, fastsatte krav vedrørende de transportmidler, der henvises til i punkt 3, 6 og 7 i det pågældende kapitel.

Der indledes automatisk en overtrædelsesprocedure, når et direktiv ikke er korrekt gennemført.

Kommissionen har fået meddelelse om den krævede nationale lovgivning fra alle medlemsstater med undtagelse af en.

Herudover gennemfører Kommissionen besøg i medlemsstaterne for at kontrollere, om fællesskabslovgivningen om dyrevelfærd overholdes. Det kontrolleres også, om bestemmelserne om passende fodring og vanding under forsendelsen overholdes i praksis.

(1999/C 370/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1007/99

af Ian Hudghton (V) til Kommissionen

(20. april 1999)

Om: Transport af levende dyr

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at fremme harmonisering af den maksimale transporttid ved transport af dyr mellem medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 1999)

Med vedtagelsen af Rådets direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995 om ændring af direktiv 90/628/EØF om beskyttelse af dyr under transport⁽¹⁾ er der blevet fastsat fælles regler for, hvor lang forsendelsestiden maksimalt må være i forbindelse med transport af levende dyr mellem medlemsstaterne.

Det fastsættes i direktivets kapitel VII, punkt 2, at forsendelsestiden for kvæg, heste, geder, får og svin ikke må overstige otte timer, medmindre lastvognen opfylder nogle særlige krav. I så tilfælde fastsættes det i direktivets kapitel VII, punkt 4, hvor længe de ovenfor nævnte dyr må transporteres med lastvogn, inden dyrene skal læsses af på mellemstationer eller på bestemmelsesstedet.

Ifølge Kommissionen er det således ikke nødvendigt at fremme en yderligere harmonisering af den maksimale forsendelsestid ved transport af levende dyr mellem medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 148 af 30.6.1995.

(1999/C 370/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1032/99**af Luigi Florio (PPE) til Kommissionen**

(7. april 1999)

Om: Sikkerheden i vej- og jernbanetunneller

Tragedien i Mont Blanc-tunnelen i sidste uge viste på dramatisk vis, hvor meget sikkerhedsforholdene i næsten alle europæiske vej- og jernbanetunneller lader tilbage at ønske.

Mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt

- a) snarest muligt at udarbejde en EU-retsakt til sikring af passende sikkerhedsstandarder i tunneller og
- b) ved hjælp af overgangsbestemmelser at fastlægge adfærdsstandarder, der skal overholdes i den periode, der kræves til tilpasningen af de eksisterende strukturer til de nye standarder?

Hvilke andre foranstaltninger mener Kommissionen, at den må træffe for at afværge lignende tragedier andre steder i Unionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(7. maj 1999)

Kommissionen har taget den beslutning til efterretning, som Europa-Parlamentet vedtog den 15. april 1999 om ulykken i Mont Blanc-tunnelen.

Den er navnlig enig med Europa-Parlamentet i, at det vil være uhensigtsmæssigt at drage nogen konklusioner, førend rapporten fra undersøgelsen foreligger.

Kommissionen hilser ligeledes Europa-Parlamentets ønske om en hurtig vedtagelse af det foreslåede direktiv om stikprøvekontrol af trafikikkerheden af erhvervskøretøjer⁽¹⁾ velkomment.

⁽¹⁾ EFT C 190 af 18.6.1998.

(1999/C 370/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1033/99**af Richard Howitt (PSE) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Private konsulenter tilrettelæggelse af Den Europæiske Dag for Handicappede

Indrømmer Kommissionen, at det var en alvorlig fejl at lade profitbaserede PR-konsulenter tilrettelægge denne begivenhed? Kan Kommissionen forklare, hvorledes et konsulentfirma, hvis præsentation begyndte med ordene »vi er ikke eksperter i handicappedes problemer«, overhovedet kunne blive udvalgt? Vil Kommissionen undskylde for det forhold, at transporten for bevægelseshæmmede var helt kaotisk den dag, hvor begivenheden fandt sted, og at arbejdsløse handicappede som W. Derek-Main fra Euro-Ataxia stadig otte uger efter begivenheden ikke havde fået deres rejseudgifter godtgjort? Og hvorfor havde firmaet ikke engang, sådan som det havde lovet, givet Kommissionen tilstedeværelseslisten for begivenheden? Vil Kommissionen nu, i overensstemmelse med Parlamentets ønsker, sikre at den fremtidige tilrettelæggelse af handicapdage i Europa overlades til de handicappede selv under Det Europæiske Handicapforum, der kan indgå underaftaler med PR-konsulentfirmaer, når specialtjebistand er nødvendigt på dette særlige område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(5. maj 1999)

Tilrettelæggelsen af Den Europæiske Dag for Handicappede i 1998 nåede gennem sin usædvanlige mediedækning såvel i den trykte presse som i fjernsynet det mål, som var meningen med dagen, nemlig af bevæge den offentlige opinion til at forstå handicappedes rettigheder. Dette blev muliggjort ved at lade et agentur, som var specialiseret i kommunikation og public relations, sætte sin ekspertise ind på sagen. Det er klart, at Kommissionen i høj grad var indstillet på at garantere, at denne dags indhold, som tager sigte på at fastholde handicappedes rettigheder, blev fastlagt efter aftale med de handicappede eller deres repræsentanter. Af denne grund var Det Europæiske Handicapforum inddraget i et tæt samarbejde omkring fastlæggelsen af alle de initiativer, der blev taget inden for rammerne af denne dag.

Den konkrete person, det ærede medlem nævner, fik faktisk sine rejseudgifter godtgjort den 21. januar 1999 af det ovennævnte agentur. Kommissionen beklager alle vanskeligheder, der måtte være forekommet i løbet af dagen. Listen over deltagere, som disse fik stillet til rådighed på selv dagen, vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

Kommissionen ønsker ligesom det ærede medlem, at de handicappede gennem deres repræsentanter støtter et sådant initiativ fuldtud. Den vil derfor påse, at alle initiativer, der skal iværksættes i forbindelse med tilrettelæggelsen af fremtidige europæiske dage for handicappede, iværksættes under deltagelse af Det Europæiske Handicapforum. Der har allerede været indledende kontakter vedrørende Den Europæiske Dag for Handicappede i 1999. Det Europæiske Handicapforum vil blive inddraget i alle beslutninger vedrørende tilrettelæggelsen af denne dag.

(1999/C 370/221)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1039/99**af Marco Cellai (NI) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Initiativer til beskyttelse af olivenolie

Forordning (EF) 2815/98 (bilag B) af 22. december 1998 ⁽¹⁾ om handelsnormer for olivenolie gælder kun for en begrænset periode indtil den 31. oktober 2001. I denne forordnings definition af den frivillige ret (artikel 1) til at mærke emballagen med angivelse af oprindelsesbetegnelse for ekstra jomfruolie og jomfruolie knyttes oprindelsesbetegnelsen kun til det sted, hvor oliven forarbejdes: »I henhold til dette stykke anses ekstra jomfruolie eller jomfruolie kun at være fremstillet i et geografisk område, hvor olien

udvindes i en mølle, der er beliggende i området« (artikel 3). Dermed er det i henhold til denne forordning ganske uden betydning, om man ved, hvor og hvordan den pågældende oliven produceres, og det er tilstrækkeligt at anvende oliemøllens beliggenhed som garanti.

Eftersom den nye fællesskabsforordning (nr. 2815/98) ikke gælder de betegnelser, der allerede er registrerede, hvorfor de italienske virksomheder, der anvender udenlandsk olie, kan fortsætte med at gøre dette, hvilket efterlader forbrugerne i den tro, at de køber italiensk olivenolie, spørges Kommissionen om følgende:

- a) Er den klar over, at det at lade en olie, der er produceret med spanske eller tyrkiske oliven, give udseende af at være italiensk olie, blot fordi den er hældt på flasker i Italien, er en lovliggjort føren bag lyset af forbrugerne og en helt unødvendig tilskyndelse til mindre skrupelløse virksomheder?
- b) Hvorledes agter den i bekræftende fald at afhjælpe denne åbenlyse urimelighed, som skyldes en fællesskabsforordning?
- c) Finder Kommissionen ikke, at den oprindelsesmærkning, der er givet mulighed for i forordning 2815/98, er i strid med strategien om kvalitetsstøtte til produkterne på grundlag af de typiske kendetegn for ikke alene forarbejdningsstedet for halvfabrikata men også – og især for oliven – for produktionsstedet for råvaren?
- d) Ser Kommissionen endvidere ikke i denne forordning en trussel mod landbrugets traditionelle og legitime interesser i den pågældende sektor?

(¹) EFT L 349 af 24.12.1998, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 1999)

Kommissionen finder, at Kommissionens forordning (EF) 2815/98 af 22. december 1998 om handelsnormer for olivenolie gør en ende på den eksisterende situation vedrørende angivelse af oprindelse, som skabte forvirring eller risikerede at snyde forbrugeren.

Det bør bemærkes, at det ærede medlems kommentarer kun vedrører angivelse af en medlemsstat som oprindelsessted. På regionalt niveau skal bestemmelserne vedrørende beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser overholdes. Nogle af disse betingelser giver naturligvis ikke længere mening på medlemsstatsniveau. Handel med oliven til fremstilling af jomfruolie eller ekstra jomfruolie er så godt som ikke-eksisterende, fordi de teknisk og økonomisk er uinteressante.

Kommissionen gør det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at de italienske virksomheder, som bruger mere end 25 % udenlandsk olie, efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) 2815/98 ikke længere må lade forbrugeren tro, at der er tale om italiensk olivenolie, fordi de ikke mere kan angive oprindelsen på etiketten. I tilfælde, hvor ikke al olie kommer fra Italien, skal dette anføres på etiketten, også selv om der er tale om allerede registrerede mærker.

Vedrørende de specifikke spørgsmål er Kommissionens holdning derfor følgende:

- a) og b) Bestemmelserne i nævnte forordning betyder ikke, at olivenolie, der er hældt på flasker i ét land, kan betegnes som kommende fra dette land.
- c) Kommissionen har indledt dybtgående overvejelser over samtlige problemstillinger vedrørende kvalitetsstrategien. Aspekter vedrørende forbindelsen mellem olivenolies særtræk og produktionsstedet vil blive undersøgt i denne forbindelse og kan om nødvendigt medføre en tilpasning af de nuværende normer, som udtrykkeligt kun gælder til den 31. oktober 2001.
- d) Nej.

(1999/C 370/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1041/99**af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen**

(12. april 1999)

Om: Formodede uregelmæssigheder i forvaltningen af globale tilskud til Brindisi i Italien

Det fremgår af aktuelle oplysninger i pressen, at der er god grund til at antage, at et samlet tilskud på 25 mio. euro fra EU til Brindisi-området i Italien vil blive blokeret. Denne situation skyldes en alvorlig krise i ledelsen i det joint-venture, »Pacchetto Localizzativo Brindisi«, som blev oprettet i 1994 af erhvervsledere og fagforeninger, og som skulle forestå forvaltningen af Fællesskabets aktioner for det kriseramte område Brindisi. Mulige uregelmæssigheder, som er blevet konstateret ved evalueringen af de projekter, der forelagdes bedømmelsesudvalget, har givet anledning til, at adskillige af erhvervslivets repræsentanter i selskabet er trådt tilbage. I denne forbindelse er der rejst kritik mod, at der ikke er ydet finansiering til virksomheder, der vurderes som solide og troværdige, og som havde indgivet projekter, der kunne have haft betydelige virkninger for beskæftigelse og investering. På nuværende tidspunkt er der på grund af »formodede mangler« endnu ikke blevet afsat 11 mia. lire til egnede projekter.

Kommissionen bedes derfor:

- kontrollere, om ovenstående er korrekt
- iværksætte en grundig undersøgelse af hændelsesforløbet og det ansvar, som det selskab, der havde til opgave at forvalte Fællesskabets tilskud og tildeling af midlerne, måtte have samt kontrollere, om selskabets administratorer er professionelle
- i givet fald at gribe ind for at hindre, at manglende effektivitet medfører, at endnu ikke bevilgede EU-midler, som nødvendigvis skal være tildelt inden den 31. december, da de ellers vil blive overført til andre områder i EU, går tabt for et område som Brindisi, der allerede befinder sig i en alvorlig social og beskæftigelsesmæssig krise.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monica Wulf-Mathies

(29. april 1999)

Kommissionen er blevet underrettet om problemerne i forbindelse med den instans, som skal forestå forvaltningen af det samlede tilskud til »Area di crisi di Brindisi«, efter at visse medlemmer af bestyrelsen er trådt tilbage.

På Kommissionens foranledning har regionen Puglia iværksat en dybtgående analyse af situationen — bl.a. ved at gennemgå referater af bestyrelsesmøderne — for hurtigt at kunne informere opfølgingsudvalgets medlemmer om det samlede tilskud.

Hvis denne analyse får konsekvenser for gennemførelsen af foranstaltningerne, vil Kommissionen uden ophør indkalde til et ekstraordinært møde i opfølgingsudvalget for at træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at Fællesskabets midler anvendes inden for de aftalte tidsrammer til fordel for de pågældende områder og derved hindre tab af offentlige midler.

Hvis der konstateres uregelmæssigheder i forvaltningen af det samlede tilskud, vil Kommissionen for øvrigt træffe de nødvendige foranstaltninger inden for rammerne af gældende regler, navnlig i medfør af artikel 24 i Rådets forordning (EF) 2082/93 om ændring af forordning (EØF) 4253/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) 2052/88, for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og øvrige eksisterende finansielle instrumenter ⁽¹⁾ vedrørende nedsættelse, suspension og ophævelse af støtten.

(¹) EFT L 193 af 31.7.1993.

(1999/C 370/223)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1043/99
af Ilona Graenitz (PSE) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Screeningundersøgelse af ansøgerlandes miljølovgivning

Hvilket referencetidspunkt opereres der med ved screeningundersøgelsen af ansøgerlandenes miljølovgivning?

Vil dette referencetidspunkt blive tilpasset varigheden af forhandlingerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(7. maj 1999)

Ved undersøgelsen af ansøgerlandenes overtagelse af den gældende fællesskabsret på miljøområdet tages der hensyn til alle de fællesskabsbestemmelser, der er vedtaget indtil 1. januar 1999. De bestemmelser, som Fællesskabet vedtager efter denne dato, vil dog også indgå i screeningen med henblik på en vurdering af, hvorvidt ansøgerlandene har overtaget disse og gennemført dem i national ret. Derfor vil Kommissionen drøfte de for nylig vedtagne bestemmelser med ansøgerlandene på et belejligt tidspunkt i forhandlingsprocessen.

(1999/C 370/224)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1060/99
af Carlos Bru Purón (PSE) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Gebyrer ved omveksling af valuta

Med henblik på fremtiden benytter visse banker i euroområdet indeværende år til at opkræve gebyrer ved omveksling af europæiske valutaer på op til over 25 %, idet de desuden anvender et regressivt kriterium, som gør det forholdsmæssigt dyrere at omveksle små beløb.

Påtænker Kommissionen at advare medlemsstaternes banker eller bankorganisationer om de uheldige virkninger, som denne kedelige udnyttelse af gebyrerne i sidste øjeblik kan få for bankforretninger i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(7. maj 1999)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem, at den allerede har rettet henvendelse til banker og bankorganisationer vedrørende de gebyrer, bankerne opkræver for omveksling af pengesedler i eurozonen. I et brev af januar 1999 til de største europæiske bankforbund understregede Kommissionen, at det er af største betydning, at offentlighedens tillid til indførelsen af euroen og banksystemets troværdighed som helhed ikke undermineres af den omstændighed, at finansinstitutterne drager illoyal fordel af forhøjede gebyrer på transaktioner mellem tidligere nationale valutaer i eurozonen. Den 5. februar 1999 opfordrede Kommissionen i en pressemeddelelse⁽¹⁾ på ny bankerne til at søge at skabe yderligere gennemsækelighed ved at offentliggøre information om ændringerne af samtlige gebyrer (før og efter indførelsen af euroen) for omveksling i eurozonen af pengesedler og grænseoverskridende checks, overførsler og betaling med kort. Kommissionen har også for nylig givet offentligheden adgang til en analyse af de klager, den har modtaget gennem den specialoprettede e-mail og fax-tjeneste der blev bebudet i IP/99/90. Bankorganisationerne er ligeledes blevet anmodet om at reagere på informationen i denne analyse.

Det ærede medlem henviser endvidere til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-3825/98 fra Caudron⁽²⁾ og P-52/99 fra Tamino⁽³⁾ og til svarene på mundtlig forespørgsel O-29/99 fra Hendrick og

Randzio-Plath, O-31/99 fra Gasòliba i Böh, O-32/99 fra de Lassus Saint Geniés, O-33/99 fra Wolf samt O-34/99 fra Gallagher under spørgetiden i Parlamentets mødeperiode i marts ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ IP/99/90.

⁽²⁾ EFT C 348 af 3.12.1999, s. 3.

⁽³⁾ EFT C 325 af 12.11.1999.

⁽⁴⁾ Parlamentets forhandlinger (marts 1999).

(1999/C 370/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1063/99

af Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) til Kommissionen

(12. april 1999)

Om: Forlængelse af overgangsperioden for etikettering i forskellige måleenheder i direktiv 80/181/EØF

I henhold til direktiv 80/181/EØF ⁽¹⁾ skal det metriske system anvendes ved angivelse af måleenheder i Unionen fra slutningen af 1999. I februar 1999 vedtog Kommissionen et forslag om forlængelse af overgangsperioden i direktiv 80/181/EØF til slutningen af 2009.

Denne hensigtsmæssige, men sene beslutning fra Kommissionens side giver anledning til en lang række spørgsmål i de berørte sektorer. Man frygter, at proceduren til endelig vedtagelse af dette forslag ikke vil være afsluttet inden udgangen af 1999. Nogle få måneder inden bestemmelserne i direktiv 80/181/EØF træder i kraft, ved man endnu ikke, om direktivet udsættes eller ej.

Hvad sker der, hvis det nuværende forslag om ændring af direktivet ikke er endeligt vedtaget ved udgangen af 1999? Træder det nuværende direktiv så i kraft, eller kan Kommissionen udsætte direktivets ikrafttræden?

⁽¹⁾ EFT L 39 af 15.2.1980, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(3. maj 1999)

Kommissionen vedtog den 4. februar 1999 sit forslag ⁽¹⁾ til ændring af Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om ændring af direktiv 80/181/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og ophævelse af direktiv 71/354/EØF, som straks blev oversendt til Europa-Parlamentet og Rådet. Der findes ingen andre måder i henhold til EF-traktatens artikel 100 A at ændre bestemmelserne i et eksisterende rådsdirektiv end gennem den relevante procedure, som i nærværende tilfælde er den fælles beslutningsprocedure.

Da Kommissionen er fuldt ud klar over, hvor vigtigt det er, at denne ændring indtræffer i rette tid af hensyn til markedet, og fordi den deler det ærede medlems bekymringer, agter den at lægge pres på Europa-Parlamentet og Rådet, for at de skal reagere hurtigt, således at forslaget kan blive vedtaget inden udgangen af 1999.

Skulle der imidlertid være udsigt til, at forslaget ikke kan nå at blive vedtaget rettidigt, vil Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne se på, hvor langt forslaget er nået, og derudfra overveje, hvilke foranstaltninger der passende kan træffes for at imødegå eventuelle problemer i forbindelse med manglende konsistens, indtil forslaget bliver endeligt vedtaget.

⁽¹⁾ KOM(99) 40 endelig udg.

(1999/C 370/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1066/99**af Heidi Hautala (V) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Problemer med gennemførelsen af TACIS-programmer vedrørende atomsikkerhed

Programmerne for atomsikkerhed under TACIS/PHARE er med rette blevet udsat for kritik. Selv om specielt sikkerhedskulturen og den faglige viden er blevet klart forbedret med indførelsen af programmerne, lader de problemer, som bl.a. omtales i Revisionsrettens særberetning, ikke desto mindre til at være reelle. Jeg har erfaret, at støttemodtagerne (Project Partners) er bekymrede over, at det fortsat er uafklaret, hvad der vil ske med nogle af de projekter under TACIS-programmerne for 1993/94, som længe har været under forberedelse. I projekterne indgår der omkring tyve leverancer af udstyr, som på grund af det langsomme TACIS-bureaukrati ikke er nået længere end til aftalestadiet. Dette udstyr er imidlertid af stor betydning for driften af atomkraftværkerne og for forbedringen af sikkerhedsforholdene.

Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at forbedre denne foruroligende situation under hensyntagen til, at rammen for budgettet principielt er begrænset til 5 år. Vil Kommissionen drage omsorg for at forhindre, at der i forbindelse med TACIS-programmet for 1995 og senere programmer opstår de samme problemer som de ovenfor nævnte? Hvordan er der taget højde herfor i planlægningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(7. maj 1999)

Kommissionen gav i sin meddelelse af marts 1998, om aktiviteter i tilknytning til den nukleare sektor i Østeuropa⁽¹⁾, en analyse af de vanskeligheder, der har været med gennemførelsen af programmet for nuklear sikkerhed.

De vigtigste konklusioner i denne meddelelse er, at der kun må stilles finansielle midler til rådighed, hvis der foreligger et veldefineret projekt, som er parat til at blive givet i udbud, og at antallet af projekter skal begrænses (men projekterne skal gennemsnitlig være større).

I den daglige forvaltning af programmerne fører Kommissionen nu disse konklusioner ud i praksis.

⁽¹⁾ KOM(98) 134 endelig udg.

(1999/C 370/227)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1075/99**af Anne McIntosh (PPE) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Ansøgerlande

I hvor høj grad er Ungarn, Polen og Den Tjekkiske Republik efter Kommissionens vurdering på vej mod at opfylde kriterierne i aftalen fra København og overholde den vedtagne tidsplan for tiltrædelse til Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(3. maj 1999)

I Kommissionens periodiske rapporter fra 1998 undersøges det, i hvor høj grad Ungarn, Polen og Den Tjekkiske Republik opfylder de tiltrædelseskriterier, der blev opstillet i København.

Ungarn opfylder stadig de politiske kriterier fra København. Landet skal dog fortsat gøre en indsats for at bekæmpe korruptionen mere effektivt og forbedre sigøjnernes situation. Ungarn kan betragtes som en velfungerende markedsøkonomi. Landet skulle være i stand til at klare konkurrencepresset og markeds-krafterne i Fællesskabet på mellemlang sigt, forudsat at det fastholder betingelserne for handelsmæssig integration og den igangværende omstrukturering af virksomhederne. Den takt, hvori Ungarn har tilpasset sin lovgivning til EF-regelværket, har været støt, og den har i det store og hele været ledsaget af

hensigtsmæssige institutionelle og finansielle foranstaltninger til fremme af gennemførelsen. Kommissionen skønner, at hvis Ungarns stabile fremskridt fortsætter, vil det sætte landet i stand til på mellemlang sigt at påtage sig de forpligtelser, der følger af medlemskabet, forudsat at tempoet inden for overtagelsen af EF-regelværket på miljøområdet sættes noget op.

Polen opfylder fortsat de politiske kriterier fra København. Landet må anses for at have en velfungerende markedsøkonomi, og det skulle kunne klare konkurrencepresset og markedskræfterne i Fællesskabet på mellemlang sigt, forudsat at det øger tempoet for den økonomiske omstrukturering og fortsætter med at undgå tilbagefald inden for handelspolitikken. Dets rytme for tilpasning af lovgivningen er noget ujævn, og der er huller i den administrative og institutionelle kapacitet på visse nøgleområder, især inden for miljø, standardisering og kontrol med statsstøtte. De hidtidige fremskridt inden for omstrukturering af virksomheder og retlige og indre anliggender bør følges yderligere op. Alligevel skønner Kommissionen, at hvis Polen fastholder de opnåede fremskridt, vil landet være i stand til på mellemlang sigt at påtage sig EU-medlemskabets forpligtelser.

Den Tjekkiske Republik opfylder fortsat de politiske kriterier, der blev opstillet i København, selv om landet også fremover skal centrere opmærksomheden om sigøjnernes situation i det tjekkiske samfund. Den Tjekkiske Republik kan betragtes som en velfungerende markedsøkonomi, og landet skulle på mellemlang sigt kunne klare konkurrencepresset og markedskræfterne i Fællesskabet, forudsat at det forbedrer sin virksomhedsstyring og fremskynder omstruktureringen af virksomheder. Den Tjekkiske Republik skulle være i stand til at påtage sig de med medlemskabet forbundne forpligtelser, forudsat at der igen kommer fart i vedtagelsen af de gældende fællesskabsbestemmelser og styrkelsen af de dermed forbundne administrative strukturer, så landet får indhentet noget af det forsømte gennem det sidste år, især på områderne for det indre marked, landbrug og retlige og indre anliggender.

(1999/C 370/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1077/99
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(21. april 1999)

Om: Støtte til gulvbelægningsindustrien i Europa

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der er ydet til gulvbelægningsindustrien i medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(6. maj 1999)

Kommissionen beklager, at den ikke råder over tilstrækkelige oplysninger til at besvare forespørgslen. Størstedelen af den støtte, der ydes af medlemsstaterne, ydes inden for rammerne af støtteordninger, der er godkendt af Kommissionen. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at underrette Kommissionen om individuelle støtteprojekter inden for disse ordninger, f.eks. inden for gulvbelægningsindustrien.

(1999/C 370/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1085/99
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen

(13. april 1999)

Om: Mineralolieleverandører

Det forlyder, at østrigske mineralolieleverandører skelner meget stærkt mellem deres aftagere. Mens de leverer billigere benzin til deres autoriserede forhandlere, skal såkaldte »lavprisforhandlere« betale en ekstraafgift. Dette fremgik endnu engang tydeligt under den prissænkning, der skete efter pres fra offentligheden. Autoriserede forhandlere får nu leveret benzin, der er op til 40 Groschen billigere. Ifølge de forhold jeg har kendskab til, blev priserne for »lavprisforhandlere« imidlertid hævet med 57 Groschen pr. liter super plus-benzin. Da aftagerne kun har et meget begrænset antal leverandører til rådighed, er de i de fleste tilfælde nødt til at acceptere de tilbudte priser.

Jeg tror, at mineralolieleverandørernes fremgangsmåde konkurrenceretligt er yderst betænkelig og ønsker derfor at spørge Kommissionen om følgende:

1. Har Kommissionen kendskab til dette forhold?
2. Hvordan bedømmer den det konkurrenceretligt?
3. Agter Kommissionen at træde i aktion?
4. I benægtende fald, hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(4. maj 1999)

1. Kommissionen er ikke vidende om, at østrigske olieselskaber i grossistledet skulle praktisere prisdifferentiering, således som det ærede medlem beskriver.
2. Fællesskabets konkurrencelovgivning finder anvendelse på aftaler og samordnet praksis, hvis formål eller virkning er mærkbart konkurrencebegrænsende (artikel 81 i EF-traktaten — tidligere artikel 85) samt misbrug af en dominerende stilling på markedet (artikel 82 i EF-traktaten — tidligere artikel 86). Det er ikke muligt at tage stilling til, om den praksis, som det ærede medlem nævner, er i modstrid med ovennævnte bestemmelser, uden at der foreligger oplysninger om markedet og de involverede virksomheder og navnlig, om de olieselskaber, der opererer som grossister på det østrigske marked, indtager en monopollignende stilling. Prisdifferentiering er ikke i sig selv et brud på fællesskabsretten.
3. og 4. Kommissionen er bekendt med, at de østrigske konkurrencemyndigheder for øjeblikket undersøger det østrigske oliemarked og olieselskabernes forhold. I samarbejdet med nationale konkurrencekontrolmyndigheder (se noten fra 1997 ⁽¹⁾) er det Kommissionens politik, at kontrol med overholdelsen af konkurrencereglerne om muligt altid skal gennemføres af en enkelt myndighed. Kommissionen har derfor for indeværende ikke til hensigt at foretage sig noget i sagen.

⁽¹⁾ EFT C 313 af 15.10.1997.

(1999/C 370/230)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1086/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(15. april 1999)

Om: Handelsforbindelserne mellem EU og Marokko

Den 26. februar 1996 undertegnede Fællesskabet og Marokko en Euro-Middelhavsftale om associering.

Vil Kommissionen forelægge detaljerede oplysninger om handelsbalancen, siden denne aftale trådte i kraft, og navnlig om arten og mængden af de industriprodukter med oprindelsesstatus, der siden aftalens ikrafttræden er blevet importeret til EU fra Marokko uden toldafgift eller lignende afgifter og uden nogen importrestriktioner eller lignende foranstaltninger?

Vil Kommissionen ligeledes forelægge detaljerede oplysninger om, hvilke marokkanske produkter og hvor store mængder heraf, der enten toldfrit eller i medfør af en nedsat toldbeskyttelse indføres i Fællesskabet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(4. maj 1999)

Euro-Middelhavsftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Kongeriget Marokko på den anden side, der blev undertegnet den 26. februar 1996, er endnu ikke trådt i kraft, da den ikke er ratificeret af Italien. I afventning af denne

ratificering, som Kommissionen håber sker i den nærmeste fremtid, er handelsforbindelserne mellem Fællesskabet og Marokko underlagt samarbejdsaftalen mellem Fællesskabet og Marokko og aftalen mellem medlemsstaterne i Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab (EKSF) og Marokko, der blev undertegnet i Rabat den 27. april 1976.

Ifølge disse aftaler og de efterfølgende tilpasningsprotokoller dertil kan industrivarer med oprindelse i Marokko indføres i Fællesskabet uden kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning og uden told og afgifter med tilsvarende virkning. Det skal bemærkes, at for varer fremstillet ved forarbejdning af landbrugsprodukter gælder toldfritagelsen kun værditolden og ikke landbrugselementet. Denne ordning vil blive videreført af den nye Euro-Middelhavsafale om associering, der blev undertegnet i 1996. Det skal endvidere påpeges, at en række frivillige begrænsningsforanstaltninger, som Marokkos eksport af visse tekstilvarer tidligere var omfattet af, ikke længere finder anvendelse, da det pågældende arrangement mellem Fællesskabet og Marokko udløb den 31. december 1997. Derfor vil Marokkos eksport af tekstilvarer fremover være omfattet af den samme fordelagtige ordning som andre industrivarer.

Fællesskabet har traditionelt set haft et overskud på handelsbalancen over for Marokko. I 1998 var dette overskud på mere end 1 000 mio. EUR.

(1999/C 370/231)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1090/99
af Francis Decourrière (PPE) til Kommissionen

(21. april 1999)

Om: Mål nr. 1 – Virksomhedsflytninger inden for Den Europæiske Union

Virksomheden Pontiac Coil, der fremstiller solenoider (magnetspoler), besluttede i februar 1998 at etablere sig i Fonds Saint-Jacques-industrizonen ved Feignies.

For at kunne modtage Pontiac Coil opførte kommunesammenslutningen i Val de Sambre (CCVS) for virksomhedens regning en bygning, som til dels finansieredes med støtte under mål nr. 1, nærmere bestemt med 1,6 mia. FF fra område 1 (økonomisk nyaktivering), underområde 1 (industriel konkurrence), foranstaltning 3 (modtagelsesfaciliteter og bygninger til virksomheder).

Pontiac Coil selv modtog fra Den Europæiske Union 2,8 mio. FF i støtte under RFSMV/Resider til indkøb af produktionsmateriel (en udgift på 15 mio. FF).

Uden at de lokale ansvarlige og personalet (10 ansatte, heraf 2 med tidsbestemt kontrakt og 8 med løfte om ansættelse efter lærlingetidens udløb) blev orienteret, flyttede Pontiac dette materiel i løbet af en weekend for at samle virksomhedens aktiviteter i England.

1. Hvad foreslår Europa-Kommissionen gjort for at afhjælpe denne situation, som er til enorm stor skade for CCVS, der ikke rådede over budgetmidler til den bygning, der opførtes for Pontiac Coils regning?
2. Hvorledes kan CCVS få del i støttemidlerne?
3. Hvilke foranstaltninger agter Europa-Kommissionen at træffe for at få Pontiac Coil til at tilbagebetale de modtagne beløb?
4. Hvad vil Europa-Kommissionen gøre for at sørge for og for at garantere, at en virksomhed, der handler så uanstændigt, ikke vil kunne nyde godt af EU-finansiering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monica Wulf-Mathies

(6. maj 1999)

Efter at have undersøgt sagen vedrørende flytningen af virksomheden Pontiac Oil fra Feignies (regionen Nord Pas de Calais) til England og situationen vedrørende den støtte fra Fællesskabet, som den måtte have modtaget, fremgår det, at støtten fra Udviklingsfonden for små og mellemstore industrier, som oprindeligt

var fastsat til 2,8 mio. FF ud af de samlede omkostninger på 9,33 mio. FF, til dato ikke er udbetalt. Denne operation vil blive deprogrammeret i det næste overvågningsudvalg.

Vedrørende støtten til opførelse af virksomheden til et beløb af 1,6 mio. FF ud af et samlet beløb på 7,87 mio. FF er modtager kommunesammenslutningen i Val de Sambre, som kan beholde den i håbet om, at sammenslutningen kan finde nogen til at overtage den.

Generelt vil der i udarbejdelsen af de lovgivningsmæssige dokumenter for den næste programmeringsperiode — 2000-2006 — blive taget hensyn til spørgsmålet med virksomhedsflytninger for at forbedre støtteordningen for regioner. Disse nye bestemmelser, især indførelsen af en klausul vedrørende investeringernes varighed, har til formål at undgå konkurrence og overbudspolitik mellem områder og koncentrere budgetmidlerne i de områder, der har mest brug for dem.

(1999/C 370/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1094/99

af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(15. april 1999)

Om: Undtagelse fra traktatens artikel 92

I Det Europæiske Råds oversigt over langtidsbudgetter indgår to forskellige former for støtte til det nordlige Sverige. En del af området indgår i mål 1 (tidligere mål 6). En anden del, ved kysten, er tildelt separat støtte.

Betyder denne konstruktion, at de to områder er undtaget fra EU's bestemmelser om statsstøtte, jf. traktatens artikel 92?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(7. maj 1999)

Ingen region i Fællesskabet er »undtaget« fra EU's bestemmelser om statsstøtte. Selv regioner, der hører under undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3 (tidligere artikel 92, stk. 3), er omfattet af EU's bestemmelser om statsstøtte.

Det Europæiske Råds konklusioner fra samlingen i Berlin indeholder (i tråd med Kommissionens udkast til forordning om strukturfondene) tre kriterier for støtteberettigelse i henhold til strukturfondenes mål 1. Kun de NUTS II-regioner, der opfylder den første af disse tre betingelser, dvs. som har et BNP pr. indbygger på under 75 % af fællesskabsgennemsnittet, er automatisk berettigede til regionalstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), der omfatter samme krav.

De andre mål 1-regioner, inklusive regionerne i det nordlige Sverige, kan opnå berettigelse til regionalstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), hvis medlemsstaten medtager dem på sin liste over støttede områder, som den forelægger for Kommissionen.

To bestemmelser (punkt 3.10.4 og 3.1.5) i EF's retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte⁽¹⁾ er særlig relevante for de nordsvenske områder. Ifølge den ene kan alle NUTS III-regioner, der har en befolkningstæthed på under 12,5 indbyggere pr. km², blive støtteberettigede i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c). Ifølge den anden kan alle regioner, der er berettigede til støtte fra strukturfondene, også være berettigede til støtte i henhold til samme artikel, såfremt visse betingelser vedrørende definitionen af området opfyldes (punkt 3.10.3 i retningslinjerne for støtte med regionalt sigte).

⁽¹⁾ EFT C 74 af 10.3.1998.

(1999/C 370/233)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1098/99**af Yvonne Sandberg-Fries (PSE) til Kommissionen**

(15. april 1999)

Om: Rensningsanlægget ved byen Toulon på Peloponnesos, Grækenland

Det er kommet mig for øre, at EU via fællesskabsprogrammet Envireg delvis har bekostet opførelsen af et rensningsanlæg i udkanten af byen Tolo på Peloponnesos i Grækenland. De samlede opførelsesomkostninger udgør 420 millioner drakmer.

Siden 1996 er der tilsyneladende ikke blevet udført noget arbejde på rensningsanlægget. Der foregår stadig ingen rensning af spildevandet, som i dag transporteres til en dalsænkning, hvor det udledes. Sidste år blev området omkring anlægget brugt som opsamlingsplads for forskelligt materiale, der ikke synes at høre til rensningsanlægget.

At lade et rensningsanlæg stå halvfærdigt samtidig med, at spildevandet fra et tætbebygget område udledes i bjergene år efter år, er helt uacceptabelt. Det ikke alene strider mod de nye europæiske grænseværdier for spildevand, men det er også rent sløseri med skatteborgernes penge. Det er på tide, at borgerne ude i Europa får klar besked på, om EU er i stand til at forvalte de fælles ressourcer bedre.

Kan Kommissionen forklare, hvordan det kan gå til, at der ikke er blevet arbejdet på rensningsanlægget i udkanten af byen Tolo i hvert fald i de tre seneste år, redegøre for, hvor stor en del af projektomkostningerne der er blevet dække af EU, sige, hvornår de ansvarlige for projektet agter at færdiggøre rensningsanlægget, meddele, om Kommissionen har foretaget en grundig bedømmelse af dette fællesskabsprojekt, samt redegøre for, hvordan skatteborgernes penge vil blive krævet tilbage, hvis anlægget ikke tages i brug inden for en overskuelig fremtid?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monica Wulf-Mathies

(7. maj 1999)

Det er korrekt, at arbejdet med et rensningsanlæg for kommunalt spildevand fra landsbyen Tulo på Peloponnes i Grækenland er samfinansieret under fællesskabsinitiativet Envireg. Opførelsen er langt fremme, men der har været problemer, især med de administrative procedurer i Grækenland.

De græske myndigheder har meddelt Kommissionen, at problemerne fortsat består trods deres indsats og ikke ser ud til at kunne blive løst inden for en rimelig fremtid.

Under disse forhold og med det formål at få afsluttet nævnte initiativ har de græske myndigheder besluttet at fjerne det nævnte projekt fra listen over Envireg-projekter sammen med fire andre problematiske projekter. De beløb, som oprindeligt blev tildelt de fem projekter, i alt 2,94 mio. EUR, er blevet fratrukket de græske myndigheders endelige regnskaber over udgifter vedrørende afslutningen af Envireg-initiativet.

De græske myndigheder har dog stadig pligt til at sikre Tolo-området et rensningsanlæg for kommunalt spildevand i henhold til direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽¹⁾. Kommissionen har — især af denne grund — allerede udarbejdet en uafhængig evaluering af projektets fremadskriden og er rede til at behandle alle konstruktive forslag fra de kompetente græske myndigheder for at sikre projektets endelige gennemførelse.

⁽¹⁾ EFT L 135 af 30.5.1991.

(1999/C 370/234)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1101/99**af Anneli Hulthén (PSE) til Kommissionen**

(15. april 1999)

Om: Fælles bestemmelser for pensioner

Forordning 1408/71⁽¹⁾ indeholder bestemmelser om samordningen af visse sociale rettigheder. Her findes der bl.a. regler om pensionsudbetaling, når borgerne har arbejdet i flere af Unionens lande. Dog er ikke alle former for pension omfattet af bestemmelserne, da medlemsstaterne endnu ikke er nået til enighed om

fælles krav i forbindelse med f.eks. førtidspension. Det er nødvendigt med enkle og klare regler på et så vigtigt område som pensioner. Det kan derfor synes vigtigt, at alle pensioner bliver omfattet af fælles regler.

Hvordan skrider arbejdet frem med samordningen af rettighederne på dette område, og kan Kommissionen tænke sig at foreslå fælles regler også for førtidspensioner?

(¹) EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(4. maj 1999)

Kommissionen skal henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at den flere gange har fremsat forslag om at udvide anvendelsesområdet for forordning (EØF) 1408/71 og koordinere de nationale socialsikringsystemer med førtidspensionsordningerne (¹). Kommissionens forslag fra 1996 har desværre endnu ikke kunnet opnå enighed i Rådet.

Kommissionen har endvidere for nylig vedtaget et forslag til forenkling og omlægning af forordning (EØF) 1408/71 (²), hvor der indføres et nyt afsnit, der tager sigte på at inddrage og koordinere efterlønsordninger, og det ligger på linje med indholdet af det foregående forslag fra 1996. Det nye forslag forventes behandlet af Rådet i løbet af 1999.

Samtidig er Kommissionen ved systematisk at gennemgå de nationale bestemmelser for at undersøge, om de er i overensstemmelse med principperne for modtagere af førtidspension, som er sikret ifølge EF-traktaten, således som Domstolen fortolket det i en nyere dom (³).

(¹) Jf. EFT C 169 af 9.7.1980 og EFT C 62 af 1.3.1996.

(²) EFT C 38 af 12.2.1999.

(³) Jf. dom i sag C-35/97 (Kommissionen/Frankrig) af 24.9.1998.

(1999/C 370/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1104/99 af Patricia McKenna (V) til Kommissionen

(21. april 1999)

Om: Tibetansk uafhængighed

Hvordan overvåger Kommissionen menneskerettighedssituationen i Tibet?

Hvordan agter Kommissionen at fremme en fredelig løsning mellem Kina og Tibet, hvor Tibet får tildelt retten til autonomi?

Mener Kommissionen ikke, at det er skinhelligt at fortsætte handlen med Kina, når dette er ved at foretage en etnisk udrensning af den tibetanske befolkning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan

(4. maj 1999)

Kommissionen har rejst spørgsmålet om Tibet, hver gang Kina og Fællesskabet har haft et møde i dialogen om menneskerettigheder. Som led i denne dialog har Fællesskabets ambassadørtrioika besøgt Tibet ved flere lejligheder, senest i maj 1998, for at se på situationen på menneskerettighedsområdet på stedet. Fællesskabet er stærk tilhænger af en fredelig løsning på problemerne omkring Tibet gennem en direkte dialog mellem Beijing og repræsentanter for Dalai Lama, og opfordrer med jævne mellemrum de kinesiske myndigheder til at acceptere Dalai Lamas tilbud om at indgå i en sådan dialog.

Kommissionen er af den overbevisning, at en yderligere integration af Kina i verdensøkonomien vil kunne bidrage væsentligt til at få opbygget et åbent samfund, der er baseret på retsstatsprincippet.

(1999/C 370/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1111/99**af Paul Rübige (PPE) til Kommissionen**

(15. april 1999)

Om: Konkurrencetituationen i det fælles marked for surfbræt

Målet med EU's konkurrenceregler er at sikre et konkurrencedygtigt europæisk indre marked og forhindre negative virkninger af en eller flere virksomheders beherskende stilling på det europæiske marked. Et stort antal producenter sikrer den frie konkurrence og sørger således for den frie adgang til markedet og sikrer dermed også principielt flere arbejdspladser gennem monopol – hhv. oligopolstrukturer.

I følge tyske oplysninger er sektoren for produktionen af surfbræt, der er blevet overtaget af enkelte leverandører, kendetegnet ved en stigende markedskoncentration.

Hvordan bedømmer Kommissionen markedet for surfbræt og hvilke markedsandele for de enkelte leverandører (eventuelt uden nævnelser af navn men til gengæld oprindelsesland) går den ud fra?

Hvilke planer om overtagelse blev i de sidste 6 måneder meddelt konkurrencemyndighederne?

Betyder dette, at Kommissionen er nødt til at handle, og hvilke foranstaltninger vil den i givet fald træffe og/eller er der planer om?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(6. maj 1999)

I henhold til EU's regler om kontrol med fusioner (Rådets forordning (EØF) 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser⁽¹⁾) er det kun store fusioner (sammenslutninger, overtagelser og joint venture-selskaber) af fællesskabsdimension, der skal anmeldes til Kommissionen. En fusion er af fællesskabsdimension, når den berørte selskabs omsætning overstiger visse niveauer. Normalt skal alle de deltagende selskabers omsætning på verdensplan tilsammen overstige 5 mia. EUR og mindst to af de deltagende virksomheders omsætning på fællesskabsplan overstige 250 mio. EUR. Fusioner, hvor omsætningen ligger under disse niveauer, hører under medlemsstaternes konkurrencemyndigheder (f.eks. Bundeskartellamt i Tyskland). Det gælder for langt størstedelen af fusionerne.

I sin hidtidige praksis har Kommissionen ikke foretaget nogen nærmere undersøgelse af markedet for surfbræt. Den har ikke inden for det sidste halve år modtaget nogen anmeldelse af en overtagelse inden for surfbrætsektoren eller oplysninger om, at der skulle være gennemført en fusion inden for denne sektor, som skulle have været anmeldt i henhold til Rådets forordning (EØF) 4064/89. Der er derfor ikke iværksat en procedure om fusionskontrol inden for denne sektor. Det er muligt, at de nationale konkurrencemyndigheder har kendskab til relevante sager og kan være behjælpelige med oplysninger.

(¹) EFT L 395 af 30.12.1989.

(1999/C 370/237)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1119/99**af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Kommissionens program for bekæmpelse af doping

I de seneste år er der konstateret en påfaldende stigning i tilfældene af doping blandt sportsudøvere. Professionaliseringen, den overdrevne kommerialisering og de store beløb inden for professionel idræt, har gjort mange sportsudøvere til maskiner, som man forlanger umulige præstationer af. Derfor gøres der hyppigt brug af dopingmidler og andre forbudte stoffer, der har konsekvenser for sportsudøvernes helbred.

Det falder i øjnene, hvor forskelligt EU's medlemsstater griber dopingproblematikken an, hvilket kom klart til udtryk under sidste års Tour de France.

I december 1998 understregede Det Europæiske Råd i Wien i formandskabets konklusioner, at der måtte gribes ind over for doping, og at medlemsstaterne og Kommissionen i højere grad måtte samordne de forskellige nationale foranstaltninger. De blev derfor opfordret til at undersøge, hvilke relevante skridt der kunne tages for at bekæmpe denne fare. Den 17. december 1998 vedtog Europa-Parlamentet på sin side en beslutning, hvori det opfordrede Kommissionen til at iværksætte en række foranstaltninger. På den nylige verdenskonference om doping inden for sport, der blev afholdt den 4. februar 1999 i Lausanne, vedtoges en række konklusioner, herunder også om iværksættelse af informationskampagner.

Hvilken form for program er Kommissionen ved at udarbejde herom? På hvilket stadium befinder det sig? Agter Kommissionen at finansiere informationskampagner om dette problem over budgettets artikel B3-300?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(7. maj 1999)

På foranledning af en resolution fra Det Europæiske Råd i Wien har det tyske formandskab afholdt et uformelt møde med sportsministrene. På dette møde blev der fastlagt en fælles holdning med henblik på verdenskonferencen om doping, hvor Unionen spillede en afgørende rolle for slutresultatet.

Formandskabet har opfordret Kommissionen til at nedsætte en arbejdsgruppe med repræsentanter for medlemsstaterne, som allerede har holdt et møde for bl.a. at fastlægge Unionens holdning til oprettelse af et internationalt organ til bekæmpelse af doping.

Denne arbejdsgruppe skal desuden færdiggøre sit arbejde med opstilling af en liste over eventuelle fællesskabsforanstaltninger og problemet i forbindelse med samordning på lovgivningsområdet. Der vil blive redegjort for dette arbejde i den rapport om sporten i Europa, som Kommissionen forelægger Det Europæiske Råd i Helsinki.

Kommissionen har anmodet den europæiske gruppe vedrørende etik om at udtale sig om dopingproblemet inden for sport. Kommissionen har endvidere finansieret lægeudvalget under Den Internationale Olympiske Komité, for at det kan opstille en liste over prioriteringer, som eventuelt vil kunne finansieres inden for rammerne af EU's forskningsprogram.

Det er for tidligt at udtale sig om, hvorvidt informationskampagner skal finansieres under budgetpost B3-300. Der kan også komme andre poster på tale. Foranstaltningerne skal først drøftes med medlemsstaterne.

(1999/C 370/238)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1125/99

af Leonie van Bladel (UPE) til Kommissionen

(27. april 1999)

Om: Truende ændringer i det politiske klima i Slovakiet

Det politiske klima i Den Slovakiske Republik har undergået ændringer, efter at den nye regering er tiltrådt. Bestyrelsen for den slovakiske journalistsammenslutning, som støtter den tidligere ministerpræsident Vladimir Meciar, meddeler, at unge journalister, som ikke deler den nye koalitions opfattelser, hindres i at udføre deres arbejde. Ud over offentlig kritik af journalister er der allerede rapporteret om boykot af journalister og hindring af karriereforløbet i de måneder, den nye koalition har regeret landet. Desuden klager journalistsammenslutningen over, at man på europæisk plan næppe har viet mordet på Ján Ducký, økonomiminister i den tidligere regering, som kritiseres stærkt af den siddende koalition, nogen opmærksomhed. Pressesammenslutningen peger på en lighed med et mønster i den politiske kultur i Balkanlandene, hvor en hadkampagne efterfølges af et mord.

1. Er Kommissionen villig til over for den siddende regering i Slovakiet at protestere mod den pression, der udøves mod medlemmer af pressen, som regeringen ikke bryder sig om?
2. Er Kommissionen villig til af hensyn til den demokratiske udvikling i Slovakiet at henstille til den siddende regering i dette land at standse hetzer mod politikere fra tidligere regeringer og forespørge, om der er indledt en retslig undersøgelse af mordet på Ján Ducký?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek*(7. maj 1999)*

1. Videreudviklingen af mediernes uafhængighed spiller en fremtrædende rolle i de mellemsigtede prioriteter i tiltrædelsespartnerskabet for Slovakiet. Kommissionen overvåger fremskridtene på dette område gennem Europaaftale-institutionerne og de periodiske rapporter. Hvis der skulle blive opdaget klare tilfælde af krænkelse af mediernes uafhængighed, vil Kommissionen tage det op på et passende niveau. Kommissionen har intet kendskab til underbyggede oplysninger om tilfælde af forskelsbehandling af journalister i Slovakiet, siden den nuværende slovakiske regering tiltrådte i efteråret 1998.

2. Kommissionen er klar over, at der er rejst en række straffesager mod politikere i overensstemmelse med slovakisk lov. I denne forbindelse ophævede det slovakiske parlament immuniteten for to personer med tilknytning til den forrige regering. Kommissionen ligger imidlertid ikke inde med beviser for hetzer mod politikere fra den tidligere regering. Med hensyn til mordet på Jan Ducky er der indledt en retslig undersøgelse, og der er foretaget en arrestation.

(1999/C 370/239)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1139/99
af Arthur Newens (PSE) til Kommissionen***(27. april 1999)*

Om: Studerende fra Kina

Vil Kommissionen se på muligheden af at øge antallet af legater og lignende til studerende fra Kina, indtil det er tæt på det antal, USA for øjeblikket stiller til rådighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan*(7. maj 1999)*

Præsident Santer meddelte under sit besøg i Kina i begyndelsen af november 1998, at Kommissionen havde til hensigt at udarbejde et nyt omfattende stipendieprogram til fordel for Kina. Programmet, der hedder »Scholarships 2000«, vil give 2000 kinesere mulighed for, med støtte fra EU, at studere eller forske i Europa.

Programmet er i øjeblikket under forberedelse (eksperter er udsendt til Kina, der er forhandlinger i gang med de kinesiske myndigheder, og et forslag er forelagt udvalget), med henblik på at være operationelt i år 2000.

For at fremme en klar forbedring af det akademiske samarbejde mellem EU og Kina, må der efter Kommissionens opfattelse sigtes mod et strukturelt samarbejde, som kan forberede begge parter undervisere og studerende.